

2021 m. sausio mėn.

INFORMACINIS LEIDINYS

- * **V. Sinica.** *Nepaprastosios padėties grėsmė* - 2 p.
- * **NS pareiškimas dėl nepaprastosios padėties** - 8 p.
- * **R. Čepaitienė.** *Bulvariniai skaitalai* - 11 p.
- * **R. Trimakas.** *Laplaso demonas. JAV prezidento rinkimus laimėjo komunistinė Kinija* - 12 p.
- * **J. Stankevičius.** *Sąžiningas balsavimas internetu – neįmanoma utopija* - 18 p.
- * **R. Žekas.** *Breigelis perspėja* - 19 p.
- * **V. Radžvilas.** *Postdemokratija ir postAmerika* - 22 p.
- * **NS dėl laisvės gynėjų dienos** - 23 p.
- * **Š. Jasiukevičius.** *Aukštoji kairiųjų perykla* - 27 p.
- * **J. Jasaitis.** *Vienintelė pasaulyje* - 28 p.
- * **J. Lago.** *Kaip galima nepasitikėti skiepais?* - 30 p.
- * **K.Z. Sakavičienė.** *Feminizmas – prieš vyrus, prieš šeimą... ir prieš moteris?* - 30 p.
- * **V. Sinica.** *Faktinis narkotikų legalizavimas* - 32 p.
- * **M. Taratuta.** *JAV rasinės atgailos aklavietė* - 34 p.
- * **A. Rusteika.** *Totalitarizmo pradžia* - 38 p.
- * **R. Čepaitienė.** *Kargo kultas* - 39 p.
- * **A. Stankūnas.** *Didysis Perkrovinimas ir Nauja Pasaulio tvarka. Ko tikėtis?* - 41 p.
- * **NS kreipimasis į visuomenę dėl padarinių, ratifikavus Stambulo konvenciją** - 45 p.
- * **V. Radžvilas.** *Kultūros „darbo žmonės“ piktinasi ir smerkia* - 49 p.
- * **V. Sinica.** *5 punktai apie Rakutį, Tapiną ir Holokaustą* - 51 p.
- * **V. Radžvilas.** *Po susidorojimų: atidavus Sukilimą, nebereiks ir Genocido centro* - 51 p.

Vytautas Radžvilas. Prezidentui ir Seimui metas imtis esminės teismų ir teisėtvarkos institucijų pertvarkos

Pareiškime reikalaujama, kad „Prezidentas ir Seimas imtųsi esminės valstybės teismų ir teisėtvarkos institucijų pertvarkos, kuri turi prasidėti šiais politinę valią ir ryžtą ją įgyvendinti patvirtinančiais parengiamaisiais veiksmais, tarp kurių SSRS represinių struktūrų bendradarbių pašalinimas iš teismų ir teisėtvarkos institucijų, išsamūs ir objektyvūs 2009-01-16 įvykių prie Seimo bei 2012 metų specialiųjų pajėgų perteklinio jėgos panaudojimo Garliavoje tyrimai, sąžiningas, nešališkas ir viešas N. Venckienės teismo procesas, apribotos galimybės daryti profesinę karjerą teisėjams ir prokurorams, vilkinusiems nuo okupacinio režimo nukentėjusiųjų asmenų bylų nagrinėjimą arba išteisinusiems akivaizdžiai nusikaltimus padariusius sovietinio okupacinio režimo represinių struktūrų vykdytojus.

Nacionalinis susivienijimas taip pat reikalauja atnaujinti nuo sovietinio okupacinio režimo nukentėjusiųjų skundų nagrinėjimą dėl kardinolo S. Tamkevičiaus, vyskupo J. Kaunecko, sesers N. Sadūnaitės, kunigo R. Grigo ir kitų rezistentų persekiojimo.

<https://www.facebook.com/vytautasradzvilas/>

NS pozicija

DĖL ŠALIES TEISMŲ IR TEISĖTVARKOS INSTITUCIJŲ PERTVARKOS

2021 m. sausio 16 d. Nacionalinis susivienijimas išplatino pareiškimą „Dėl šalies teismų ir teisėtvarkos institucijų pertvarkos“.

Pareiškimas adresuotas Lietuvos Respublikos Prezidentui, Seimo frakcijoms ir Seimo nariams, Lietuvos Premjeriui ir Teisingumo ministerijai.

Kopijos išsiųstos Šventojo Sosto atstovui Lietuvoje J. E. Apaštališkajam nuncijui – arkivyskupui dr. Petar Antun Rajič ir Lietuvos Vyskupų Konferencijos pirmininkui J. E. Vilniaus arkivyskupui metropolitui Juozui Grušui.

J.E. Lietuvos Respublikos Prezidentui Gitanui Nausėdai

**Lietuvos Respublikos Seimo frakcijoms
Lietuvos Respublikos Seimo nariams
Lietuvos Respublikos Ministrui Pirmininkei
Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijai**

Kopijos:

**Šventojo Sosto atstovui Lietuvoje J.E.
Apaštališkejai nuncijui – arkivyskupui dr.
Petar Antun Rajič**

**Lietuvos Vyskupų Konferencijos pirminin-
kui J.E. Vilniaus arkivyskupui metropolitui
Gintarui Grušui**

Žiniasklaidai

NACIONALINIO SUSIVIENIJIMAS REIKALAVIMAS DĖL ŠALIES TEISMŲ IR TEISĖTVARKOS INSTITUCIJŲ PERTVARKOS

2021 m. sausio 16 d.
Vilnius

Šiomet sukanka 12 metų nuo **kruvinos protesto akcijos, kai Lietuvos piliečiai Vilniuje prie Lietuvos Respublikos Seimo mėgino protestuoti prieš valdžios vykdomą nevykusią mokesčių reformą**, Ignalinos AE uždarymą, daugelio žmonių nedarbą ir kt. Šią akciją 2009 m. sausio 16 dieną surengė Lietuvos profesinės sąjungos, pakvietusios Nepriklausomos Lietuvos valdžią akistatai su savo piliečiais.

Tačiau to meto valdžia jos išvengė dėl grupės **provokatorių**, kurie taikų žmonių protestą pavertė nevaldomomis riaušėmis (buvo veržiamasi į Seimo pastatą, daužomi Seimo rūmų langai ir kt.). Išprovokuotoms riaušėms malšinti prieš akcijos dalyvius buvo mestos gausios policijos pajėgos, panaudojant šaunamuosius ginklus ir sprogstamąsias medžiagas. **Dėl provokatorių kaltės buvo sužalota ir suluošinta daugybė beginklių žmonių**, o šimtai akcijos dalyvių buvo sulaikyti ir nugabenti į po-

licijos nuovadas. Ši kruvina diena įėjo į Nepriklausomos Lietuvos istoriją kaip gėdingiausia demokratiškai išrinktos valdžios susidorojimo su savo piliečiais akcija, žiaurumu ir brutaliais policijos veiksmais niekuo **nenusileidžianti garsiajam 1988-aisiais Vilniaus Katedros aikštėje surengtam „Bananų baliui“**, kuriame sovietinės milicijos ir okupaciniai kariškių būriai, apsiginklavę metaliniais šarvais, plastikiniais skydais bei neperšaukamomis liemenėmis, guminėmis lazdomis daužė susirinkusius beginklius Lietuvos žmones **už trispalvės Lietuvos vėliavos panaudojimą**.

Gėdinga buvo tai, kad apie 2009 m. sausio 16 d. rengiamas provokacijas tuometinė valdžia buvo informuota iš anksto (šalies specialiosios tarnybos negalėjo šio fakto nežinoti), tačiau nesiėmė jokių priemonių, laukdama sąlygų, reikalingų smurtui prieš beginklius gyventojus pateisinti. **Pasinaudojusi susidariusia palankia proga, siekdama įbauginti, tądien ji piliečiams parodė savo turimus galios ir prievartos išteklius**, t. y. sąmoningai neužkardžiusi provokatorių veiksmų ir panaudojusi grubią jėgą prieš taikius šalies gyventojus, parodė aiškų ir nedviprasmišką požiūrį į piliečių žodžio ir įsitikinimų reiškimą bei taikių susirinkimų laisvę Nepriklausomoje Lietuvos valstybėje.

Tokio požiūrio į šias laisves iš esmės buvo laikomasi per visus iškovotos Lietuvos nepriklausomybės metus. Institucijos toleravo prieš valstybę daromus nusikaltimus arba naudodamos perteklinę jėgą drausmindavo piliečius, kai tik šie nors taikiai, bet principingai mėgindavo ginti savo konstitucines teises. **Vien Sausio 13-osios kruvinų įvykių tyrimo vilkinimas, šios bylos įrodymų ir kitų duomenų pradanginimas, neatskleistos ir iki galo neišsiaiškintos V. Pociūno žūties aplinkybės Baltarusijoje** (neva VSD pareigūnas žuvo iškritęs pro langą) rodo, jog tam tikra teisėtvarkos institucijų pareigūnų dalis nėra atsikračiusi okupacinės valdžios įpročių ir siekia represyviai veikti prieš savo bendrapiliečius. Jie ciniškai **rodo negatyvų požiūrį į nepriklausomą Lietuvos valstybę, kurią, tikėtina, laiko fikcija**, leidžiančia nesilaikyti įstatymų atskiroms privileijuotoms žmonių grupėms (taip buvo sovietmečiu).

Būtent tokį požiūrį į šalies piliečius atskleidė valstybės represinių struktūrų veiksmai 2012 metais, žiniasklaidoje įkyriai eskaluojant pedofilijos skandalą po tragiškos teisėjo J. Furmanavičiaus, garliaviškio D. Kedžio ir A. Ūso žūties, kai prieš taikius gyventojus valdžia pasiuntė specialiosios paskirties kovotojų dalinius, skirtus didelėms žmonių riaušėms malšinti. **Šimtai gerai paruoštų ir apginkluotų policijos pareigūnų 2012 m. gegužės 17 dieną šturmu įsiveržė į buvusios teisėjos N. Venckienės buvimo vietą Klonio gatvėje ir užpuolė ėmė daužyti beginklius taikius civilius gyventojus**, kurie, dangstydamiesi trispalvėmis valstybės vėliavomis, mėgino apginti mažametę N. Venckienės dukterėčią D. Kedytę nuo galimos teisėtvarkos pareigūnų prievartos. Tąkart daugybė niekuo nekaltų ir prievartai nesipriešinusių žmonių **buvo žiauriai sumušti, suluošinti ir išgabenti į policijos nuovadas, o mažametė mergaitė grubiai išplėšta iš jos arti-**

mųjų rankų ir visam laikui paslėpta nuo visuomenės.

Tuo metu sudaryta laikinoji Seimo komisija Garliavos įvykiams tirti skubėdama darė viena kitai prieštaraujančias išvadas, o teismai skelbė prieštarigus sprendimus baudžiamosiose ir administracinėse bylose **dėl neva neteisėto civilių žmonių pasipriešinimo ginkluotiems specialiųjų pajėgų būriams privataus namo kieme**. Tikroji šių sprendimų paskirtis buvo užglaistyti perteklinę valstybės prievartą prieš beginklius žmones ir pateisinti antikonstitucinius valdžios veiksmus, susidorojant su savo piliečiais.

Dar daugiau, specialiųjų policijos pajėgų akcija Garliavoje savo esme buvo parodomoji ir ja **siekta paabrėžti žmonėms sovietinio okupacinio režimo tęstinumą bei šio režimo įtvirtintus vergovės principais gristus valstybės ir piliečio santykius**. Tokią išvadą patvirtina aplinkybė, kad dėl perteklinės tą dieną panaudotos specialiųjų policijos dalinių prievartos valstybės **valdžia niekada visuomenės neatsiprašė. O iškilus visuomenės abejonėms dėl atimtos mažametės mergaitės likimo, valdžios atstovai netgi nesiteikė viešai patikinti, jog D. Kedytė vis dar gyva ir sveika**.

Atsakyti į nuolat kartojamus visuomenės klausimus, koks gi likimas ištiko mažametę D. Kedytę, nenorėjo (o gal ir negalėjo) **nei tuometinė prezidentė Dalia Grybauskaitė, nei dabartinis Lietuvos Respublikos Prezidentas Gitanas Nausėda**, abu tarsi patvirtindami, jog teismai ir Lietuvos teisėtvarkos institucijos šalyje veikia nepriklausomai nuo atstovaujamosios valdžios valios, nors ir selektyviai taikydamos tik sau priimtinus įstatymus.

Gėdingi teisėtvarkos institucijų veiksmai ir **teismų sprendimai, teisinant valdžios nusikaltimus prieš savo piliečius ir valstybę, buvo daromi nuo pat Lietuvos nepriklausomybės atkovojo**. Juos vainikavo garsioji Darbo partijos byla dėl masinio lėšų grobstymo, kurioje akivaizdžiai **nusikalstamas veikas vykdė asmenys buvo išteisinti formaliai prisidengus bylos senatimi**, nes, anot Aukščiausiojo Teismo 2016-12-30 nutarties baudžiamajoje byloje Nr. 2K-7-304-976/2016, teismo sprendimas neužkerta kelio naujai įsteigtai politinei partijai (Darbo partijai) „*ginti turimas teises į valstybės biudžeto dotacijas. „Apkaltinamasis nuosprendis negali būti priimamas, jei yra praėję aštuoneri metai, kai yra padarytas apysunkis nusikaltimas... <...> Taigi, netgi jei apeliacinės instancijos teismas naujo bylos nagrinėjimo metu padarytų išvadą, jog yra pagrindas po reorganizavimo įsteigto juridinio asmens baudžiamajai atsakomybei, apkaltinamasis nuosprendis negalės būti priimtas suėjus senaties terminams*“.

Tokiu būdu **teismų leidimu Darbo partijai, kuri neginčijamai grobstė mokesčių mokėtojų lėšas, buvo palikta teisė ir toliau jas grobstyti**, nes vien tik 2020 m. pirmąjį pusmetį šiai į nusikaltimus įsipainiojusiai partijai iš valstybės biudžeto buvo skirta beveik 200 tūkst. eurų mokesčių mokėtojų lėšų, o 2020 m. liepos mėnesį Vyriausioji rinkimų komisija jai gražino dar 1,8 mln. eurų dydžio prieš dešimtmetį skirtą, bet Darbo partijos sąskai-

tos taip ir nepasiekusią dotaciją.

Galiausiai tai, kad teismai ir teisėtvarkos institucijos **nuosekliai laikėsi sovietinės okupacijos įtvirtintų piliečių persekiojimo ir valdžios nusikaltimų neigimo tradicijų, patvirtina dabartiniai prokurorų bei teisėjų sprendimai**, kuriais vertinami nuo okupacinio režimo skaudžiai nukentėjusių žmonių skundai (dėl žinomų Lietuvos katalikų bažnyčios kronikos (LKBK) leidėjų persekiojimo, partizano A. Kraujelio žūties, partizanų vado J. Žemaičio paniekinimo ir kt.).

Antai **Vilniaus apygardos prokuratūros Vilniaus apylinkės prokuroras G. Vaivada**, 2016 m. nagrinėjęs pareiškėjų (A. Endriukaičio, N. Sadūnaitės, P. Plumpos, A. Terlecko, J. Volungevičiaus, A. Petrusevičiaus, J. Kaunecko, R. Teresiūtės ir P. Cidziko) skundą dėl SSSR valstybės saugumo komiteto, prokuratūros darbuotojų, teisėjų bei kitų kolaboravusių asmenų vykdomos nusikalstamos veiklos, **persekiokiant „Lietuvos Katalikų bažnyčios kronikos“ leidėjus ir platintojus, vertino skundo parodymus**. Taip pat jis vertino liudytojų parodymus apie kunigo Leono Šapokos žiaurius kankinimus, poeto Mindaugo Tomonio žūtį (jo kūnas rastas be galvos ant geležinkelio bėgių), kunigo Broniaus Laurinavičiaus žūtį po automobilio ratais, kunigo Juozo Zdebskio žūtį autoįvykio metu ir kt.

Tačiau 2016-05-03 nutarimu (ikiteisminio tyrimo byla Nr. 01-2-00116-10) **prokuroras nustatė, kad sovietinės okupacijos laikotarpio tardytojai, prokurorai, teisėjai ir tarėjai persekiotiems ir nukankintiems žmonėms nepadarė nieko blogo**. Pasak prokuroro, jie to nedarė tyčia – jų veiksmai nebuvo „nukreipti tyčia ir žiauriai persekioti LKB leidusius platinusius ir gaminusius asmenis“, **kadangi su okupaciniu režimu kolaboravusieji „dirbo ir, atliko pavestas užduotis“**. Prokurorui G. Vaivada visiškai priimtinas buvusio Lietuvos KGB vadovo generolo E. Eismunto paaiškinimas, esą šis visai nekaltas, **nes pagrindinė to meto sovietinio saugumo komiteto funkcija buvo „turimomis teisinėmis ir operatyvinėmis priemonėmis apginti esančią santvarką“**, o generolo pagrindinis darbas „buvo vykdyti nurodymus iš Maskvos...“.

Minėtas **prokuroras padarė pateisinančią išvadą, kad okupacijos metu nieko nusikalstamo nebuvo daroma, nes nukentėjusiems asmenims (kardinolui S. Tamkevičiui, N. Sadūnaitei, vyskupui J. Kauneckui ir kitiems)** baudžiamosios bylos buvo iškeltos vadovaujantis okupacinės valdžios įstatymais – „**baudžiamasis persekiojimas vyko remiantis tuo metu galiojusio LTSR BK ir LTSR BPK normomis**“. Šiuos teisės aktus 1961 m. birželio 26 d. priėmė Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos Aukščiausioji Taryba. <...> Tuo metu LTSR gyvenę žmonės turėjo šios valstybės pilietybę, vykdė šios valstybės įstatymus visose srityse, žinodami, kad jų nevykdymas užtraukia atsakomybę“. Tokios išvados pagrindą minėtas prokuroras nutraukė bylą dėl LKBK leidėjų persekiojimo.

Pareiškėjai apskundė G. Vaivados nutarimą aukštesniajam prokurorui E. Papučkai, nurodydami, kad

oficialiais duomenimis 1940–1941 metais buvo įkalinta, nužudyta ir **ištremta 23 tūkst.** žmonių, o 1944–1953 metais suimta ir **įkalinta 186 tūkst.**, ištremta dar 118 tūkst. žmonių. **Žuvo per 20 tūkst. partizanų**, lageriuose ir kaulėjimuose žuvo 25 tūkst., o tremtyje žuvo dar 28 tūkst. asmenų. Jie taip pat nurodė, kad **prokuroro G. Vaivados nutarimas prieštarauja Strasbūro teismo sprendimo (byloje – Vasiliauskas prieš Lietuvą) cituotoms teisės normoms, Tarptautinio karo tribunolo statutu ir Niurnbergo principams.**

Tačiau aukštesnysis prokuroras E. Papučka 2016-08-08 nutarime (ikiteisminio tyrimo byla Nr.01-2-00116-10) **atmetė rezistentų skundą**, pažymėdamas, jog okupacijos metu prokurorai, teisėjai ir tarėjai sprendimus priėmė pagal tuo metu galiojusius teisės aktus – nukentėjusiųjų „**persekiojimas vyko remiantis (okupacinės Lietuvos) LTSR BK ir LTSR BPK kodeksu**“!

Pareiškėjai šį neįtikėtinai cinišką aukštesniojo prokuroro sprendimą apskundė Vilniaus miesto apylinkės teismo ikiteisminio tyrimo teisėjui, kuris **panaikino abiejų prokurorų nutarimus ir įpareigojo tęsti ikiteisminį tyrimą.** Aukštesnysis prokuroras spyrėdamasis vėl atmetė pareiškėjų skundą. Tačiau **ikiteisminio tyrimo teisėjas dar kartą panaikino aukštesniojo prokuroro nutarimą.** Šiam pasiskundus Vilniaus apygardos teismui, jo skundas ir ten buvo atmetas – abu prokurorai įpareigoti tyrimą atlikti iš naujo.

Tačiau tyrimą atnaujinęs, prokuroras G. Vaivada **netrukus jį vėl nutraukė.** Dėl tokio akivaizdžiai neteisingo elgesio pareiškėjai paprašė abu prokurorus nuo tyrimo nušalinti. Vilniaus apylinkės prokuratūros vyriausiasis prokuroras G. Bernotavičius atsisakė tai padaryti, bet Vilniaus miesto apylinkės teismo ikiteisminio tyrimo teisėja M. Suchankienė šį vyriausiojo prokuroro sprendimą **panaikino.** Prokurorai buvo priversti bylą nagrinėti iš naujo. Tačiau ją nagrinėjo ir vėl tas pats prokuroras G. Vaivada, kuris tyrimą dar kartą nutraukė. Aukštesnysis prokuroras E. Pampučka, kaip įprasta, šiam prokurorui pritarė, taip pat atmesdamas pareiškėjų skundą, tikėtina, vildamasis, kad ši garsi rezonansinė Lietuvos rezistentų byla pagaliau pateks į „tinkamų“ teisėjų rankas.

„Nacionalinis suvienijimas“ atkreipia dėmesį, kad Lietuvos teismų ir teisėtvarkos sistemoje dirba labai daug sąžiningų ir Lietuvos valstybei atsidavusių žmonių, tarp kurių pažymėtini rezistentų byloje objektyviai ir nešališką poziciją užėmę Panevėžio apygardos prokuroras Ričardas Juozainis ir Generalinės prokuratūros prokuroras Rimvydas Valentukevičius, Vilniaus miesto apylinkės teisėjai Regina Gudienė, Miglė Suchankienė, Darius Grizickas, Vilniaus apygardos teismo teisėja Ainora Kornelija Macevičienė ir kiti, panaikinę neteisingus prosovietiskai orientuotų prokurorų nutarimus ir nurodė iš naujo tęsti bylos tyrimą. Šie teisėjai pateisino garbingą Nepriklausomos Lietuvos teisėjo vardą, sąžiningai atstovavo teisingumui, laikėsi priesaikos ir gynė Lietuvos Respublikos Konstituciją.

Tačiau kitų teisėjų tikrąsias politines nuostatas ir po-

žiūrį į sovietinės okupacijos laikotarpį bei atkurtą valstybingumą atskleidžiantys sprendimai teisminėse bylose liudija, kad šioje sistemoje **dirba dar nemažai ir toliau lojalumą okupaciniam režimui išlaikiusių asmenų, net nesistengiančių slėpti priešiško pasipriešinimo judėjimui ir jo dalyviams bei jų pasiaukojamai ir didvyriškai gintai pačiai nepriklausomos Lietuvos valstybės idėjai.**

Ne tik minėti vyresnieji prokurorai, bet ir Vilniaus miesto apylinkės teismo teisėjas M. Ražanskas **atmetė rezistentų prašymą nušalinti nuo bylos tyrimo nepasitikėjamą keliančius prokurorus,** neva neįžvelgdamas pastarųjų šališkumo ar suinteresuotumo bylos nagrinėjimo baigtimi, nors po teismų nutarčių, kuriomis buvo naikinami šių prokurorų sprendimai, buvo akivaizdu, kad jie nėra pajėgūs objektyviai vertinti okupacijos laikotarpio teisėtvarkos, teismų ir KGB veiklos. **Būtent šis teisėjas, leidęs minėtiems prokurorams tęsti tyrimą, sudarė sąlygas jį nutraukti.**

Pagrindą taip prokurorams elgtis duoda ne tik teisėjo M. Ražansko, bet ir kitų teisėjų elgesys, kurie panašaus pobūdžio bylas nagrinėja, vadovaudamiesi analogiškais vidiniais įsitikinimais. Antai, Vilniaus miesto apylinkės teismo teisėjas V. Bugelevičius, nagrinėdamas pareiškėjų skundą dėl nutraukto ikiteisminio tyrimo **2018-07-12 teismo nutartyje nurodo, kad negauta „jokių objektyvių duomenų, patvirtinančių, jog asmenys, dirbę KGB, TSRS prokuratūroje, teismuose <...> būtų tyčia persekioję nukentėjusiuosius <...>, ar viršiję jiems pavestus įgaliojimus“.** Anot teisėjo V. Bugelevičiaus, okupacijos metu atlikti „tardymo veiksmai <...> nesudaro pagrindo baudžiamajai atsakomybei kilti“, nes šie „veiksmai buvo numatyti tuo metu galiojusiame Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos baudžiamojo proceso kodekse“.

Teisėjo nuomone, nenustatyta, kad „Lietuvos Katalikų bažnyčios kroniką“ kūrė, leidė ir platinę asmenys už tokią tuo metu neleistiną veiklą būtų buvę žudomi. O tai, kad kunigas J. Zdebskis buvo nužudytas, – **neįrodyta.** Vertindamas „Lietuvos Katalikų bažnyčios kronikos“ leidėjų (kardinolo S. Tamkevičiaus, vyskupo J. Kaunecko ir kitų kunigų) persekiojimus, teisėjas mano, kad nėra jokių duomenų, kad šis persekiojimas dėl jų veiklos buvo vykdomas nuolat ar sistemingai. Teisėjo nuomone, kardinolo S. Tamkevičiaus, vyskupo J. Kaunecko bei kitų kunigų įkalinimas ir tremtis tikriausiai buvo vykdomi atsitiktinai, jie nebuvo sisteminiai. Dar daugiau, minėtas teisėjas pažymi, kad nėra nustatyta, jog už „Lietuvos Katalikų bažnyčios kronikos“ leidimą ir platinimą asmenys buvo teisiami „ir nubausti kriminalinėmis bausmėmis be nepriklausomo ir nešališko teismo sprendimo ar be gynybos garantijų teisme“. Taigi, anot teisėjo, žymiausius Lietuvos rezistentus ir okupacinio pasipriešinimo dalyvius okupacijos metu teisė NEŠALIŠKI TEISMAI, o visi teisiami asmenys turėjo tokias pačias procesines garantijas, taip pat ir gynybos.

Panašaus nusikaltėlius išteisinančio požiū-

rio laikosi ir Vilniaus apygardos teismo teisėja A. Survilienė, 2018-08-06 teismo nutartyje (El. byla Nr. IBPS-V-1422765) išnagrinėjusi A. Endriukaičio ir kitų rezistentų skundą dėl minėtos 2018-07-12 V. Bugelevičiaus nutarties, **nurodydama, jog sutinka su prokurorų ir ikiteisminio tyrimo teisėjo išvadomis, kad „asmenys, tuo metu dirbę Valstybės saugumo komitete, prokuratūroje, teismuose, laikydami tuo laikmečiu galiojusius įstatymų reikalavimų ir vykdydami procesinius tardymo veiksmus su nukentėjusiais, <...> procesiniai tyrimo veiksmai buvo numatyti tuo metu galiojusiame Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos baudžiamojo proceso kodekse“.**

Akivaizdu, kad minėti prokurorai ir teisėjai (V. Bugelevičius, A. Survilienė) elgiasi taip, tarsi vis dar atstovautų prieš kelis dešimtmečius panaikintoms okupacinėms institucijoms, **netiesiogiai patvirtindami, kad sovietmečiu nuteisti kardinolas S. Tamkevičius, vyskupas J. Kauneckas, sesuo N. Sadūnaitė, kunigas R. Grigas ir kiti rezistentai buvo persekiojami nepažeidžiant okupacinės Lietuvos įstatymų.**

Paradoksalu, tačiau šių teisėtvarkos pareigūnų ir teisėjų vertinimu, nuo okupacijos nukentėję asmenys buvo nuteisti pagrįstai, kadangi juos teisė okupacinės Lietuvos teismai, kurių verdiktai buvo skelbiami Lietuvos SSR vardu. O tai reiškia, kad minėti prokurorai ir teisėjai (M. Ražanskas, V. Bugelevičius ir A. Survilienė) savo išvadomis legitimavo sovietinius teismus kaip nepriklausomus, sąžiningai vykdžiusius okupanto sukurtus įstatymus.

Vadovaujantis šia logika, tikėtina, kad jie gali pateisinti (o gal to ir siekia) ir masinius Lietuvos žmonių trėmimus bei daugelį okupacijos metu padarytų nusikaltimų žmoniškumui. Pagal tokį supratimą būtų galima pateisinti ir nacistinius karo nusikaltėlius, kurie vadovavosi nepriklausomos nacistinės Vokietijos įstatymais.

Tačiau „Nacionalinis susivienijimas“ atkreipia dėmesį, kad Niurnbergo tarptautinis karinis tribunolas karo nusikaltimais kaltinamus nacistinės Vokietijos politinius ir karinius veikėjus vis dėlto nuteisė, nors šie taip pat teigė nesą teisiškai atsakingi už įvykdytus nusikaltimus, nes tuo metu tik vykdė vyriausybės įsakymus ir galiojusius teisės aktus (Tarptautinis karinis tribunolas pabrėžė, kad „svarbiausia – ne įsakymo buvimas, bet moralinio pasirinkimo galimybė, t. y. paklusti arba nepaklusti žmogiškumui prieštaraujančiam įsakymui“).

Pažymėtina, kad Lietuvos okupacijos metu padarytus nusikaltimus pateisinę prokurorai ir teisėjai sąmoningai ar ne praleido esminę nusikalstamos Lietuvos okupacijos ir nusikalstamų veikų, padarytų okupacijos metu, jungtį lyg viena nepriklausytų nuo kita. Šie asmenys pamiršo, kad Lietuvos Respublikos Konstitucijos 109 straipsnis imperatyviai nurodo, jog „Teisėjas ir teismai, vykdydami teisingumą, yra nepriklausomi. Teisėjai nagrinėdami bylas, klauso tik įstatymo. Teismas priima sprendimus Lietuvos Respublikos vardu“. Taigi iš Konstitucijos 109 str. kyla būtinas reikalavimas teis-

mui vadovautis Lietuvos Respublikos, o ne sovietinės Lietuvos įstatymais. Konstitucijos 110 straipsnis nustato, kad „Teisėjas negali taikyti įstatymo, kuris prieštarauja Konstitucijai“. Galiausiai, Teismų įstatymo 33 straipsnio 1 dalis nustato, kad „Nagrinėdami bylas, teismai vadovaujasi Lietuvos Respublikos Konstitucija, šiuo ir kitais įstatymais“. To paties straipsnio 1 dalis nustato, kad „Teismai, nagrinėdami bylas, taiko Europos Sąjungos teisės normas ir vadovaujasi Europos Sąjungos teisminių institucijų sprendimais, taip pat jų prejudiciniais sprendimais Europos Sąjungos teisės aktų aiškinimo ir galiojimo klausimais“.

Nekyla abejonių, kad nurodyti Lietuvos teisėjai ir prokurorai nesivadovauja nei Teismų įstatymu, nei Lietuvos Respublikos Konstitucija, nei Europos Sąjungos teisminių institucijų sprendimais. Pvz., Europos Žmogaus Teisių Teismas (EŽTT) 2019 m. kovo 12 d. sprendime byloje (peticijos Nr. 28859/16) pripažino nacionalinių teismų išvadą, kad okupacinės Lietuvos valdžios „kovos prieš Lietuvos gyventojus nebuvo atsitiktinės ir chaotiškos, jomis siekta sunaikinti Lietuvos pilietinės tautos pagrindą <...>, represijos buvo nukreiptos prieš aktyviausias politines ir socialines Lietuvos Respublikos gyventojų grupes: pasipriešinimo okupacijai dalyvius ir jų rėmėjus, Lietuvos valstybės tarnautojus ir pareigūnus, visuomenės veikėjus, inteligentus ir akademinę bendruomenę, ūkininkus, dvasininkus, šių grupių narių šeimas“ (LR Konstitucinio Teismo 2014 m. kovo 18 d. nutarimas).

Tad vien dėl šio sprendimo okupacinės valdžios veiksmai, persekiojant disidentus kardinolą S. Tamkevičių, vyskupą J. Kaunecką, seserį N. Sadūnaitę, kunigą R. Grigą bei kitus pasipriešinimo okupaciniam režimui dalyvius, negali būti laikomi teisėtais. Padarę priešingas išvadas prokurorai ir teisėjai sąmoningai ar nesąmoningai susitapatino su okupacinio režimo vykdytojais, nes, pripažindami okupacinės valdžios įstatymų teisėtumą ir pateisindami šių įstatymų pagrindu vykdytus nusikaltimus (žmonių kankinimus, tremtis ir persekiojimus), tuo pačiu jie pateisino ir kitus okupacinės valdžios padarytus nusikaltimus, taip pat ir okupacinės valdžios siekį sunaikinti Lietuvos pilietinės tautos pagrindą – pasipriešinimo okupacijai dalyvius, įskaitant tuometinės valdžios vykdytą Lietuvos gyventojų genocidą. Tokiu būdu šie prokurorai ir teisėjai savo veiksmais legitimavo pačią Lietuvos okupaciją.

Atkreipiamė dėmesį, kad tokį ydingą Lietuvos teisėtvarkos institucijų ir teismų elgesį pirmiausia lemia neįvykdyta visuotinė liustracija ir SSSR represinių struktūrų bendradarbių įslaptinimas, atvedęs valstybę ir visuomenę į tarpusavio nepasitikėjimo, socialinės atskirties ir susipriešinimo krizę. Daugelis SSSR represinių struktūrų bendradarbių (arba jų palikuonys) dirba Nepriklausomos valstybės teismuose ir šalies teisėtvarkos institucijose. Iš to kyla neadekvatus prokurorų ir teisėjų sprendimai, dėl to dažnai pasitelkiama nepaaiškinamai neproporcinga represinių struktūrų fizinė jėga prieš taikius Lietuvos gyventojus.

Ši aplinkybė lemia Lietuvos prokuratūros uždarumą nuo visuomenės, taip pat **priežastis, dėl kurių Lietuvos teismuose iki šiol nėra visuomenės atstovų**. Tai bene svarbiausia priežastis, kodėl po penkių okupacijos dešimtmečių jau trisdešimt metų laisvoje ir nepriklausomoje Lietuvoje žmogaus gyvybė dar netapo svarbiausia vertybe, kaip netapo vertybe ir pats žmogus – Lietuvos pilietis.

Būtent priešiškus savarankiškumui ir Lietuvos nepriklausomybei, kurį penkis dešimtmečius diegė okupacinė valdžia, suformavo iškreiptą Lietuvos valstybės ir piliečio santykį – jo turinys iki šiol yra grindžiamas agresija ir neapykanta žmogui. Atgavus Nepriklausomybę, kolaboravimo su okupantais patirtis nebuvo besąlygiškai atmesta. Dar daugiau, ji buvo toleruojama, o šiuo metu tapo netgi itin paklausy. Šios patirties pagrindu viešojoje erdvėje eskaluojamas žmonių supriešinimas, o tariamų sisteminės žiniasklaidos apžvalgininkų patyčios iš asmens orumo tapo labai pagėdaujamos. Dėl to apie daugomas Lietuvos didvyrių memorialines lentas, niekinamus valstybingumo simbolius ir dalkomas valstybei sakralias vietas skaitytojais bei žiūrovais informuojami labai skubiai ir noriai, tačiau delsiama skelbti arba visai neįsileidžiama informacijos apie žmonių patriotiškumą, pagarbą Lietuvos didvyriams, žuvusiems už nepriklausomos valstybės idealus.

Kolaboravimo patirties tiražavimu ypač suinteresuotos Lietuvai nedraugiškos valstybės. Tad ne be jų pagalbos pastaruoju metu intensyviai ir nuosekliai puolama lietuvių kalba, valstybės istorinė atmintis, kuriami ją trinantys surogatai (pvz., neužmirštuolės Sausio 13-ajai atminti, paplūdimys Lukiškių aikštėje ir kt.), naikinamas žmonių bendruomeniškumas ir reklamuojama socialinė atskirtis (prabangus nedidelės grupės žmonių gyvenimas).

Būtent kolaboravimo ir priešiško savarankiškai valstybei puoselėjama sąmonė visus tris dešimtmečius kūrė ir palaikė Lietuvoje agresyvią, priešiško ir neapykantos persmelktą viešąją aplinką, kurios neištvėrė, nebyliai protestuodami, šiandien šalį palieka šimtai tūkstančių jos piliečių.

Tokia būklė negali ilgai ir netrukdomai tęstis. Teisingumas yra bet kurios stabilios ir suverenios valstybės pagrindas, o neteisingumas ir priešiškus savo valstybei negali būti toliau toleruojamas.

Todėl „Nacionalinis susivienijimas“ reikalauja, kad Lietuvos Respublikos Prezidentas ir Seimas imtųsi esminės valstybės teismų ir teisėtvarkos institucijų pertvarkos, kuri turi prasidėti šiais politinė valią ir ryžtą ją įgyvendinti patvirtinančiais parengiamaisiais veiksmais:

- iš nacionalinių teismų ir teisėtvarkos institucijų **turi būti pašalinti buvę SSRS represinių struktūrų**, taip pat esami nedraugiškų Lietuvos valstybei specialiųjų tarnybų bendradarbiai.
- **atlikti išsamų ir objektyvų 2009 m. sausio 16 d. įvykių tyrimą**, siekiant išaiškinti ir patraukti atsakomybėn aukšto rango politikus ir teisėsaugos institucijų pareigūnus, kurie sąmoningai sudarė sąlygas provokuoti

akcijos dalyvius veiksams, tapusiems pretekstu brutaliai susidoroti su taikiais piliečiais, susirinkusiais ginti tuometinės valdžios pažeistų ekonominių ir socialinių jų teisių.

- **išaiškinti ir nubausti politikus, davusius nurodymus policijai** brutaliai susidoroti su taikiais gyventojais Garliavoje 2012 metais.

- aiškiai ir nedviprasmiškai **patvirtinti, kad buvusi mažametė mergaitė**, kuri šiuo metu turėtų būti pilnametė – D. Kedytė, – yra gyva ir sveika.

- **atlikti objektyvų ir skaidrų pakartotinį visų „Garliavos bylos“ epizodų teisinį tyrimą** ir užtikrinti sąžiningą, nešališką ir viešą N. Venckienės teismo procesą.

- **apriboti galimybę daryti profesinę karjerą teisėjams ir prokurorams**, vilkinusiems nuo okupacinio režimo nukentėjusiųjų asmenų bylų nagrinėjimą arba išteisinusiems akivaizdžiai nusikaltimus padariusių sovietinio okupacinio režimo represinių struktūrų vykdytojus.

- **atnaujinti nuo sovietinio okupacinio režimo nukentėjusiųjų skundų nagrinėjimą dėl kardinolo S. Tamkevičiaus, vyskupo J. Kaunecko, sesers N. Sadūnaitės, kunigo R. Grigo** ir kitų rezistentų persekiojimo. Šiai Lietuvai ir jos išsilaisvinimo istorijai ypač svarbiai ir sudėtingai bylai nagrinėti **turi būti sudaryta išplėstinė teisėjų kolegija arba ji turi būti nagrinėjama teismo plenarinėje sesijoje**, atsižvelgiant į 1945 m. rugpjūčio 8 d. Niurnbergo tarptautinio karinio tribunolo statuto nuostatas, 1946 m. gruodžio 11 d. Jungtinių Tautų organizacijos Generalinės Asamblėjos rezoliucijoje patvirtintus tarptautinės teisės principus ir EŽTT 2019 m. kovo 12 d. sprendimo byloje (peticijos Nr. 28859/16) išvadas.

Raginame Lietuvos Respublikos Prezidentą ir Seimą išslaptinti pavardes žmonių, bendradarbiavusių su SSRS specialiosiomis tarnybomis, iš esmės pakeičiant įstatymą dėl Lietuvos Respublikos asmenų, slapta bendradarbiavusių su buvusios SSRS specialiosiomis tarnybomis, registracijos, prisipažinimo, įskaitos ir prisipažinusiųjų apsaugos.

Raginame valstybės ir valdžios institucijas riboti Lietuvos valstybingumą griaunančius veiksmus, stabdyti programų ir visuomeninių projektų, kurie silpnina žmonių teisinę sąmonę, daro žalą žiniasklaidos, viešosios erdvės, švietimo politikos ir nevyriausybinių sektoriaus formuojamam socialiniam ir istoriniam teisingumui, finansavimą.

Nacionalinis susivienijimas kviečia visuomenę, politines partijas, pilietines organizacijas ir piliečius bendromis pastangomis priešintis valstybingumą griaunančioms jėgoms, stiprinti visų valstybės lygmenų ir visuomenės teisingumo kaip svarbiausio mūsų valstybės išlikimo garanto suvokimą, nes jis yra neginčijamas mūsų visų ir ateinančių kartų gerovės pamatas.

Nacionalinio Susivienijimo valdyba

Vytautas Sinica. Nepaprastosios padėties grėsmė

Lietuvoje pavėluotai kovojant su antrąja COVID-19 ligos banga, nepaisant suvaržymų nemažėja sergančiųjų ir mirstančiųjų nuo koronaviruso skaičiai. Prisdengdama tuo faktu naujoji valdžia vis dažniau viešai (vadinasi, ir privačiai) pasvarsto mintį Lietuvoje įvesti nepaprastąją padėtį.

Sveikatos apsaugos ministras žadėjo prie šio klausimo grįžti po Trijų Karalių šventės. Viešai tokius planus įvardijo ir valdančiųjų lyderis G. Landsbergis, premjerė I. Šimonytė ir kiti politikai. Tuo tarpu

Nepaprastosios padėties įvedimas dabar valdančiuosius, o tada dar opozicinius konservatorius viliojo dar pavasarį, kai naujasis virusas buvo visiškai nepažįstamas. TS-LKD tada jautėsi nustumti nuo sprendimų priėmimo ir siūlė nepaprastąją padėtį, kurią įvesti ir dėl kurios diskutuoti turėtų Seimas. Bet valdantieji pavasarį į tokias kalbas nesileido ir su viruso sklaida susitvarkę pavyzdinčiai – susirgimų ir mirčių turėjome vieni mažiausiai Europoje. **Dabar pagal susirgimus pirmuojame, o valdantieji vėl kalba apie nepaprastosios padėties įvedimą.**

Nors susirgimų skaičius nemažėja, per trumpą laiką, praėjusį nuo griežtų ribojimų įvedimo, jis ir negalėjo sumažėti. Bet kuris specialistas paaiškina, kad apčiuopiamam sergamumo mažėjimui reikia bent mėnesio. Todėl ir toks ilgas įvestų ribojimų laikas. Tačiau norint greitų rezultatų, o ir **pajutus pirmąkart turimą valdžią, gundomasi visuomenės gyvenimą suvaržyti dar labiau. Šįkart – peržengiant visas ribas.**

Visuomenė jokių būdu neturėtų sutikti su nepaprastosios padėties įvedimu, o Seimas – tam pritarti. Kiek netikėtai, pati Teisingumo ministrė Evelina Dobrovolska viešai ir sąžiningai įvardijo, kokio masto tai būtų suvaržymas. „[...] Įvedus tokią padėtį, gali būti ribojami susirašinėjimai, privataus gyvenimo slaptumas, būsto neliečiamumas“, – DELFI sakė ji, pridurdama, kad to daryti nėra poreikio. Bet kiti valdantieji politikai vis grįžta prie tokios galimybės. Iš tiesų nepaprastoji padėtis yra absoliučiai kraštutinė priemonė, kuriai pandemija

nėra tinkamas pagrindas. Ją įvedus, visoje Lietuvos teritorijoje nustos veikti įprastas šalies valdymas: jį kontroliuos institucija, atsakinga už ekstremalios situacijos ar krizės valdymą, viešosios tvarkos apsaugos komendantūros ir savivaldybių administracijų direktoriai. Prireikus bus galima pasitelkti kariuomenės mobilizacinę rezervą (Įstatymo 7 ir 12 str.). **Tarnybos įgytų teisę bet kuriuo paros laiku įeiti į asmens būstą be teismo sprendimo ir be asmens sutikimo (20 str.).**

Būtų tikrinamos transporto priemonės, asmenys ir jų bagažas. Esant nepaprastajai padėčiai nustatomas ypatingas maisto produktų bei kitų būtiniausių prekių paskirstymas (tiekimas). **Nekontroliuojamai vykdoma asmens pašto siuntų ir jų dokumentų apžiūra ir paėmimas.** Esant nepaprastajai padėčiai **nebus paisoma susirašinėjimo ir kitokio susižinojimo slaptumo (28 str.),** taip pat bus suvaržytos kitos konstitucinės teisės ir laisvės.

Iš Nepaprastosios padėties įstatymo turinio aišku, kad naujoji valdžia jos įvedimu siektų kitokių nei pandemijos suvaldymas tikslų, kurie **iš esmės reiškia vienintelį siekį su pandemijos priedanga įtvirtinti politinės valdančiosios daugumos diktatūrą,** uždraudus bet kokią pilietinį pasipriešinimą (pagal nepaprastosios padėties įstatymą, **būtų draudžiama piliečių pažiūrų reiškinio, žodžio, susirinkimų ir kitos laisvės).**

Nepaprastosios padėties įvedimo šalininkai jau aiškina, kad nebijotume, nes esą ją įvedus nebūtina priimti visų nepaprastosios padėties sąlygomis numatytų apribojimų. Suvaržant judėjimo laisvę, galima nesuvaržyti susirašinėjimų ar nuosavybės neliečiamumo. **Tačiau kartą įvedus nepaprastąją padėtį, tikslus suvaržymus ir sąlygas jos metu Lietuvoje nustatytų jau nebe Seimas,** o faktinę valdžią perimanti, už ekstremalios situaciją valdymą atsakinga ir specialiai tam suformuojama institucija.

Įstatymas numato galimybę prireikus Seimui sudaryti specialią kontrolės komisiją – Seimo stebėtojus. Tačiau **tas „prireikus“ yra labai abstraktus ir turėtų sulaukti Seimo daugumos pritarimo, kad būtų realizuotas.** Realybėje Seimas nei praktiškai, nei teoriškai negali atsakyti už būsimus nepaprastosios padėties valdytojų sprendimus.

Visa tai jokia prasme nėra reikalinga pandemijos suvaldymui. To gali reikėti nebent liguistoms valdžios ambicijoms. Gal net patiems nesuprantant, tai būtų žingsnis nuo demokratijos link diktatūros. Tyrimai rodo, kad pati demokratija tikrai nėra svarbiausia vertybė Lietuvos visuomenei. Tačiau kasdienės teisės ir laisvės, privatumas ir nuosavybės neliečiamumas tikrai yra. **Kai žiniose išgirsite svarstant nepaprastąją padėtį, prisiminkite, ką ji reiškia iš tikrųjų.** Ir būkime pasiruošę tam prieštarauti. Kol dar galima.

<https://www.delfi.lt/news/ringas/politics/vytautas-sinica-nepaprastosios-padeities-gresme.d?id=86159513>

DĖL NEPAPRASTOSIOS PADĖTIES

2021 m. sausio 4 d.

Pagaliau išryškėjo šalies sisteminių partijų absoliutus nesugebėjimas suvaldyti šalyje įsisiautėjusią Covid-19 pandemiją. Oficiali statistika skelbia, kad gruodžio 31 dienai nuo Covid-19 mirė virš 1600, dėl kitų priežasčių mirė dar beveik tūkstantis užsikrėtusių žmonių. Sisteminė žiniasklaida praneša, kad skaičiuojant 100 tūkst. gyventojų tenkančių užsikrėtimų nuo koronaviruso, **Lietuva atsidūrė pirmoje vietoje pasaulyje, o pagal mirtis – aštuntoje vietoje Europoje.**

Tačiau svarbu tai, kad nuo Covid-19 sukeltų komplikacijų oficialios statistikos nematomoje zonoje **atsidūrė ir žmonių mirtys, kurios įvyko dėl kitų pandemijos sukeltų priežasčių.** Lietuvos statistikos departamento išankstiniais duomenimis, tokių mirčių nustatyta beveik dviem tūkstančiais daugiau, nei būdavo įprasta tuo pačiu laiku per pastarąjį dešimtmetį. O nepriklausomų Lietuvos mokslininkų ir medikų duomenimis, **situacija šalyje yra kur kas blogesnė.** Jų nuomone, dėl pandemijos poveikio šalyje miršta pustrėčio karto daugiau žmonių, nei rodo oficiali Covid-19 mirčių statistika.

Pagrindinė priežastis ta, kad susitelkusi kovai su Covid-19 užkratu, šalies valdžia iš esmės **likimo valiai paliko kitomis ligomis sunkiai sergančius ir mirštančius savo piliečius.** Skirdama neproporcingą dėmesį Covid-19 diagnozei (uždarydama ligoninių skyrius, nukreipdama medikus rūpintis tik Covid-19 pacientais, dėl ko daugelis gydymo įstaigų nustojo teikti kitokias gydymo paslaugas), ji **užkirto kelią į ligonines patekti ne koronavirusu sergantiems piliečiams.** Uždraudusi lankytis ligoninėse, ji **panaikino bet kokią tiesioginį sveikųjų ryšį su ligoninėse esančiais sergančiaisiais** ir atėmė iš piliečių galimybę gauti būtiną informaciją apie artimųjų ligonių būklę (sutriko ryšiai su gydymo įstaigomis). Be to, kai kuriose ligoninėse (pvz., Kauno LSMU ligoninėje) medicinos personalo darbuotojų vienu metu sirgo koronavirusu daugiau, negu buvo šia liga sergančių ligonių.

Sutrikusi gydymo įstaigų veikla **privertė kitomis pavojingomis ligomis sergančius ligonius laukti medicininės pagalbos savaitėmis ir net mėnesiais, kol galiausiai tokia pagalba jiems tapo pavėluota** ir nebereikalinga (daugelis ligonių mirė). Savo ruožtu sisteminėje žiniasklaidoje **vyko perdėtos varžybos, kas ir kuo labiau išgašdins visuomenę.** Šios aplinkybės vertė gyventojus vengti gydymo įstaigų ir beviltiškai patiems vaduotis iš sveikąją išstikusių bėdų. Daugybė jų negaudami gydymo pagalbos mirė nuo traumų, infarkto, insulto, sunkių onkologinių, hematologinių ir kitų ūmių bei lėtinių ligų, kurios dėl Covid-19 pandemijos savaime neišnyko. **Pagalbos vėlavimas sąlygojo padidėjusį žmonių mirtingumą.** Vien 2020 m. birželio mėn. Lietuvoje mirė beveik 400 žmonių daugiau nei įprasta (12,3 proc. daugiau nei 2019 m. birželio mėnesį), nors nuo Covid-19 tą mėnesį mirė 8 Lietuvos gyventojai. Tą patį mėnesį pas šeimos gydytojus lankėsi beveik 60 proc. mažiau žmonių nei tuo pačiu metu 2019 metais. Gydytojų specialistų konsultacijų birželio mėn. palyginti su 2019 m. tuo pačiu metu, ligoninėse suteikta 42 proc. mažiau, o poliklinikose – beveik 47 proc. mažiau.

Žmonių sveikatos netausojantis politinių partijų požiūris į šalies gyventojus ypač išryškėjo rinkiminės kampanijos metu. Visos be išimties sisteminės partijos neatsakingai ir beatodairiškai eksploatavo pandemijos užkluptų žmonių bėdas. Užuož ženkliai padidinusi su pandemija priekinėse gretose kovojančių darbuotojų (medikų, maisto pramonės, transporto darbuotojų) atlyginimus ir parengusi daugiau slaugytojų naujai pandemijos bangai, **buvusi valdžia puikavosi tariamą krizės suvaldymu,** arogantiškai kaltindama oponuojančius politikus naudojant Covid-19 tematiką savo politiniams reitingams didinti. Savo ruožtu tuometinių **opozicinių politinių partijų veikėjai persekiojo kiekvieną valdančiųjų siūlomą sprendimą pandemijai suvaldyti.** Pastarųjų pateiktą susitarimo projektą įsipareigoti neskleisti panikos ir dezinformacijos, būti politiškai objektyviems, dirbti vieningai žmonėms, nesinaudoti koronaviruso situacija savo politiniams tikslams pasiekti, opozicijoje esantys priėmė atsainiai ir neatsakingai. Liberalų sąjūdžio lyderė dabartinė Seimo pirmininkė **Viktorija Čmilytė-Nielsen teigė, kad dėl Covid-19 grėsmės reikia ne susitarimo, o veiksmų plano,** nors, kaip parodė praktika, ir naujoji valdančioji dauguma realaus plano iki šiol neturi. Buvęs Seimo pirmininkas Viktoras Pranckietis netgi teigė, kad „virusai nuo partijų susitarimų vaikšto laisvai <...> **panikuoti nereikėtų, tai virusas kaip ir visi virusai**“.

Net ir po rinkimų, pandemijai vis labiau plintant, politikų rietenos intensyvėjo. Užuož kvietusios žmones susitelkti, politinės **partijos rungtyniavo viešais pareiškimais, kas ko nedarė ar nepadare** dėl pandemijos suvaldymo, karštligiškai ieškomos viena kitos priimtų neteisingų sprendimų. Intrigos, viešųjų ryšių akcijos, liguistas politinių reitingų ir žmonių dėmesio vaikymasis visuotinės nelaimės fone lydėjo nacionalinio transliuotojo laidas, kuriose aki-vaizdžiai buvo remiami vienos politikų grupės komunikaciniai išpuoliai prieš kitą grupę, pastarosios „neįsileidžiant į eterį“.

Neadekvatus ir netgi **ciniškas valdžios požiūris į žmones išstikusią bėdą išryškėjo,** kai skelbdama statistikos

suvestines apie kasdien Covid-19 paglemžtas naujas žmonių gyvybes, ji **pasiūlė legalizuoti narkotikus ir sumažinti alkoholio vartojimo apribojimus**. O neatsakingas lėšų skyrimas realios praktinės vertės neturintiems Covid-19 „pasekmių visuomenei“ bei „vadybiniais“ tyrimams, taip pat ir toliau vykstantis valstybės biudžeto ir ES paramos pinigų švaistymas prioriteta **teikiant ne nuo pandemijos žlugusiam šalies smulkiajam verslui palaikyti, o įvairioms ideologinėms visuomenės „perauklėjimo“ programoms** bei tyrimams ir juos vykdančioms parazitinėms institucijoms bei įstaigoms finansuoti, atskleidė akivaizdų valdžios tarnavimą įtakingoms žmonių nelaimių sąskaita lobstančioms lobistinėms grupuotėms.

Pandemijai vis labiau intensyvėjant, **nauoji valdžia griebėsi skubotų ir neapgalvotų sprendimų, kuriuos prieš keletą mėnesių pati kritikavo**, laikė pertekliniais ir nemotyvuotais (barų ir pasilinksminimo įstaigų uždarymą), kol **galiausiai ėmė kaltinti šalies gyventojus, neva šie nesilaiko karantino draudimų**, nors prieštarais savo veiksmams ilgą laiką skatino jų nesilaikyti. Kalėdų išvakarėse sostinės valdžios sprendimu **Vilniaus katedros aikštėje pompastiškai buvo įžiebta kalėdinė eglutė, kviečianti susirinkti į šventę tūkstančius dar koronavirusu neužsikrėtusių miesto gyventojų**. Analogiškos Covid-19 sklaidos šventės vyko ir kituose Lietuvos miestuose. Reklama apie šventines dovanas ir **prekių išpardavimus įkyriai ragino ir teberagina gyventojus lankytis didžiuosiuose prekybos centruose**, kurie, kaip teigia specialistai, yra padidinto pavojaus židiniai Covid-19 užkratui.

Viešojoje erdvėje **eskaluojama isterija ir nuolatinis žmonių gąsdinimas davė priešingus rezultatus: piliečiai ėmė nebepasitikėti valdžios priimamais sprendimais**. Neatsitiktinai gyventojams uždraudus prieš šventes vykti į kitas savivaldybes, policija jų sulaikydavo ir gražindavo atgal į jų gyvenamąsias vietas tūkstančiais. Šio tariamai nevaldomo chaoso fone **pagaliau pradėjo ryškėti ir tikrieji valdžios siekiai**. Pradėta viešai diskutuoti apie galimybes įvesti nepaprastąją padėtį. Premjerė **Ingrida Šimonytė pareiškė, kad nepasiekus sugriežtinto karantino rezultatų, bus priversta kreiptis į Seimą dėl nepaprastosios padėties šalyje** ir komendanto valandos paskelbimo, neva taip daroma daugelyje Europos valstybių. Teisingumo ministrė **Evelina Dobrovolska paskubėjo paaiškinti, ką visa tai turėtų reikšti**.

Nacionalinis susivienijimas pažymi, kad pralaimėjusi kovą dėl žmonių sveikatos ir dangstydamą nesugebėjimą suvaldyti šalį apėmusią krizę, teisingiau, nešalindama pandemiją skatinančių veiksmų, šalies valstybės valdžia, išnaudodama Covid-19 pandemiją, svarsto galimybę savanaudiškais tikslais sąmoningai suvaržyti piliečių konstitucines piliečių teises ir laisves.

Atkreipiame visuomenės dėmesį, kad:

Nepaprastosios padėties šalyje įvedimo sąlygas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos 144 straipsnis, kuris apibrėžia, jog Seimas, o neatidėliotinais atvejais tarp Seimo sesijų ir Prezidentas, gali visoje valstybės teritorijoje ar jos dalyje šešiams mėnesiams įvesti nepaprastąją padėtį, **jei Valstybėje iškyla grėsmė konstitucinei santvarkai ar visuomenės rimčiai**.

Nepaprastąją padėtį šalyje reglamentuoja Lietuvos Respublikos Nepaprastosios padėties įstatymas (toliau – Įstatymas), kurio 1 str. 1 dalis nustato tokios padėties įvedimo pagrindus ir tvarką, **laikiną fizinių asmenų naudojimosi teisėmis ir laisvėmis apribojimą, laikiną juridinių asmenų veiklos apribojimą, laikinus valstybės ir savivaldybių institucijų įgaliojimus nepaprastosios padėties metu**, taip pat šių institucijų veiklos teisėtumo kontrolę ir nepaprastosios padėties atšaukimo tvarką.

To paties straipsnio 2 dalis nustato, kad Įstatymo nuostatų įgyvendinimas turi apsaugoti valstybės konstitucinę santvarką, užtikrinti visuomenės saugumą ir viešąją tvarką bei žmogaus teisių apsaugą nepaprastosios padėties metu. Įstatymo 3 straipsnis nustato, kad **nepaprastoji padėtis gali būti įvedama, kai dėl valstybėje susidariusios ekstremalios situacijos ar krizės kyla grėsmė Lietuvos Respublikos konstitucinei santvarkai ar visuomenės rimčiai** ir šios grėsmės neįmanoma pašalinti nepanaudojus Konstitucijoje ir Įstatyme nustatytų nepaprastųjų priemonių.

Taigi Konstitucijoje ir Įstatyme nepaprastosios padėties įvedimui keliama **esminė sąlyga – grėsmė Lietuvos Respublikos konstitucinei santvarkai ar visuomenės rimčiai** ir imperatyvus reikalavimas grėsmes šalinti pirmiausia naudojant Konstitucijoje ir Įstatyme nustatytas nepaprastąsias priemones.

Pažymime, kad **priemonės kovai su pandemija yra taikomos vadovaujantis Žmonių užkrečiamųjų ligų profilaktikos ir kontrolės įstatymu**, kuris nustato:

privalomą sveikatos tikrinimą dėl užkrečiamųjų ligų;

valstybės sienų ir teritorijos sanitarinę bei medicininę-karantininę apsaugą; asmenų, mirusių nuo užkrečiamųjų ligų, palaikų vežimą ir laidojimą bei karantiną, kuris **leidžia laikinai apriboti asmens judėjimo laisvę ir nustatyti ūkinės veiklos apribojimus** – laikinai **uždrausti renginius bei kitokius daugiau kaip dviejų žmonių susibūrimus** institucijose, įmonėse, įstaigose, organizacijose, **gyventojų išvykimą už jų gyvenamosios vietos savivaldybės ribų ir judėjimą joje bei ne Lietuvos Respublikos piliečių atvykimą į Lietuvos Respublikos teritoriją, taikyti laikiną gyventojų perkėlimą (evakuaciją) iš karantino teritorijos ir kt.**; sergančių ar įtariamų, kad serga užkrečiamosiomis ligomis juridinių ir fizinių asmenų teises ir pareigas;

žmonių sveikatai padarytos žalos ir sveikatos priežiūros įstaigų išlaidų dėl užkrečiamųjų ligų atlyginimą ir kt.

Be to, vadovaudamasi Civilinės saugos įstatymu (8 str.) valdžia gali taikyti ir kitus asmens teisių bei laisvių apribojimus likviduojant ekstremalią situaciją, šalinant jos padarinius ir kt. Taigi valdžia turi labai platų veiksmingų priemonių arsenalą, kurio akivaizdžiai pakanka Covid-19 pandemijai suvaldyti ir be nepaprastosios padėties priemonių.

Nacionalinis susivienijimas pažymi, kaip radikalai pasikeistų gyvenimas, įvedus nepaprastąją padėtį:

- įvedus nepaprastąją padėtį visoje Lietuvos Respublikos teritorijoje nustos veikti įprastas šalies valdymas: nepaprastosios padėties įstatymo vykdymą tiesiogiai užtikrins ir kontroliuos institucija, atsakinga už ekstremalios situacijos ar krizės valdymą, viešosios tvarkos apsaugos komendantūros ir savivaldybių administracijų direktoriai. Prireikus minėta institucija nepaprastosios padėties tikslams pasiekti **galės steigti viešosios tvarkos apsaugos komendantūras bei pasitelkti kariuomenės mobilizacinį rezervą** (Įstatymo 7 ir 12 str.);
- Nepaprastosios padėties metu komendantūros pareigūnai **įgys teisę bet kuriuo paros laiku įeiti į asmens būstą be teismo sprendimo ir be asmens sutikimo** (20 str.). Kadangi jau dabar Vyriausybės vadovė kalba apie komendanto valandą, nėra abejonių, kad **bus tikrinamos visos transporto priemonės, įtartini (ar nepageidautini) asmenys ir jų bagažas**.
- Bus nustatytas ypatingas maisto produktų bei kitų būtiniausių prekių paskirstymas (tiekimas), pakeistas įmonių ir kitų juridinių asmenų darbo režimas, pertvarkyta jų ūkinė veikla, **sulaikomi ir izoliuojami asmenys**, nustatomi paslaugų kainų bei prekių pardavimo ar teikimo apribojimai.
- Bus **uždrausta laikyti šaunamuosius ginklus ar šaudmenis bei sprogstamąsias medžiagas** (pvz., fejerverkams).
- Bus nekontroliuojamai **vykdoma asmens pašto siuntų ir jų dokumentų apžiūra**, pašto siuntų paėmimas, nebus paisoma susirašinėjimo ir kitokio susižinojimo slaptumo (28 str.), taip pat bus suvaržytos kitos Konstitucijos 22, 24, 25, 32, 35, 36 straipsniuose nustatytos piliečių teisės ir laisvės;
- Kartu bus **sustabdyta asmens įstatymo apsauga nuo savavališko kišimosi į jo asmeninį ir šeimyninį gyvenimą**, kėsiniamos į jo garbę ir orumą (Konstitucijos 22 str.).
- Bus **uždrausta laisvai reikšti savo įsitikinimus**, gauti ir skleisti informaciją bei idėjas arba gauti iš valstybės įstaigų turimą informaciją apie save (Konstitucijos 25 str.).
- Bus **uždrausta laisvai kilnotis ir pasirinkti gyvenamąją vietą** Lietuvoje, laisvai išvykti iš Lietuvos arba grįžti į Lietuvą (Konstitucijos 32 str.), bus **draudžiama laisvai vienytis į bendrijas, politines partijas ar asociacijas** (Konstitucijos 35 str.), **neleidžiama rinktis į taikius susirinkimus** (Konstitucijos 36 str.) ir kt.

Iš Nepaprastosios padėties įstatymo turinio akivaizdu, kad už šių priemonių slypi pavojus po pandemijos priedanga įtvirtinti politinės valdančiosios daugumos diktatūrą, uždraudus bet koki pilietinį pasipriešinimą (bus draudžiama piliečių pažūrų reiškimo, žodžio, susirinkimų laisvė ir kt.).

Tikėtina, kad esant tokiems draudimams, t. y. **uždraudus net minimalų pilietinį pasipriešinimą, šalyje gali būti pasinaudota pakeisti ar priimti valdančiajai daugumai ir jos progresyvistinei ideologijai būtinus įstatymus bei teisės aktus**. Taip pat tikėtina, kad nepaprastosios padėties metu bus masiškai grobstomas, įkeistas ar pusvelčiui išpardavinėjamas likęs valstybei priklausantis turtas, **nebaudžiamai plėšiama visuomenė ir valstybė**.

Nacionalinis susivienijimas pareiškia, kad valdžios ketinimas įvedus nepaprastąją padėtį apriboti piliečių konstitucines teises ir laisves yra akivaizdžiai perteklinis, o toks sprendimas, jeigu jis būtų įgyvendintas, nuo pat pradžios būtų neteisėtas ir antikonstitucinis.

Raginame šalies Vyriausybę nutraukti žmonių gąsdinimą ir, užuot skleidus paniką visuomenėje, išnaudoti teismus bei kitas Konstitucijoje įtvirtintas teises priemones karantino pažeidėjams sudrausminti. Kartu kviečiame Lietuvos piliečius būti budriems ir nepasiduoti galimoms provokacijoms, drausmingai laikytis karantino paskelbtų apribojimų tam, kad nebūtų preteksto šalyje įvesti nepaprastąją padėtį.

Ispėjame, kad tuo atveju, jeigu į šiuos raginimus bus neatsižvelgta ir šalyje bus paskelbta nepaprastoji padėtis, Nacionalinis susivienijimas kreipsis į pasaulio bendruomenę dėl neproporcingų ir antikonstitucinių žmogaus teisių bei laisvių suvaržymų Lietuvoje, kuriais yra siekiama sunaikinti šalies pilietinės visuomenės likučius, sukurti mūsų valstybėje vienpartinę sistemą su jos totalitarine ideologija ir įtvirtinti vienos politinės partijos diktatūrą.

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas valdyba

Rasa Čepaitienė. Bulvariniai skaitalai

Natūralu, kad politikos viršūnėje pasirodžius naujiems veidams smalsu su jais nuodugniau susipažinti. Tokią progą suteikia serija elitinio žurnalisto V. Laučiaus darytų interviu su strateginius postus užėmusiomis politikėmis V. Čmilyte-Nilsen, E. Dobrovolska, A. Armonaitė (jei ką praleidau, papildykite).

Politikų asmenybės juose atskleidžiamos iš neoficialios pusės: šeima, vaikystė, laisvalaikis, perskaitytos knygos ar mėgstama muzika... **Trumpai tariant, tai toks įprastinis „gliancinių“ „damskų“ žurnalų formatas**, koks paprastai būna dar ir iliustruotas profesionalioje fotosesijoje darytomis nuotraukomis, prieš tai interviu davėjui pasinaudojus ne mažiau profesionaliomis kirpėjo, vizažisto, drabužių dizainerio paslaugomis. Pateikiantis skaitytojui kartais tiesiogine ir perkeltine prasme **gerokai nupudruotą rašinio veikėjo portretą**.

Politikai šiame politikos analitiko ir filosofo, viešojo intelektualo V. Laučiaus imtame intensyviai praktikuoti žanre vaizduojami kaip paprasti, mieli, simpatiški žmonės. **Jiems neužduodama jokių nepatogių ar nejaukių klausimų**.

Gal, sakysite, garsusis, daugybės komentarų sulaukęs, interviu su Dobrovolska buvo kitoks? Bet ten juk buvo lygiai tie patys, ir kitoms respondentėms užduoti, klausimai apie hobius, perskaitytas knygas, šeimyninius santykius. Ir ne Laučius kaltas, kad ponija **šviežiai iškepta ministrė nesugebėjo pasinaudoti proga atsiskleisdama iš gerosios pusės, šitaip viešai susimovė**.

Grįžkime prie esmės. Ar tokio lygio intelektualo reikalas domautis, ką šios politikės skaito, žiūri, veikia laisvalaikiu ar mėgsta valgyti?

Tam toje pačioje delfi redakcijoje dirba visa krūva žurnalistų, atliksiančių tokio lygio užduotį gal net geriau nei jis. Nesakau, kad rinkėjai ir kiti piliečiai neturėtų pamatyti neformalios politikų gyvenimo pusės, negali susipažinti su jų kasdienybe ar kultūriniu akiračiu, tai ištis apie konkrečių žmonių pasako nemažai. Bet, uždavęs buitinio lygmens klausimus, **rimtas žurnalistas privalėtų tuo neapsiriboti ir siekti nutapyti pilną viešojo asmens paveikslą**, giliau

pasikapstydamas ir jo profesinės veiklos užkulisiuose, ir motyvacijoje, ir vertybėse, ir galų gale ateities planuose. O kadangi Laučius šito nedaro, tad ir kyla klausimas, kodėl?

Negi jam (ir jo interviu skaitytojui) nerūpi, kaip, pavyzdžiui, Čmilytė-Nilsen vertina savo tėvo kagėbistinę praeitį, kodėl Dobrovolska pasirinko ginti vienalyčių santuokų reikalautojus, o Armonaitė tapo narkotikų legalizavimo stūmėja arba vaikų ant kelių klupdytoja prie JAV ambasados?

Manding, šie interviu iš esmės atlieka kiek kitokią nei vien artimesnio supažindinimo su šių politikų asmenybėmis ar jų mėgstamų filmų ir muzikos grupių aptarimo funkciją. Jais, po neįpareigojančiu bulvariniu skaitalu, iš tiesų žymiai daugiau paslepama nei atidengiama.

Pagrindinis šių interviu tikslas - pavaizduoti šias politikas tiesiog žaviomis moterimis, o jų propaguojamas radikalias pažiūras - normaliomis, įprastinėmis ir netgi skaitytojui priimtinomis. Kitaip tariant, **normalizuoti nenormalumą** (priminsiu, padoria, simpatiška, daug pasiekusia vaizduojama Čmilytė tebėra už korupciją teisiamos partijos pirmininkė).

Taip pat padaryti toleruotinu jų kraštutinį ideologinį užangažavimą, **užmaskuoti akis badantį neprofesionalumą ir nebrandą** (Laisvės partija, kaip pirmoji dabarties Lietuvos politikoje ištis ideologinė partija, atvirai stumianti nebolševikinę darbotvarkę). Apie tai nė mur mur... Nesunku įsivaizduoti Laučių užduodantį klausimus Hitleriui apie jo mėgstamas meno sroves ar tapybos technikas, besišnekučiuojantį su Stalinu apie jo požiūrį į sovietinio kino estetiką...

Intelektualas Laučius, persikvalifikavęs į geltonosios spaudos rašėivą ir mums peršantis įspūdį, kad viskas su tomis politikėmis ir jų partijomis gerai, nes, žiūrėk tik, pasirodo, klauso tos pačios muzikos kaip aš, mėgsta ir mano mėgstamą serialą!, - nebėra joks žurnalistas, juolab joks politikos analitikas, kokiu tiek metų vaizdavosi, savo tekstuose perteikdamas svarbiausių dabarties politikos mąstytojų mintis.

Jo erudicija niekaip nekoreliuoja su jų išpažįstamomis vertybėmis, pirmiausia, intelektualiniu sąžiningumu. **Jis čia veikia kaip abejotina šių mūsų veikėjų įvaizdį turintis pataisyti piarininkas, subtilus propagandistas**, o trumpai tariant, - seniausios profesijos atstovas. Todėl visos jo pretenzijos į intelektualizmą ir gilesnę analitiką nuo šiol galės būti sutinkamos su atlaidžia šypsenėle. Pinigai nekvepia, reikalui esant ir pridirbtus politikų apatinius nepriklu viešai praskalbti, a nia? Svarbu tik tai darant išlaikyti orią ir solidžią veido išraišką.

Bet palikim šį profesionalą ramybėje. **Jis tik vienas iš pasibaisėtinų mūsų viešosios erdvės degradacijos požymių**, kas kad tebesidangstantis tariamu solidumu ir rimtumu. Žurnalistai, liovęsi užduoti politikams nepatogius, bet visuomenei svarbius klausimus, nustoja pasitikėjimo ir pagarbos. Jų pasirinkimas aiškus - norisi geriau gyventi, sočiau valgyti, važinėti prabangiais automobiliais, turėti solidžią sąskaitą banke, svarbiausia - laisvai sukiotis elite, būti jo pripažįstamiems ir vertinamiems.

Nepatogūs klausimai užvertų daug durų, atimtų galimybes ir progas klestėti, jaustis tokiu reikšmingu ir šauniu. Kas, kad **tikroji politinė analitika nepastebimai, bet nuosekliai keičiama bulvaru, sūsta arba yra sistemingai stumiama į paraštes** - visus tuos mažuosius informacinius tinklalapius, youtube kanaliukus ar podcastus. Tenai, kur elito nemalonėn patekė ar savo profesinę autonomiją siekiantys išsaugoti politikos analitikai ir filosofai, „nedvaro“ politologai, žurnalistikos marginalai bei „marginalai“ mėgina analizuoti mūsų politinės erdvės aktualijas bei tendencijas profesionaliai, kritiškai, objektyviai ir nevyniodami žodžių į vatą.

Koks didžiulis paradoksas, kontrastas ir ironija! **Milžiniški mokesčių mokėtojų pinigai ištaškomi atvirai propagandai** kurti ir skleisti per lrt, kur net per Naujus nyku nykutėliai ir nėra ką žiūrėti. Tuo tarpu **tikrą analitinį turinį kurti ir tiriamąją žurnalistiką vis dar bandyti užsiimti yra priversti žmonės, už tai negaunantys nė skatiko**, arba apmokami itin kukliai, tas, žinoma, neatperka jų įdėtų pastangų ir patiriamos rizikos.

Mūsų viešojo erdvė degradoja, bet už tai atsakingi žmonės apsimeta, kad viskas su tuo normalu, patys tai skatina.

Tokiomis atviros cenzūros, begėdiškos propagandos, masinio smegenų plovimo, vulgarizacijos ir fake news sklaidos sąlygomis belieka stiprinti alternatyviają žiniasklaidą, palaikyti jos kanalus ir tuo užsiimančius. Kito kelio, matyt, nebėra.

<https://www.pozicija.org/rasa-cepaitiene-bulvariniai-skaitalai/>

Ramūnas Trimakas. Laplaso demonas. JAV prezidento rinkimus laimėjo komunistinė Kinija

Siužetas kartoja. **Priimami politiniai sprendimai yra ne tik mėginimas nuspėti, kur link ateityje pakryps galios balansas, bet ir siekis vienokiu ar kitokiu mastu pasukti jį norima linkme.** Chrestomatinis pavyzdžiu laikytina kaizerinė Vokietija, kuri beviltiškai grūmėsi daugybėje frontų – labiausiai pagarsėjo Europos, tačiau karo teatras driekėsi nuo Afrikos žemyno iki Ramiojo vandenyno salų (vien tik Hermano Filipo Decnerio (Hermann Philipp Detzner) asmenybė ir jo vedamų vokiečių kareivių grupelės kova Naujojoje Gvinėjoje nusipelnė mažų mažiausiai atskiro straipsnio apie karo chaosą).

Nežiūrint kruopščiai sustyguoto Alfredo fon Šlifeno plano bei Antrojo Reicho karo mašinos dėtų pastangų, savaime suprantama, kad viskas pasisuko ne taip, kaip buvo numatyta. Beviltiškai laikai reikalavo radikalių sprendimų. Vienu tokių sprendimų tapo **parama Vladimirui Uljanovui-Leninui. Marksistinis maniakas buvo įsodintas į taip vadinamą „užplombuotą vagoną“ ir išsiųstas aplinkiniais keliais per Vokietiją ir Švediją į Rusijos imperiją.** Būtina patikslinti, jog iš tiesų bolševikų perversmininkai, lydimi

kaizerinės Vokietijos karininkų, išvyko trimis traukiniais. Pirmojo ešelono pirmajame vagone, būtent kuris ir pelnė „**užplombuoto vagono“ pavadinimą, keliavo V. Leninas su žmona, o likusiuose – jo sėbrai.**

Kadangi kairuoliškumas ir kretinizmas, tame tarpe moralinis, yra neatsiejami, **kvailybės karnavalas prasidėjo nuo pirmos akimirkos.** Pirmasis traukinys su taip vadinamais „rusų revoliucionieriais“ turėjo pajudėti iš neutralios teritorijos, o būtent – Šveicarijos Ciuricho miesto stoties. Vieša „paslaptis“, kas tokie išvyksta ir ką jie ketina padaryti, įsiutino ten gyvenusius rusų emigrantus. Kaip prisimena liudininkai, perone susirinko maždaug šimtas įtūžusių ekspatriantų iš tuometinės Rusijos imperijos. **Jie garsiai piktinosi „žydų provokatoriais“, sulaipintais į vagonus, skandavo šūkius, kaltindami nacionaline išdavyste ir linkėjo, kad šie būtų pakarti, kai tik pasieks Rusijos teritoriją.** Į traukinį sulipusieji neliko skolingi – chorą uždainavo „Internacionalą“, po to atliko išsistą repertuarą taip vadinamų „revoliucinių dainų“, pavyzdžiui, „Marselietę“. Kairiojo aktyvo „pageidavimų koncertas“ išvedė iš kantrybės juos prižiūrėjusius vokiečių karininkus. Šie nesitikėjo tokio atviro įžūlumo ir visiško maskuotės nepaisymo. Teko plienine teutonų ranka tildyti dainorėlius.

Ne tik Ciuriche, bet Peterburge ir Maskvoje buvo kuo puikiausiai žinoma, kas tokie „plombuotame vagonė“, tiksliau, keliais traukinių sąstatais, atidarda, o taip pat ką jie ketina nuveikti. Apie tai rašė Rusijos spauda, apie tai buvo garsiai kalbama ne vien valdžios koridoriuose. **Tačiau neatsirado anei vieno, kuris būtų ėmėsis pritaikyti karo meto įstatymus marksistiniams sektantams.** Antrasis **Reichas nuosekliai finansavo bolševikus, o kai šie užgrobė valdžią, padėjo jiems ne tik pinigais, bet ir kariniais specialistais bei ginklais, kad pirmuosius mėnesius perversmininkai išsilaikytų valdžioje.** Pastarieji netruko „atsimokėti“ savo „geradariams“ ir pasirūpino sukelti kuo didesnę „revoliucinę“ chaosą Pirmąjį pasaulinį karą pralaimėjusioje Vokietijoje. Po to, kai 1917 metų balandžio 9 dieną, 15 val. 10 min. iš Ciuricho Šveicarijoje pajudėjo pirmasis bolševikų sąstatas, praėjo visai nedaug (nepilni trys dešimtmečiai) ir pusę Vokietijos buvo okupuota. Kartu su ja į socializmo (tik šįkart jau nebe nacional-, o bolševikinio) su-

temas nugramzdinta pusę Europos. **Penkis dešimtmečius joje šeiminkavo kairieji marodieriai, prievartautojai ir masiniai žudikai.**

Mūsų dienomis, siaučiant iš Kinijos pasklidusiam virusui, ypatingai aktualiai skamba Vinstono Čerčilio žodžiai apie V. Lenina. **Britų politikas pastarąjį prilygino maro bacilai, įvežtai kruopščiai užsandarintame vagone.**

Džozefas Robinetas „Džo“ Baidenas buvo įstumtas į valdžios Olimpo viršūnę lygiai taip pat kruopščiai užsandarintame bunkeryje.

Visą JAV prezidento rinkimų kampaniją Džozefas Baidenas uoliai lindėjo gerai izoliuotoje požeminėje slapvietėje, vengė pasirodyti visuomenei, o ypač išsisukinėjo nuo viešų debatų. Tuo tarpu „progresyvi“, „liberali“ ir visaip kitaip prisitaikėliškai konformistinė vadinamoji „žiniasklaida“, podraug su socialinėmis platformomis, ji šlovino bei pateikė kaip atsakingumo, pilietinio sąmoningumo ir rūpinimosi kitais, visų pirma jų sveikata, etaloną[1]. **Kairuoliška melasklaida vieningu frontu puolė JAV prezidentą Donaldą Trampą.** Tiesą sakant, nenuilstamai tai darė visus ketverius jo kadencijos metus, šmeiždama ir juodindama. Pavydėtinai reguliariai išplaukdavo stulbinantys kompromatai apie Baidenų šeimynėlės nusikalstamas veikas nuo Ukrainos iki Kinijos, apie ką nedelsiant JAV konformistinė „žiniasklaida“ ne tik neprasižiodavo, bet liepdavo užsičiaupti ir tildydama užpjudydavo bet ką, kas tik išdrįsdavo pasiteirauti, o kas gi čia vyksta. Kodėl būtent dabar šie „žurnalistais“ save vadinantieji kairiųjų pažiūrų politrukai, versdamiesi kūliais, pragydo apie Džo Baideno sūnų Hanterį? **Kas gyveno sovietinės okupacijos metais, tas puikiai prisimena, kokia lanksti yra „generalinė partijos linija“** ir kas nutinka tuos, kurie nespėja laiku susiorientuoti. „Išrinktajam“ prezidentu būtina priminti, kas jis toks, kam skolingas ir kas jį laiko už trumpo pavardžio.

Bolševikinio chaoso, melagysčių ir rinkimų falsifikacijų įkarštyje akivaizdžiai pasimatė sistemos trūkumai ir problemos, kurias būtina taisyti ir spręsti. Vietoje to, kairuolišką „darbotvarkę“ siekianti įgyvendinti amerikietiško isteblišmeto dalis liepė užverti žabtus ir daryti, kas liepiama. **Be abejo, vis labiau stiprėja balsai tų, kurie nenori prisidėti prie savo valstybės sužlugdymo.** Juo labiau, kad JAV Lavonidu Iljičiumi Brežnevu paskirtas Džo Baidenas politiniu požiūriu nėra asmenybė politikoje, bet tiesiog funkcija, skirta užtikrinti trečiąją Huseino B. Obamos (Hussein B. Obamos) kadenciją. Kaip greitai Džo Baidenas nesulauks savo „prezidentavimo“ pabaigos (nors kas žino, kol kas „socialistinių reformų“ nenuniokota amerikiečių medicina, tikėtina, padės jam pratraukti keturių metų terminą), kuomet viceprezidente numatyta **Kamala Harris perims ne vien realią valdžią, bet ir formalias prezidento pareigas,** tėra Vašingtone stebimo „Marlezono baletu“ smulkmenos. Grumtynės užkulisiuose tęsiasi, galimai į politinę sceną prasisiveržiančių ir dabartinius griežtai kontroliuojamus choreografijos įgyvendintojus nustumiančių įvairaus radikalumo

kairuoliško repertuaro atlikėjų pavardės nesunku nuspėti.

Demokratų partijos oponentams ypatingą nerimą kelia ne tik **JAV demokratų vykdytų falsifikacijų užmojai, valdžios pasisavinimas neslepiant posūkio vis labiau kairėn,** atsvarų ir atoveiksmių sistemos valstybėje naikinimas, bet ir komunistinės Kinijos įsitraukimas.

Antai JAV senatorius Tomas Kotonas (Tom Cotton) radijo laidoje „Brian Kilmeade Show“ pastebėjo, jog Kinijos Liaudies Respublikos (toliau – **KLR**) vadovybė vertina **Amerikos korporacijas kaip sau palankius priedėlius prie savo ambasadų bei specialiųjų tarnybų.** Pasitelkusi amerikietiškas korporacijas, KLR daro įtaką JAV senatui, centrinei administracijai bei valstijų gubernatoriams. T. Kotonas perspėjo, kad **jokie rinkimai JAV, nesvarbu, kuriame valdžios atstovų lygmenyje bevyktų, nėra apsaugoti nuo KLR kišimosi.**

Tuo tarpu Beidžinge įsikūrusio Kinijos Renmino universiteto (viena iš Kinijos komunistų partijos „kadrų kalvių“) profesorius, Tarptautinių santykių mokyklos prodekanas Di Dunšenas šių metų lapkričio 28 dieną vieno televizijos transliuoto renginio metu pasakojo apie Volstrytą ir tarptautinę prekybos sistemą. **Jo kalbą suskubta ištrinti iš Kinijos socialinių tinklų.** Tuo pačiu paslaugiai rūpinasi vakarietiški atitikmenys, apkaltinę siekiančius paskleisti informaciją, neva šie platina „nepagrįstas“ bei „nepatikrintas“ žinias. Kokia šio erzelio priežastis? **Minėtas Kinijos komunistų partijos ekspertas sveikino „Džo Baideną rinkimų pergalės proga“,** kadangi taip atgal į valdžią sugrįžta „tradicinis elitas“. Atvirai pasidžiaugė, kad pagaliau pavyks atsikratyti Donaldo Trampo, kurį Kinijos komunistų partijai nesisekė kontroliuoti, mat JAV prezidento su Kinija sukeltas „prekybinis karas“ pridarė daug rūpesčių komunistinei šalies vadovybei [2]. Kaip nurodė profesorius: „Kodėl Kinija ir JAV paprastai sutartdavo dėl įvairių ginčytinų klausimų nuo 1992 iki 2016 metų? **Mes viską sutvarkydavome per du mėnesius.** Dėl kokios priežasties? Aš ketinu čia pateikti kai ką sprogstamo. Taip buvo tik dėl to, kad mes turėjome [savo] žmonės pačioje [valdžios] viršūnėje.“ Taip pat jis pridūrė: „**Mes turime savo senus draugus, kurie yra pačioje vidinio Amerikos galios ir įtakos rato viršūnėlėje.**“ Pasak profesoriaus, D. Trampas yra nepataisomas, juo reikia kuo greičiau atsikratyti, o visos viltys dedamos į Džo Baideną ir gerą Kinijos komunistų partijos valią. Pavyzdžiui, ši „geroji valia“ pasireiškė „padedant“ Džo Baideno sūnui Hanteriui, antai, pervedus į jo fondą atitinkamas pinigų sumas [3].

Nenuostabu, kodėl vakarietiško socialinės platformos, tarkime, „YouTube“, **akimirksniu, tik įkėlus, pašalina šią kalbą,** o aptikti ją galima nebent alternatyvioje „Rumble“ platformoje. [4] Taip įgyvendinama Kimerikos politika – ši neologizmą pasiūlė Neilas Fergusonas (Niall Ferguson) ir Morikas Šularikas (Moritz Schularick) 2006 metais aprašydami ekonominę dviejų šalių simbiozę (užuomina apie mitinę būtybę chimera, nors ir teikianti peno apmąstymams, veikiausiai yra atsitiktinė). Tačiau tokia simbiozė padarė ne

vien tik poveikį ekonomikai – pradedant JAV prekybos su Kinija deficitu, **JAV nacionalinės skolos akumulavimu ir baigiant milijonų darbo vietų perkėlimu iš JAV į Kiniją** – bet ir nulėmė atitinkamą politinę įtaką. Nūdienos korupcijos skandalai JAV yra tik ledkalnio viršūnėlė. Pirmiausiai uoliai rūpinantis komunistinės Kinijos poreikiais, nuosekliai klojami JAV vasaliteto pamatai.

Džo Baidenas viešame renginyje familiariai pasakoja apie savo nelegalius darbelius, pavyzdžiui, kaip jis asmeniškai Kijeve spaudė Ukrainos prezidentui Petro Porošenko, liepdamas jam nutraukti Ukrainos generalinės prokuratūros atliekamą tyrimą ir atleisti iš darbo Ukrainos generalinį prokurorą dėl „Burisma“ bylos, į kurią įsivėlęs Dž. Baideno sūnus. Pats Džo Baidenas, netempiamas už liežuviu, *urbi et orbi* pasipasakojo apie P. Porošenko šoką ir pasipiktinimą, kuomet jis, Dž. Baidenas, pagrasino neskirti vieno milijardo dolerių finansinės paskolos. **Apstulbintas P. Porošenko jam aiškino, kad šis nesąs JAV prezidentas, dėl to negali priimti tokių sprendimų**, ir tuomet Dž. Baidenas, pasak jo paties, greitai „pastė į vietą“ nesupratinįjį Ukrainos vadovą, pasiūlydamas šiam asmeniškai paskambinti JAV prezidentui... **Socialinių platformų neuoramos vis kelia ir kelia Dž. Baideno žurnalistams ir žiūrovų auditorijai išdėstyta prisipažinimą [5], o „Youtube“ vis ištrina.** Tuo tarpu JAV teisėsauga apsimeta akla bei kurčia.

Hanterio Baideno nešiojamo kompiuterio, kuriame aptikta ko tik nori – ir tiesioginiai korupcinių ryšių su Kinija įrodymai, ir nepilnamečių mergaičių pornografiniai vaizdai – epopėja toli gražu nesibaigia. Vis dėlto tai nei kiek nepakenkia Hanterio tėtukui, nors paties Džozefo Robineto „Džo“ Baideno vardas daugiau negu akivaizdžiai puikuoja įsi garuojančio kompromato krūvoje. **Baidenai neneigė, kad nešiojamas kompiuteris, kurio turinys buvo atskleistas plačiai visuomenei, yra Hanterio nuosavybė.** Jie apskritai nesivargino ką nors paneigti. Užtat vieningu melasklaidos frontu, pradedant CNN, baigiant „The New York Times“, buvo užsipultas leidinys, išdrįšęs pavišinti šią informaciją, kurią jie išvadino abejotina ir melaginga. Kas anksčiau žurnalistams buvo ne šiaip sau dėmesio verta istorija, bet žurnalistinės drąsos, padarumo ir pareigos reikalu, dabar paversta pretekstu skaitmeninei banicijai. Periodinis leidinys „The New York Post“, kurio puslapiuose buvo pavišinti įrodymai, buvo suspenduotas socialinių platformų cenzorių. Kompiuterių meistras, kurio taisykloje H. Baidenas pamiršo savo nešiojamą kompiuterį, teisėtai perdavęs įrenginį Federaliniam tyrimų biurui, galų gale buvo priverstas uždaryti savo verslą, išsikraustyti ir net slapstytis dėl grasinų susidoroti. Tikėtina, kad perdavęs duomenų kopijas „The New York Post“ žurnalistams, jis išgelbėjo savo gyvybę. **Tik kilusio viešo skandalo dėka reikalai pajudėjo – po mėnesių mėnesius užtrukusios masinės dezinformacijos kampanijos, H. Baidenas šių metų gruodžio 10 dieną pripažino, kad jo atžvilgiu pradė-**

tas tyrimas [6]. Didžiausias dėmesys skiriamas jo „verslo“ ryšiams su Kinija. Tuo tarpu Džozefas Baidenas pareiškė, jog didžiuojasi savo sūnumi ir atsisako kalbėti apie jo problemas su teisėsauga.

Kaip veikia Kimerikos „teisingumas“ JAV teritorijoje, ilgai neužtruksime įsitikinti.

Tomis pačiomis dienomis ką tik paminėtas Kimerikos „teisingumas“ gariniu volu ritasi kitame Ramiojoje vandenyno pakraštyje. Honkonge leidžiamo antikomunistinio dienraščio „Apple Daily“ savininkas **Džimis Laj, turintis taip pat ir Jungtinės Karalystės pilietybę, buvo suimtas 2020 metų gruodžio 11 dieną, penktadienį – jis apkaltintas pažeidęs naujai priimtą įstatymą dėl „nacionalinio saugumo“.** Šis įstatymas, kaip daugybę kitų, skubotai brūkamų kinų komunistų partijos, nesilaikant jokių KLR pasirašytų prieš perimant Honkongo valdymą įsipareigojimų, yra šiukštus sutarčių sulaužymas. Oficialiai buvo numatyta „viena šalis, dvi sistemos“, kitaip tariant, Kinijos komunistų partija neturi teisės taikyti žemyninės Kinijos įstatymų Honkonge. **Septyniasdešimt trejų metų sulaukęs milijardierius ir visuomeninis veikėjas, matote, išdrįso bendrauti su užsieniečiais, prabilti apie žmogaus teisių pažeidimus.** Naujasis įstatymas numato už tokį „prasizengimą“ mažiausiai dešimt metų kalėjimo (t. y. už susitikimą su užsieniečiais ir pokalbį apie blogėjančią padėtį, komunistų vykdomus persekiojimus ir susidorojimus, gresia įkalinimas nuo 10 metų iki gyvos galvos).

Šis pranešimas nėra naujiena nei JAV konjunktūrinei, nei čionykštei Lietuvoje melasklaidai. Kinijos komunistinio režimo nusikaltimai jų nedomina. Kaip ir begalė kitų temų, kaip antai kokios KLR įmonės, susijusios su komunistiniu režimu ir besąlygiškai paklūstančios „Guoanbu“ (paprastai tariant, totalitarinio režimo saugumiečiams), kontroliuoja 5G ryšį. **Bet kuris, prasizijoęs apie tai, žaibo greitumu bus užpjudytas klusniais melasklaidos skalikais ir sulygintas su žemės paviršiumi kaip „šamokslo teoretikas“.** Dar pasirūpins išdeginti „antivakserio“ beigi marazmatiko žymę, nors klausta visai ne apie tai. O apie grėsmę nacionaliniam saugumui ir kodėl ypatingai svarbus naujosios kartos judrusis ryšis paliekamas su komunistiniu režimu susijusiųjų kontrolei. Pakako Donaldui Trampui neleisti „Huawei“ perimti 5G ryšio paslaugų JAV, o taip pat nusistebėti Baltųjų rūmų administracijos atstovams Jungtinės Karalystės sprendimu įsileisti „Huawei“ į savo rinką [7], kaip pasipylė kaltinimai „rasizmu“. **Apie tą faktą, kaip naująsias technologijas, perimtas ar tiesiog pavogtas iš tų pačių Vakarų, KLR naudoja įsiskverbti, užvaldyti, paversti priklausomais [8], konformistinė „žiniasklaida“ abiejose Atlanto pusėse verčiau patylės.** Komunistinės Kinijos ne tik augantis ekonominis šantažas, bet ir nusi-kaltimai žmogiškumui, vis labiau agresyvėjantis elgesys bei nebetramdomi geopolitiniai apetitai, pasirodo, nerūpi. **Kaip „priešas numeris vienas“ pažymėtas D. Trampas (angl. Orange man bad), o apie kairiuosius bendražy-**

gius Kinijoje, apmokančius „revoliucinę“ veiklą Vakarų pasaulyje – šiuokšt, nė žodžio.

Tai ne „sąmokslų teorija“, bet sąmokslų praktika. Pakako komunistinės Kinijos tarptautinei technologijų konglomeratą kontroliuojančiai bendrovei „Tencent Holdings Ltd“ sumokėti profesionaliai Šiaurės Amerikos krepšinio lygai NBA pusantro milijardo dolerių už teisę būti „išskirtiniu partneriu“, ir **amerikietiškas krepšinis iš karto tapo įrankiu, užtikrinančiu atitinkamos, komunistinei Kinijai palankios „darbotvarkės“, įgyvendinimą** [9]. KLR daigianacionalinis konglomeratas „Dalian Wanda Group“ už 2,6 milijardo **nusipirko vieną didžiausių JAV kino teatrų tinklą „AMC Entertainment“** [10] (beje, tai vienas stambiausių kontraktų, **nuosekliai superkant amerikietiškus kino teatrus**) ir, kaip nesunku spėti, naujieji savininkai įvedė griežtą tvarką, kokius filmus galima, o **kokių negalima rodyti plačiuosiuose ekranuose**. Komunistinės cenzūros JAV kino teatruose etalonu tapo faktiškas draudimas rodyti Seto Rogeno (Seth Rogen) ir Evano Goldbergo (Evan Goldberg) politinę veiksmo komediją „Interview“ (angl. „The Interview“, 2014) – ne, ne apie komunistų valdomą Kiniją, bet jų proto brolius Šiaurės Korėjoje. Kaip JAV kino produkcija paverčiama nuostolinga jos kūrėjams, vien dėl to, kad neįtiko „tongzhi“ (t. y. kinų komunistų „draugams“), pavyzdžiui, kaip šių metų, amerikiečių akimis žiūrint, itin prokinietiška „Mulan“, būtų galima rašyti atskirą straipsnį.

Komunistinės Kinijos finansinių injekcijų išklotinės „The New York Times“ ir kitiems „liberaliems“ beigi visapusiskai „progresyviems leidiniams“ kaip mat sudėlioja į vietas visus atsakymus, **kodėl skelbiami tik tokie straipsniai arba rengiamos tik tokios laidos**. Taip vadinama JAV teisėsauga klausimų neturi, geriausiu atveju, jeigu buvai išsiduota, kaip Hanterio Baideno atveju, vyks niekur nevedantys „tyrimai“, kurie bus ir vėl sėkmingai sužlugdyti. Tačiau realios problemos prasideda tiems, kurie keliais savo doleriais paremia kritikuojančius demokratų partiją – jau vien Vidaus pajamų tarnybos (angl. IRS, Internal Revenue Service) vykdytas obamidams ideologiškai neįtūkusių persekiojimas vertas straipsnių serijos [11]. Tai, kad ši kontora oficialiai pripažino kryptingai persekiojusi konservatyvių pažiūrų žmones ir organizacijas, taip pat atsiprašė dėl savo agresyvios ar net (galimai) suteiktus įgaliojimus viršijančios veikos [12], reikalo esmės nekeičia. **Melasklaida abiejose Atlanto vandenyno pusėse net neužsiminė apie tai, o prie šios finansinio teroro praktikos, turint omeny taip vadinamą „Dž. Baideno komandą“, bus grįžta su kaupu atsigriebiant.**

Tačiau grįžkime į „įprastą verslo ribas“, kurias taip noriai prisimena Beidžingo ir Vašingtono biurokratinį Golemą aptarnaujantys mandarinai (past.: turimas omeny ne vaisius, bet už nieką neatsakingi, ypatingai korumpuoti ir viską kontroliuoti siekiantys biurokratai). 2020 metais **komunistinės Kinijos specialiosios tarnybos, pasitelkusios dirbtinio intelekto algoritmus internete esantiems duomenims ana-**

lizuoti, siekė išsiaiškinti amerikiečius, likusius prisijungti prie „antifos“ ir BLM (angl. Black Lives Matter) smogikų rengiamų pogromų. Sekėsi jiems neblogai, o kodėl taip sėkmingai pavyko, klausimus užduodantieji neatsipirks epitetais „fašistai“ ir „rasistai“. Beje, minėtiems potencialiems kairiojo internacionalo „aktyvistams“ **siuntinėjamos ne vien tik instrukcijos, kaip efektyviai kurstyti ir palaikyti maištus – tame tarpe naudojant šiuolaikines medijas.** Visokiariopai remtos ir pamalonintos JAV kairiosios **organizacijos, užgrobiančios ištisus kvartalus.** Savaime suprantama, demokratų valdomuose miestuose, remiant ir palaikant demokratų partijos funkcionieriams. Pavyzdžiui, Portlando miesto (Oregono valstijoje) meras Tedas Vileris (Ted Wheeler) užsipuolė federalinius agentus, palaikančius tvarką kairiųjų „aktyvistų“ ir su jais išvien veikiančių kriminalinių atmatų užvaldytame, siaubiamame mieste [13]. Dar daugiau, **Portlando meras rodė kelią kairiesiems smogikams, kur dislokuotos federalinės tvarkos palai-**

kymo pajėgos, mat iš visų (galimai ne vien tik) Jungtinių Amerikos Valstijų suvežti smogikai bei riaušininkai nesiorientavo mieste. Tuo tarpu nacionalinės nekompetencijos institucijos vis dar „atlieka tyrimus“.

Tokios ar drauge su jomis vykdytos specialiosios operacijos nėra šių metų naujiena. Jos atliktos jau daugybę kartų. Antai iš Vakarų nudžiautų technologijų dėka komunistinė Kinija pasiekė tokį šnipinėjimo lygį ir mastus, kad sovietų KGB galėtų tik pasvajoti. Pavyzdžiui, 2003 metais kinai pradėjo operaciją „Titano lietus“, kuri su kaupu pasiteisino ir, remiantis įvairiais duomenimis, buvo tęsiama iki 2007 metų [14]. Šios operacijos metu buvo įsilaužta į daugybės JAV valstybės institucijų, tame tarpe atsakingų už šalies saugumą, informacinius tinklus, pagrobta reikšminga informacija. Arba, pavyzdžiui, 2013 metų kibernetinių atakų prieš JAV metu Kinijos specialiosios tarnybos užvaldė 21 milijono JAV valstybės tarnautojų asmenines bylas.

Tad šiomis dienomis vis didesnę atgarsį įgaunanti JAV Atstovų rūmų nario Eriko Suouelo (Eric Swalwell) glaudžių santykių su Kinijos šnipe Kristina Feng (Christine Fang) istorija tėra daugelį metų tęsiamos praktikos aidas. **Neaišku, kiek slapotos informacijos buvo nutekinta Kinijai, ypač E. Suouelui darbuojantis Žvalgybos komitete.** Kadangi šis veikėjas yra demokratų partijos narys, JAV Atstovų rūmų pirmininkė Nensi Pelosi mūrų stovo ginti bendrapartiečio, pareikšdama, kad šis esą nekaltas. Ir, savaime suprantama, eilinių užsipuolė respublikonus. Jokie argumentai, kad kalbama ne apie partinę priklausomybę ar politines antipatijas, o nacionalinį saugumą, neveikia. Bet kokie **įrodymai, pagrindžiantys nusikalstamą veiką, savo šalies išdavystę, priesaikos sulaužymą, yra iš karto atmetami** net nesvarstant. Lygiai taip pat kaip ir įrodymai, liudijimai, pačių demokratų atstovų žioplai įkliuvimai rinkimų falsifikavimo epopėjoje.

Nors kantriai kartojama aksioma, kad žmogėdros niekina nuolaidžiautojus, vis tiek krečiamos tos pačios savižudiš-

kos kvailystės. Ko gero išdavystės sąvoka būtų adekvatesnė. **Vakarai atidavė Honkongą sudraskyti komunistams**, o Džimio Lajaus (Jimmy Lai) atvejis yra dar viena iliustracija iš kasdien vykdomų nesispilstant nusikaltimų sąrašo. KLR atsiųsti statyniai masiškai suiminėja, kankina, įkalina žmones už tai, kad jie reikalauja laikytis to, ką patys komunistinio režimo vadovai įsipareigojo vykdyti. O būtent: išsaugoti ypatingą Honkongo statusą, gerbti žodžio laisvę, netrukdyti politinei veiklai, užtikrinti laisvos žiniasklaidos egzistavimą, leisti veikti nepriklausomiems teismams britų sistemos pavyzdžiu, saugoti privačios nuosavybės neliečiamybę.

Uhano virusas paslaugiai išsiveržė pačiu laiku, pandemija tapo puikia priežastimi įvesti ilgalaikį karantiną Honkonge. Kadangi velnias mėgsta mėtyti savo pėdas ir įkalčius smulkmenose, verta prisiminti tą istorikų patvirtintą faktą, kad taip vadinamas „ispaniškas gripas“ (dar jį Vakarų Europoje vadino „amerikietišku“, Brazilijoje – „vokišku“ ir t. t.), pačiais kukliausiais paskaičiavimais nusinešęs daugiau nei Pirmasis pasaulinis karas, t. y. virš 50 milijonų gyvybių, buvo visai ne „ispaniškas“, o **grynavėsinis kinietiškas**[15]. Ne vien tik Vakarų pasaulio šalys, bet pasaulio visuomenė daug kartų kreipėsi į komunistinę Kiniją – šalį, sugebėjusią pavogti raketines ir kompiuterines technologijas, nukopijuoti BMW automobilius, o pastaruoju metu savo karo laivynu pranokti jau ir JAV – **nors kažką daryti, tramdant išsiveržiančius į pasaulį virusus**. Kas beje, vien po Antrojo pasaulinio karo įvyko mažų mažiausiai penkis kartus, tokiu būdu griauinant likusio pasaulio žmonių gyvenimus bei ištisų šalių ekonomikas.

Nederėtų aberacijos painioti su aksioma. **Tai, kas syki kartoja, pasikartos ir vėl.**

Taigi, grįžtant prie Uhano viruso – jo metu pasipylė protestuotojų areštai, iš vietinio parlamento buvo išgyvendinti opozicionieriai. Beje, iki įvedant karantiną Honkonge, kone kasdien protestuoti išeidavo milijonas piliečių. **Jie nepadeiginėjo automobilių, neplėšė parduotuvių, nežudė policijos pareigūnų**. Protestuotojus Honkonge komunistų baudėjai mušė, suiminėjo, kankino, žemino. **Šiandien persekiojimai įgauna vis didesnius mastus, o klusnūs toleristai nuo San Francisko ir Sietlo iki Helsinkio ir Vilniaus verčiau baksnos į veidus savo šalių policijos pareigūnams šūkiais „Fuck the police“**, kels muštynes prie JAV ambasados – Vilniuje kurios susirasti, atsiprašant, nesugebėjo, teko kam reikia kelią rodyti. **Tačiau bijos net žvilgtelėti į Kinijos ambasados pusėn.**

Kinijos vadovybė, pasidžiaugusi „išrinktuojų“ Džozefu Baidenu, pagrūmojusi „nepolitizuoti viruso klausimo“ ir apsisiskelbusi ketinanti grįžti prie „įprastinių abipusiai naudingų tarpusavio santykių su JAV“, **jau atvirai grasina karine galia ne tik Taivaniui, bet ir Australijai**. Apie kinų provokuojamus susidūrimus pasienyje su Indija ar stumiamus visai ne ekonominius „interesus Arktyje“ net nebepatogu kartotis.

Tuo pačiu taip vadinami „**taikūs protestuotojai**“ **nusiaubia ištisus JAV miestų kvartalus**, marodieriauja mosikuodami kairuoliška simbolika, tame tarpe komunistinės Kinijos vėliavomis. **Jie degina savo šalių, kaip antai JAV ir Jungtinės Karalystės vėliavas**, skanduoja „Mirtis Amerikai“. JAV vienon greton kartu su jais stoja, juos palaiško ir gina demokratų partijos atstovai. Antai taip vadinama Portlando „autonominė zona“ plečiama, ten jau sukaupias solidus ginklų arsenalas „revoliucinei akcijai“, gyventojai šaukiasi pagalbos, prašydami apsaugoti juos nuo įsisiautėjusių kairuolių gaujų, o demokratų partijos vadukai, valdantys miestą, mažina policijos finansavimą ir draudžia imtis griežtų veiksmų prieš „taikius protestuotojus“.

Prie „**naujosios kartos**“ (liberal)bolševikų, o iš esmės **senojo prosovietinio agentūrinio tinklo keliamų kriminalinių orgijų entuziastingai prisideda demokratų partijos atstovai**. Pavyzdžiui, tokie kaip Džordžas Gaskonas (Georges Gascon), jau tapęs „progresyvių kairiųjų“ numylėtiniu. Minėtas Los Andželo apygardos įgaliotinis, sekdamas „kairiaisiais idealais“, **ėmėsi persekioti policininkus, kaip antai, dėl ginklo panaudojimo savigynos tikslais tarnybos metu; ketina iš kalėjimų paleisti nusikaltėlius**, tame tarpe itin pavojingus; nebetaikyti įkalinimo bausmės gaujų nariams už nusikalstamas veikas, taip pat šiems panaudojus šaunamuosius ginklus. O **mirties bausmę už ypatingai sunkius nusikaltimus jis pavadino „rasistine“**[16].

Kairysis JAV aktyvas, nekantriai besistumdantis už amerikietiško Brežnevo-Baideno politinės iškamšos, skuba skelbti „didžiąją kapitalizmo perkrovą“. Į politinę areną grąžintos figūros leidžia kalbėti nebent apie nuoseklų asmeninių laisvių ir respublikos likvidavimą. Kaip kadaise Hileris Belokas (Hilaire Belloc) nurodė: „**Laisvė turi tik vieną alternatyvą – jos gali nebūti**. Arba žmogus yra laisvas savo noru imtis ar nesiimti darbo, arba valstybė teisinėmis priemonėmis verčia jį dirbti. Pirmuoju atveju jis yra laisvas žmogus, antruoju – vergas. Taigi, kiek tai liečia laisvės veiksnį, neturime galimybės rinktis iš daugybės sprendimų, **galime tik vietoje laisvės įvesti vergovę**. Toks sprendimas – atviras, skubus ir sąmoningas vergovės atkūrimas – tikrai išspręstų kapitalizmo sukeltas problemas. Veiksmingais reglamentais jis garantuotų beturčiams pragyvenimą ir saugumą.“ [17]

Nūdienos padėtis dalies JAV **isteblišmento matoma kaip puiki galimybė įgyvendinti permąstymą, po kurių JAV pasikeistų nebeatpažįstamai**. Demokratų partijos kritikai gali klausinėti kiek tik jiems telpa, kodėl socializmas, iki tol niekur ir niekada sėkmingai neveikęs, ūmiai turėtų būtent dabar pradėti gerai funkcionuoti? [18] Atsakymas kuo puikiausiai žinomas ganėtinai senai: „[...] žmonės, siekiantys kolektyvizmo arba socializmo kaip vaisto nuo kapitalizmo blogybių, pasijunta artėjantys ne link kolektyvistinės, o link vergovinės valstybės. [...] Tokiam žmogui vergovinė valstybė nėra tikslas savaime, o greičiau pakenčiama jos kolektyvistinės valstybės idealo alternatyva. **Palankiai**

žiūrėdamas į šią alternatyvą, jis visiškai pasiruošęs ją priimti. [...] Toks vadinamas „socialistas“ prisideda prie vergovinės valstybės atkūrimo ne per apsirikimą. Jis yra jos autorius. Jis džiaugiasi jos gimimu. Jis numato savo įtaką jos ateičiai.“ [19] **Asmeninis valdžios godulys, narcisizmas ir kosminių užmojų niekšybė, kairiosios ideologijos adeptų dauginama geometrine progresija.** Kaip jau nutiko leninų užgroboje Rusijoje, pol potų Kambodžoje ar ortegų Nikaragvoje.

Markizas Pjeras Simonas de Laplasas, be visų jį išgarsinusių nuopelnų, buvo dar ir vienas iš tikimybių teorijos kūrėjų. 1814 metais jis aprašė įsivaizduotą antgamtinę būtybę. Ši „demoniška“ esybė, bet kurį mūsų pasaulio egzistencijos akimirksnį, atmindama kiekvienos mūsų Visatos menkiausios dalelės padėtį laike ir erdvėje, taip pat jų greitį, kuo puikiau žino ištisos Visatos, kaip ir atskirų jos fragmentų, evoliuciją ne tik praityje, bet ir ateityje. Jeigu teoriškai kalbėti nūdienos sąvokomis, minėtas „demonas“ būtų ne visai „superkompiuteris“, tačiau apie tai atskira kalba. Reikalo esmė kur kas paprastesnė.

Nereikia Laplaso „demonų“, kad atsiminti arba iš anksto įtarti įvyksiant pačius paprasčiausius dalykus. Pavyzdžiui, jog **sovietiniai čekistai mirties konvejeryje kontroliinius šūvius pasmerktiesiems dalins dar carinės Rusijos Belgijoje užsakymais ir galiausiai sovietų Tuloje masiškai gamintais „naganais“.** Neverta klausyti ką tik įvardinto „demono“ kuždesių, juk ir taip aišku, kad „marksistinis“ ir „ekologinis“ raudonųjų khmerų „projektas“ (tarp kitko, išliaupsintas kairiosios profesūro Sorbonoje apgintų disertacijų pavidalais – po išklausytų pagyrų, netrukus buvo pereita prie konkrečių darbų) Kambodžoje baigsis kelių milijonų nužudymu. Daugybę žmonių tiesiog bus bukaprotiškai uždaužyti kauptukais, nes net sumautų „naganų“ pritrūko.

Ir be markizo Laplaso pasiūlytos protų mankštos ateitis kuo puikiau atspindi praeitį. **Socialistinė „utopijos“ jau keturis tūkstančius metų baigiasi vienodai blogai.** Vieni pirmųjų tai savo kailiu patyrė šumerai. Kaip dabar pareikštų tūlas kairuolis politrukas – „socialistinio eksperimento metu“ Tarpupyje. Suklijuotos molinių lentelių duženos ir kitokie archeologinių kasinėjimų įrodymai pateikia vaizdus, analogiškus Sovietų Sąjungai ar šiuolaikinei Venesuelai. **Visiškas ekonomikos pajungimas valstybei, centralizuotas darbo užduočių ir maisto racionų paskirstymas, totalinė visa ko apskaita ir kontrolė, nusitaikius net į kiekvieno individo asmeninį gyvenimą, biurokratijos visagalybė ir stulbinamų užmojų korupcija pramaišui su nekompetencija.** Iš to išplaukianti neišvengiama sistemos degradacija, galiausiai valstybės ar net ištisos civilizacijos vidinis kolapsas susidūrus su bent kiek rimtesniu iššūkiu.

Sovietų Sąjunga ilgus dešimtmečius vykdė plačių užmojų ardomąją ir dezinformacinę veiklą JAV teritorijoje, pavyzdžiui: „[...] nuo Šaltojo karo laikų tebeveikianti KGB dezinformacijos mašina, daugiau kaip keturiasdešimt metų naudota vykdyti antiamerikietiškas operacijas, skir-

tas Kremliaus „didžiausiam priešiui“ diskredituoti.“ [20] **Niekur ši sistema neišnyko – tą pačių leidinių tos pačios antraštės, ta pati profesūra nepajudinamose pozicijose universitetuose,** tie patys „naudingi idiotai“ politinėse partijose, kaip ir juodmarškiniai smogikai respublikos miestų gatvėse. Tik istorinio teisingumo dėlei derėtų pastebėti, jog veikė **ši sistema, palaipsniui plečiama, jau nuo pat pirmųjų bolševikų perversmo įvykdytų dienų.** Ir ne vien žmonai ridai reikėsi savo šeimininkų naudai. Tačiau sovietai, kad ir kaip stengėsi prasiskverbti ir užvaldyti JAV politinį, ekonominį, akademinį, kultūrinį ir t. t. gyvenimą, nesugebėjo sukurti nūdienos Kimerikos atitikmens.

JAV užsitęsusių ginčų, palaipsniui peraugančių į gilėjančią nesantaiką, neramumų ir riausių, politikos, paliekančios vis mažiau galimybių pasiekti tarpusavio susitarimą, dūmų bei pelenų fone ryškėja Kinijos kolosas. D. Trampas ir jo pasekėjai tapo netikėtumo faktoriumi (toks reiškinys, kurio buvo neįmanoma numatyti, dar vadinamas „juodąja gulbe“, angl. black swan) gerai parengtai ir ilgai įgyvendintai „didžiosios transformacijos“ procedūrai. **Daroma viskas, kad pašalinti šį dirgiklį ir grįžti prie įprastinės bendrų Kimerikos reikalų rutinos.**

O JAV valdžios institucijų ir teismų sprendimus, kaip antai, atmetant ieškinius dėl rinkimų rezultatų klastojimų net jų nesvarsčius, neva dėl bendro labo ir santarvės, komunistinė **Kinija supranta kaip nuolankumo ir pasidavimo jos įtakai signalus.**

Vis dėlto, nėra reikalo kreiptis į Laplaso demoną. Ateitis daugiau negu akivaizdi be jo paaiškinimų.

Nuorodos:

[1] Marc Caputo, Christopher Cadelago. *Dems warm to Biden's bunker strategy. Since the former veep launched his stay-at-home campaign, his lead has grown to double-digits in national polls.* Politico, 06.24.2020. <https://www.politico.com/news/2020/06/24/dems-warm-to-bidens-bunker-strategy-338853>

[2] Frank Chung. *Chinese professor boasts about Beijing's influence in 'America's core inner circle', hails Biden victory.* News.com.au, December 10, 2020. <https://www.news.com.au/world/north-america/us-politics/chinese-professor-boasts-about-beijings-influence-in-americas-core-inner-circle-hails-biden-victory/news-story/8627da8b369ffc569791393649e0df2e>

[3] Išverstą į anglų kalbą viešą pasisakymą galima rasti internete: <https://www.jenniferzengblog.com/home/opening-up-financial-sector-as-goodwill-to-biden-as-we-cant-fix-trump-via-wall-street>

[4] <https://rumble.com/vbojfl-cp-expert-opening-up-financial-sector-as-goodwill-to-biden-as-we-cant-fix-t.html>

[5] https://www.youtube.com/watch?v=rnIPw_Who7E&feature=emb_logo

[6] Evan Perez, Pamela Brown. *Federal criminal investigation into Hunter Biden focuses on his business dealings in China,* CNN, December 10, 2020. <https://edition.cnn.com/2020/12/09/politics/hunter-biden-tax-investigation/index.html>

[7] Ken Dilanian. *Does China's Huawei really pose a threat to national security?* NBC News, January 28, 2020. <https://www.nbcnews.com/tech/ai/does-china-huawei-really-pose-threat-national-security-2020-01-28>

[nbcnews.com/politics/national-security/does-china-s-huawei-really-
ally-pose-threat-national-security-n1124746](https://www.nbcnews.com/politics/national-security/does-china-s-huawei-really-pose-threat-national-security-n1124746)

[8] Kadri Kaska, Henrik Beckvard and Tomáš Minárik. *Huawei, 5G and China as a Security Threat. NATO Cooperative Cyber Defence Centre of Excellence, Tallinn, 2019, 26 p.* Taip pat galima rasti internete: <https://ccdcoe.org/uploads/2019/03/CCDCOE-Huawei-2019-03-28-FINAL.pdf>

[9] Jeff Zillgitt, Mark Medina. *As impasse over pro-Hong Kong tweet simmers, what's at stake for the NBA in China?* USA Today, 09.10.2019. <https://eu.usatoday.com/story/sports/nba/2019/10/09/nba-china-hong-kong-whats-at-stake/3912447002/>

[10] Terril Yue Jones, Denny Thomas. *China's Wanda to buy U.S. cinema chain AMC for \$2.6 billion.* Reuters, May 21, 2012. <https://www.reuters.com/article/us-amcentertainment-idUSBRE84K03K20120521>

[11] John Hayward. *Emails show IRS persecution of conservatives came from Washington.* Human Events, May 15, 2014. <https://humanevents.com/2014/05/15/smoking-gun-emails-show-irs-persecution-of-conservatives-was-directed-from-washington/>

[12] Peter Overby. *IRS Apologizes For Aggressive Scrutiny Of Conservative Groups.* NPR, October 27, 2017. <https://www.npr.org/2017/10/27/560308997/irs-apologizes-for-aggressive-scrutiny-of-conservative-groups?t=1608572202297>

[13] *Portland protests: Mayor demands federal officers leave city.* BBC, 20 July, 2020. <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-53466718>

[14] <https://www.cfr.org/cyber-operations/titan-rain>

[15] Dan Vergano. *1918 Flu Pandemic That Killed 50 Million Originated in China, Historians Say.* National Geographic, January 24, 2014. <https://www.nationalgeographic.com/news/2014/1/140123-spanish-flu-1918-china-origins-pandemic-science-health/>

[16] Eric Leonard. *Newly Elected Los Angeles County District Attorney Explains Plans for Justice Reform.* NBC Los Angeles, December 8, 2020. <https://www.nbclosangeles.com/investigations/newly-elected-los-angeles-county-district-attorney-justice-reform-george-gascon/2479104/>

Braktkton Booker. *George Gascón Implements Sweeping Changes To Los Angeles District Attorney's Office.* NPR, December 8, 2020. <https://www.npr.org/2020/12/08/944396495/george-gascon-implements-sweeping-changes-to-los-angeles-district-attorneys-offi?t=1607819017746>

[17] Hilaire Belloc. *Vergovinė valstybė. Vilnius: Margi raštai, 2010, p. 96.*

[18] Dinesh D'Souza. *United States of Socialism. All Points Books, 2020, 304 p.*

[19] Hilaire Belloc. *Vergovinė valstybė, p. 110-116.*

[20] Ion Mihai Pacepa. *Dezinformacija. Vilnius: Briedis, 2018, p. 326.*

<http://alkas.lt/2021/01/07/r-trimakas-laplaso-demonas-jav-prezidento-rinkimus-laimejo-komunistine-kinija/>

Justas Stankevičius. Sąžiningas balsavimas internetu – neįmanoma utopija

2020 m. lapkričio mėnesį Tėvynės sąjunga-Lietuvos krikščionys demokratai, Liberalų sąjūdis bei Laisvės partija susitarė dėl centro dešinės koalicijos sutarties. Sutartyje, tarp kitų sąžiningos kritikos nusipelnusių teiginių yra **planas, kuris fundamentaliai pakeis rinkimų procesą Lietuvoje.** Tai yra internetinio balsavimo planai.

Sutartyje koalicija rašo, jog jie sudarys „galimybę įgyvendinti pilotinį balsavimą internetu 2023 m. savivaldybių tarybų rinkimuose ir/arba Seimo Pasaulio lietuvių rinkimų apygardoje 2024 m. Seimo rinkimuose“. Turint omeny po JAV prezidento rinkimų esančiai įtampai dėl rinkimų klasavimo, būtų verta apžvelgti priežastis, kodėl balsavimas internetu yra tiesiog utopija.

Esminiai argumentai prieš internetinį balsavimą

Anot duomenų apsaugos specialistų, internetinis balsavimas **panaikina balsavimo slaptumą.** Šiuo metu priimanamos sistemos negali garantuoti, jog jos visiškai pilnai apsaugo rinkėjo anonimiškumą. Tai reiškia, kad **kenkėjiškomis programomis užkrėsti įrenginiai gali pažeisti balsavimo konfidencialumą.**

Internetinio balsavimo kritikai pagrįstai teigia, kad tokio pobūdžio balsavimo metu **yra daug rizikų, kurie yra susiję ne tik su balsavimo skaidrumu, bet ir su nacionaliniu saugumu.** Balsų papirkinėjimas bei manipulavimas jais taptų dar lengviau įmanomas: **nėra aišku, ar tikrai internetinės balsavimo sistemos būtų apolitiškos bei „neišvalytų“ tam tikrų balsų.** Taip pat reikia nepamiršti dar ir to, kad užsienio žvalgybos turėtų kur kas lengvesnį būdą manipuluoti rinkimų rezultatais – kitaip, nei fiziniai biuleteniai, elektroninių balsų nebūtų įmanoma perskaičiuoti rankiniu būdu, nes internetinio balsavimo atveju jis būtų atliktas centralizuotai. Be to, balsuojant internetu **nebūtų rinkimų stebėtojų,** kurie užtikrintų sklandų balsavimo procesą. Jei internetinis balsavimas bus įgyvendintas, tiesiog būsimė priversti akiai pasitikėti internetine balsavimo sistema.

Ar tokios reformos priėmimas už akių – demokratiška? Deja, tačiau toks svarbus klausimas koalicijos sutartyje yra

pateikiamas kaip vienas iš darbų, kurį turi nuveikti koalicija – **nėra nei žodžio apie pačių rinkėjų valią**. Akivaizdu, jog piliečiai turi teisę išreikšti savo pilietinę valią, kadan gi kaip ir teigia viena iš esminių konstitucijos nuostatų, Lietuvos valstybę kuria Tauta, o balsavimo procesas yra vienas iš svarbiausių demokratijos sudedamųjų dalių.

<http://www.propatria.lt/2021/01/justas-stankevicius-saziningas.html>

Romualdas Žekas. BREIGELIS PERSPĖJA

Prabėgę metai atmintin įsirašė nemaloniais prisiminimais apie visokiausius nepatogumus, suvaržymus, draudimus. Jie užgožė beveik visas mūsų mintis. Net rinkimai į Seimą ir kiti pasaulio įvykiai liko antrame plane. Pasaulyje sustiprėjo nauji politiniai vėjai. Tačiau tik jautresnieji, gal būt daugiau pažįstantys gyvenimą, pajuto tų pokyčių grėsmę. Pokyčių kuriems nėra vakcinų. Akivaizdžiai **suaktyvėjo iš Vakarų šliaužiančios neomarksistinės idėjos**. Senos idėjos, bet naujame apdare pamažu užvaldo naujas šalis ir milijonų žmonių sąmones. Jos jau ir Lietuvoje. Vilniaus gatvėse, gimnazijose, Seime ir Vyriausybėje. Kaip rodo šalių, kuriose šios **idėjos seniai rusena ir yra išplitę patirtis, joms itin neatsparūs universitetinių išsilavinimą turintys žmonės**. Matyt teisingas buvo C. G. Jungas teigdamas, kad mokslai padeda įgyti daug žinių, tačiau suteikia tik labai ribotą pasaulio pažinimą. Neverta ramintis, kad išmintis ateis vėliau, kartu su amžiumi. Deja, jie vaikšto atskirai ir dažnai pasitaiko, kad išmintis iš viso neateina. Ar to nematome vartydami kai ku-

rių partijų sąrašus? Ne bėda - ir su **skurdžiu ar net snarglėtu pasaulio pažinimu galima vadovauti ne tik miestui ar ministerijai, bet ir universitetui**.

Manau, kad tam tikra patirtis vaiko, jauno žmogaus brendimo raidos srityje leidžia suprasti jaunų žmonių imlumo šioms idėjomis kai kurias priežastis. **Jaunystėje kiekvienas išgyvename sustiprėjusio jautrumo neteisybei laikotarpį**. Tuomet jaunuolis, dar menkai pažindamas gyvenimą ir įžiūrėdamas ne visas reiškinių puses, deformuotai mato ir visą pasaulį. **Suidealizuojami žmonių lygybės, vienybės, laisvių ir atskirų žmonių grupių teisių klausimai**. Kažkas panašaus vyksta ir studijuojant mediciną. Trečiame kurse, pradėję mokytis ligas, studentai patys jomis „suserga“. Tiesa, besimokydami toliau, greitai ima sveikti. Kur kas **sudėtingiau su jaunaisiais kverulenta, o tiksliau neoleftistinių idėjų apsėstaisiais**. Jie ignoruoja seną gerai pasauliui žinomą tiesą, kad žmogus yra tik viena iš daugybės tarpusavyje glaudžiai susijusių gamtos dalelių. Kaip nerasite gamtoje dviejų vienodų akmenų, medžių ar kirminų, taip pat ir nėra dviejų vienodų žmonių. Skiriamės ne tik charakteriais, protiniais sugebėjimais ar darbštumu. Pridėjus skirtingą užsispyrimą, energingumą, kurį lengva supainioti su fanatiškumu arba įžūlumu, o gal net suktumu, tokius sunkiai apibūdinamus dalykus kaip sėkmę, pažintys, giminytės, politiniai ar kitokie net nusikalstami ryšiai, labai skirtingai susiklosto žmonių gyvenimai. Beje, Didžiosios Britanijos mokslininkas, intelekto tyrinėtojas Satoši Kanazava (Satoshi Kanazawa) savo knygoje „Proto paradoksas“, **tarp materialiai sėkmingai įsitaisiusių, itin aukšto intelekto savi-ninkų nesiūlo ieškoti**. Skirtingų žmonių visuomenė išsiskaido į daugybę socialinių sluoksnių, tarp kurių atsiveria didžiulės socialinių ir ekonominių netolygumų prarajos. **Suprantama, ši nelygybė labiausiai ir jaudina jaunus žmones, tiesos ieškotojus**. Tai jaudina visus žmones: filosofus, ir mokslininkus, politikus ir visą bendruomenę. Nuo neatmenamų laikų žmonija, netgi gyvendama pirmykštėse gentinėse, vergovinėse, feodalinėse ar pažangesnėse kapitalistinėse visuomeninėse-ekonominėse formacijose, sprendė asmeninio ir viešojo intereso balanso klausimus. **Išbandytas, o kai kuriose pasaulio šalyse „tebebandomas“ su įvairiausiomis ir siaubingiausiomis variacijomis ir socializmo modelis**. Čia, dangstantis lygybės siekiais, lengvai atimamos ne tik elementariausios žmonių teisės, turtas, bet ir gyvybės. Demokratinėse visuomenėse priešingai - pripažįstami žmonių skirtumai ir skirtingos galimybės, tačiau kuriami vienodai visiems prieinami teisiniai institutai ir demokratinė aplinka. Žodžio ir nuomonės laisvė apsaugoja nuo vienos socialinės grupės dominavimo, tironijos kulto atsiradimo.

Esu bumerių, o gal teisingai sakoma - prarastos kartos atstovas. Mūsų vaikystė ir jaunystė prabėgo ant komunizmo statybos pastolių. Todėl iki šiol ma-

niau, kad esame paskiepyti nuo socializmo viruso. Ir TV laidose „(Pra)resta karta“, skirtingai negu viena egzaltuota filosofė, matau kitą, ne tik primityvios sovietinės antipropagandos rakursą. Nemanau, kad mano kartą kankina kokie nostalgijos jausmai ar Stokholmo sindromas. **Pastarieji trisdešimt metų, pragyventi laisvoje, demokratinėje šalyje, leidžia nesunkiai įvertinti abiejų šalių, kuriose buvo lemta gyventi, skirtumus.** Kur kas labiau negu anuometinės tuščios parduotuvių lentynos, jaudina prisiminimai apie visišką demokratijos nebuvimą, beteisiškumą ir visuomenės zombinimą. Tačiau apie tuščias lentynas, kurios, įtariu - kur kas svarbesnės jaunesniajai kartai, kiek vėliau. Kartais **pradedu manyti, kad būsiu apsigavęs dėl to kolektyvinio imuniteto patvarumo.** Gal jis nebuvo šimtaprocentinis? Gal mus užliūliavo ir apgavo vis dar gyvi prisiminimai apie šimtatūkstantinius mitingus Vingio parke ar neregėtas nesuskaičiuojamų automobilių srautas viena kryptimi Baltijos kelio dieną. Neišblėso nenusakomas vienybės jausmas žiūrint į nepažįstamo tautiečio žiburiuojančias Seimo gynybos laužais akis... Kažką pražiūrėjome. Užmigome. **Užmiršome, kad imunitetas nepaveldimas.** Jis įgyjamas tik gyvenant Golgotoje arba perėmus tėvų ir protėvių istorinę atmintį. **Gal neįvertinome to fakto, kad zombinimas niekada nesiliovė.** Plisdamas ir iš rytų ir iš vakarų stipriau ar silpniau veikė mūsų sąmonę. Praeities ir tradicijų negerbimo, abejojimo istoriniais faktais ir jos simbolių ignoravimo, dvasinių vertybių atsisakymo skiepijimas nejučiomis keitė ne tik žmones, bet kvestionavo ir Valstybės doktriną. **Manau, kad čia jau nebeužteks naujiesiems komisarams, mėgstantiems siaubo filmus, vietoje jų paskaitinėti ką nors apie Lenino ar Stalino kultus, jų kruvinus darbus, apie golodomorą ar gulagus.** Nebeužteks pasiūlyti vietoje abejotino talento girtuoklio ir bomžo išsitatuiruoti A. Solženicyno ar J. Basanavičiaus pavardes, jeigu jau vis tiek nesupranta ką galima ir ką negalima daryti su savo kūnu. **Bet tai visų pirma išsilavinusios, nors ir nepagrįstai pasipūtusios teisininkų bendruomenės problemos.** Kur kas labiau man rūpi ar visuomenė atsilauks prieš šią jų nešamos ne virusinės prigimties, bet ne mažiau pavojingos ideologijos pandemiją. Ar įžvelgs to „progreso“ grėsmę, užmaskuotą saldžiomis laisvės, lygybės ir brolybės idėjomis, ar perpras savo esmę utopinę ir prieštaraujančią gamtos dėsniams jo konstrukciją.

Gal būt sakysite, kad, piešdamas grįžtančio socializmo ir totalitarizmo pavojus, perduodu. Duok Dieve. **Tačiau daugybė ženklų rodo, kad tai senas modelis, tik apsitaisęs nauju kailiu.** Nebesitaiko kaip prieš šimtmetį į proletariatą. Rafinuotai konstruojama kultūrinė-civilizacinė revoliucija. Spekučiuojant absoliučios laisvės ir nuolatinio džiaugsmo siekimu, metodiškai naikinama viskas kas tam trukdo. **Pamažu, padedant net Konstituciniam**

teismui, ardomas šeimos institutas, keičiamos amžių nugludintos vertybės ką tik sukurtomis, iškraipytomis teisėmis. Šalin santuoką, motinystę, netgi gyvybę, jeigu temdo kažkokį psichiatrinį prieskonį turintį džiaugsmą. **Nereikia jokių tradicijų ir istorijos. Nereikalinga nei Tėvynė nei Valstybė.** Net demokratija trukdo.

Su nerimu stebime įvykius iki šiol demokratijos etalonu pasauliui buvusioje JAV. Nepaprastu greičiu plinta baimė. **Žmonės, bijodami už savo nuomonę netekti darbo, darosi konformistais.** Iš universitetų, apkaltinus neapykantos kalbą, kaip viduramžiais raganavimu, jau šalinami dėstytojai, cenzūruojamas žodis ir nuomonė. Grupuočių monopolizuotas ir poliarizuotas akinius užsidėjęs ir mūsų (!) visuomeninis transliuotojas jau seniai neprieinamas kitiems. **Dingo tikros ir gilios diskusijos. Kaip slogiais, dar nespėjais užmiršti laikais, ką tik 700 kultūros darbuotojų (tik pagalvokite 700!) sukūrpė kupiną pasipiktinimo vienu Seimo nariu laišką.** Žmogeliu, kuris nebeminimas padorioje kompanijoje bent jau po to, kai savo smilių nusivalė į palangę. Perspjoję patį Šustauską, kuris tik savo mikrofoną apsnargliavo. Formali skundo priežastis- nesugebės pasirūpinti kultūra (o gal babkėmis?). Tačiau greičiausiai priežastis labiau politinė - neatitinka mainstreamas. Įdomu ar surinks tiek parašų, kai, pataikaujant juodaodžiams, bus uždraustas filharmonijoje Beethovenas ar operos ir baletų teatre „Gulbių ežeras“?

Atsivertęs mėgstamo flamandų dailininko Piterio Breigelio reprodukcijų albumą, bandau savo anūkams paaiškinti ką dailininkas mąstė prieš beveik 500 metų, tapydamas paveikslą „Ikaro kritimas“. Pritariu tiems kas sako, kad šio dailininko paveiksluose daugiau filosofijos negu dailės. Klodas Anri Rokė (Claude-Henri Rocquet) ieško sąsajų su Ovidijaus Metamorfozėmis, bandydamas interpretuoti jo paveikslus knygoje „Sapnų studijoje“ (manau - tai sąžiningas knygos pavadinimas apsidraudžiant kelių šimtų metų senumo paveikslų interpretacijas). Jis teigia, kad dailininkas, įkvėptas Vergilijaus, aukština žemę, jūrą ir miškus. Vėją, lenkiantį medžius ir valstietį pirmajame plane sunkiai verčiantį velėną. Matome žydrą dangų su palikta Dedalo ir Ikaro skrydžio žyme, mėlyną jūrą su burlaiviu ir jūreiviais. Net kurapką ant šakos ar žmogų, prigulusį po krūmu galima įžiūrėti. **Visi užsiėmę savo rūpečiais. Tik aviganis stovi užvertęs galvą į dangų.** K.A. Rokė mano, kad Ikaras įkrito į jūrą tik todėl, kad, nepaklausęs tėvo pamokymų elgtis apdairiai, pakilo pernelyg arti saulės, kurios karštis išstipino jo sparnus prilipdžiusį vašką. Na, kuo tai baigėsi ir, kad paveiksle matomas tik baigiančio nugrimsti jūroje Ikaro kulnas, tur būt visi žinome. Tačiau man paveikslas kelia ir kitokias asociacijas. Tas pačias kai pamačiau jį pirmąjį kartą ankstyvoje jaunystėje. Kai jau buvau pasveikęs nuo kairuoliškumo

manijos ir vėl pradėjęs tikėti tėvais, o ne vien mokytojais (turėjau ir kitokių, tikrų Mokytojų). Tačiau buvau vis dar prirakintas prie komunizmo statybos pastolių. O gal tik tada tą prirakinimą pajutau? Tai gi aš mačiau du skrendančius žmones, bėgančius iš karaliaus Minojo nelaisvės. Jaunasis Ikaras dar buvo ir tyrėjas, svajotojas. Apsvaigęs nuo saulės, užmiršo tėvo perspėjimus. Gal būt istorijon jis turėtų būti įrašytas kaip pirmasis kosmonautas? Tačiau ne tai paveiksle mane sukrėtė anuomet ir teikia daugiausia apmąstymų šiandien. Tada supratau, kad **idėjos, net tokie istoriniai įvykiai kaip išsivadavimas iš vergovės, bandymas pakilti iki saulės ar ką tik įvykusi tragedija nėra svarbios daugumai visuomenės.** Jūreiviai, baigdami kelionę ir tvarkydami bures, jau netveria džiaugsmu ir noru kuo greičiau pajusti tvirtą žemę, o valstietis, panarinęs galvą ir, sunkiai dirbdamas, matyt mąsto apie būsimą derlių, kurio užteks ir šeimai ir galės duona užpildyti parduotuvių lentynas. Ar tai blogai? Žinoma ne. Tebūnie pašlovintas sunkus ir prasmingas darbas ir džiaugsmas jį pabaigus. **Absoliuti dauguma žmonių kasdien sunkiai pluša ir, natūralu, kad jų mintys per daug nenu-
tolsta nuo kasdienės duonos užpildytų lentynų.** Tai puikiai perpratę politikai ir juos aptarnaujantys polittechnologai. Nesivargina kurdami programas, o visą dėmesį sutelkia į rinkėjų daugumos manipuliaciją jų lūkesčiais. Tačiau, progresuojant technologijoms, lieka vis mažiau nekvalifikuoto darbo. **Tirpsta ir tokio mąstymo elektoratas.** Skaitytojas puikiai mato kaip partijos, įvertinę kokybinius visuomenės pokyčius, skubiai keičia jaukus. **Paskutiniai rinkimai parodė ant kokio masalo kibo jaunoji karta ir dalis didžiųjų miestų žmonių.** Tai labiausiai nustebino rinkimuose. Tas nusisekęs jaukas, juk iš principo tai taip pat lentynos, tik užpildytos kitokiais pažadais. **Prikimštos egzotiškų laisvių ir kvepiančių narkotikų suktinukių.** Tiesa, kol kas lengvųjų. Prie sunkiųjų reikia dar priprasti ir kitus pripratinti. O jau teisių ir džiaugsmo produktų įvairovė - žeri pakuotės įvairiausiomis vaivorykštės spalvomis. Kur ten vaivorykštė- ji tiek ir spalvų neturi. O kaip su pareigomis ir prievolėmis? Kaip gi be jų tiek gėrybių turėsi? Jos taip nereklamuojamos, tačiau jų rasti galima valstybės strategijoje. Čia viskas sustyguota taip, kad būtų tie gamintojai ir jų gaminių pirkėjai. Visai, kaip Breigelio artojai, tik labiau prisitaikę prie konkurencingo pasaulio. **Panarintomis galvomis, visą dėmesį sutelkę į kompiuterius, į kvalifikacijos ugdymą. Nešvaistantys laiko vaikų gimdymui ar auginimui** nors jų reikės. Bent jau kaip pirkėjų. Tačiau tiems septyniems žydams, ar masonų ložei, valdančiai pasaulį, jeigu tikėsime samokslų teorijomis, visai nereikalingos nacionalinės valstybės su jų tautiniais rudimentais. Demografinius klausimus galima ir paprasčiau išspręsti. **Tereiks milijardus Afrikos ir vandenynų salų ar jų pakrančių gyventojų kaip kokius žvyr-**

blius ar lietuvius tolygiau paskirstyti po šiandien dar turtingesnes šalis. Juk žinoma, kad vienu tėviškės dėl planetos atšilimo greitai bus užsemtos, o mankurtams nesvarbu kur gyventi. Jų tėviškės ten kur lovys pilnesnis. Gal kai kur teks ir kokią pilietinį karą organizuoti.

Taigi, prieinu prie paskutinės išvados. P. Breigelis buvo didis filosofas. Nupiešdamas dešiniajame paveikslo kampe pakelta į dangų galva aviganį, tarsi perspėja mus – **dažniau pakelkite galvas į dangų,** nes rizikuojate nesuprasti įvykių pasaulyje svarbos ar net pražiopsoti tikrąją laisvę.

<https://www.pozicija.org/romualdas-zekas-breigelis-perspeja/>

Vytautas Radžvilas. Postdemokratija ir postAmerika

NO USA AT ALL – šis politinis reikalavimas kartojamas visuose JAV „radikalios kairės“, o iš tikrųjų – šių dienų toje šalyje laiminčio „revoliucinio“ neokomunistinio judėjimo šūkiuose. Ar tai būtų **NO TRUMP, NO WALL, NO USA AT ALL, ar NO BORDERS, NO WALLS, NO USA AT ALL.**

Kiti šūkių elementai gali įvairuoti ir skirtis, bet motyvas **NO USA AT ALL** visur ir visada privalo išlikti. Kitaip būti negali. Juk tik šiais žodžiais galima trumpai ir kartu visiškai tiksliai įvardyti pagrindinį programinį valdžią Jungtinėse Amerikos Valstijose po sausio 6 d. galutinai ir, tikėtina, labai ilgam paėmusių „demokratų“ siekį.

Žodį „demokratų“ būtina rašyti su kabutėmis. Kodėl – paaiškina nuolatos jų kalbose ir rašiniuose šmėžuojanti jokių abejonių ir klausimų nekelianti frazė: **TRANSFORMATIVE CHANGE.** Ji yra šių dienų neokomunistų nukaltas ir mėgstamas naujadaras, turintis ne tik pakeisti, bet ir paslėpti daugelio dar privengiamą atvirai įvardyti tikslą.

Senakalbe jis buvo vadinamas **REVOLIUCIJA.** Tai reiškia, kad **norima nutraukti visą ligšiolinę JAV politinę raidą ir tradiciją.** 1776 m. JAV tėvų kūrėjų įsteigta RESPUBLIKA turi būti ne tik sunaikinta iki pamatų, bet ir ištrinta iš amerikiečių atminties.

NAUJOJI RESPUBLIKA – šis frazeologizmas taip pat **vis dažniau šmėkščioja „demokratų“ žodyne**. SENOJI RESPUBLIKA gyveno amerikietiškos svajonės vizija ir tikėjo savo misija skleisti demokratiją pasauliui.

Naujosios respublikos kūrėjams demokratijos ir Amerikos nebereikia. Nuo šiol „demokratams“ tai – tik tušti, praradę bet koki turinį, prasmę ir gyvybę žodžiai. Jų svajonė – postdemokratinė ir postamerikietiška „respublika“. Apie tai, kodėl demokratija ir Amerika tapo nereikalingomis atgyvenomis – kitą kartą. Tik verta atkreipti dėmesį į keistą, bet kur kas fundamentalesnę nei atrodo žvelgiant paviršutiniškai, politinę ir istorinę sąsąuką:

1917-11-07: **Petrogradas, Žiemos rūmai**

2021 01 06: **Vašingtonas, Kapitolijus...**

<http://www.tiesos.lt/index.php/tinklarastis/straipsnis/vytautas-radzvilas.-postdemokratija-ir-postamerika>

Šarūnas Jasiukevičius. Aukštoji kairiųjų perykla

Dabartinė aukštojo mokslo sistema yra kvailių, nevykėlių ir komunistuojančių kairiųjų perykla. Arba kodėl aš palaikau valstybinį aukštojo mokslo reguliavimą?

„Visi nori visko. Bėda, kad visų yra daug, o visko yra mažai.“

Ši Juozo Erlicko įžvalga jau keletą dienų neišeina iš galvos stebint kaip į radikalią dešinę ir radikalią kairę polarizuoja pasaulis pastaruoju metu.

Čia turbūt galėtų būti startas pradedant galvoti apie socializmo, dabar atgimstančio kaip neomarksizmas, arba dar kitaip vadinant – kultūrinio marksizmo šaknis.

Vienas sofistas Platono veikale „Valstybė“ yra pasakęs: **„Teisingumą garbina tik tie, kurie neįstengia būti neteisingi“**. Dar vienas atskaitos taškas pradedant galvoti apie kovas už visokias lygybes.

Čia turbūt galėtų būti atsakymas į klausimą, kodėl tipinis kovotojas už visokias lygybes ir teisybes paprastai yra dar nieko gyvenime visuomenei pasiūlyti neįstengęs jaunimas. Dėl jaunimo kaip ir aišku. Kai pats neturi nieko, tai labai faina siūlyti išbuožinti turinčius ir pasidalinti jų turtu. O kaip yra su vyresniais kairiaisiais aktyvistais? Tipiškai tai yra koks nors nepritapėlis ar nevykėlis, ku-

ris per savo gyvenimą taip ir nesugebėjo sukaupti jokio reikšmingo turto ar įgyti kompetencijų, už kurias visuomenė dosniai atseikėtų.

Ką daryti jei esi ne talentingas, ne gabus ir dar šiek tiek tinginys? Arba darei daug klaidingų pasirinkimų savo gyvenimo kelyje? Bet ambicijos sako, kad esi vertas visko daugiau ir lengviau. **Kaltinti kitus dėl savo nesėkmių!**

Ar pastebėjote, kad **sėkmingi žmonės niekada nekalba apie visokias lygybes ir teisybės**? Na nebent kokie aktoriai ar influenceriai, dirbantys su tam tikromis auditorijoms, kurių palankumo siekia. Sėkmingi žmonės neturi laiko kurti paskvilių, kaip visas pasaulis kaltas ir dabar skolingas, kad jiems kažkas nepasisėkė. Gal dėl to mes turime taip mažai dešiniųjų aktyvistų? Nes jie tiesiog neturi laiko užsiiminti teisybių ieškojimais. Jie dirba ir kuria gerį sau ir kitiems.

Ir tada pagalvojau, kodėl socializmas atgimsta būtent dabar? Kodėl jaunimo tarpe taip daug galvojančių ne apie maksimalią algą, o apie minimalią? Juk jei įstengi dirbti ir užsidirbti, tau neturėtų rūpėti valdžios nustatyta minimali alga. Jei įstengi apginti savo poziciją, tai tau neturėtų rūpėti visokios lygybės ir jų gynėjai. Kodėl yra toks didelis kairiųjų noras apriboti kitų žmonių gerbūvį? Jei pats nesugebi užsidirbti, tai mažiau liūdna, kai ir kiti negali? **Juk tokia buvo sovietmečio ideologija. Pasidalinkime sugebančių kurti turtu, net jei jis to ir nenori!**

Grįžtu prie klausimo „kodėl dabar“. Galvojau apie jaunimą. **Kairysis jaunimas nori socializmo, nes neįstengia būti toks ekonomiškai efektyvus kaip jų dešinieji kolegos.** Todėl ieško kaltų aplinkoje. Tokia jau žmogaus prigimtis.

Mano nuomone, pagrindinės priežastys yra dvi.

Skyriau keletą dienų ir **peržiūrėjau aršiausių Lietuvos kairiųjų aktyvistų feisbuko profilius ir įrašus.** Dauguma jų turi aukštąjį mokslą. **Bėda, kad specialybės tokios, kurias turintis net ir labai talentingas, gabus ir darbštus žmogus sunkiai gali pasiekti materialinės gerovės ir nepriklausomybės.**

Problema matau, ne tik tame, kad universitetai kepa specialistus visiškai neatsižvelgiant į rinkos poreikius, bet ir tame, kad yra siūlomos specialybės patraukliais pavadinimais, iš kurių vėliau nėra jokios naudos. **Kiek Lietuvai reikia, pavyzdžiui, renginių vadybininkų?**

Tikriausiai nereikia 30 metų iš eilės, kasmet po 30 naujų iš kiekvieno universiteto? **Aš jau nekalbu apie visokias žmogaus teisių ar lyčių studijas.** Pasitaiko, kad tikrai protingi ir gabūs žmonės, susivilioję madiniais studijų pavadinimais, **baigę mokslus nesupranta, ką daryti toliau.**

Antroji problema, kad universitetai tapo tokie liberalūs, kad net **vidutinių gabumų nesiekiantis jaunuolis po trijų metų mojuoja aukštojo mokslo diplomu.** Ką jau ten kalbėti apie vidutinius gabumus, kai kursiniai darbai būna su gramatinėmis klaidomis. Ko galima tikėtis iš

žmogaus, kurio protinių gabumų neužteko įveikti 5 klasės lietuvių kalbos kursą? **O jie gauna diplomus ir įsivaizduoja, kad yra perspektyvūs darbuotojai su nerealiais atlyginimo lūkesčiais.**

Teko pažinti universiteto veikimą iš vidaus. Mane labai nustebino ir papiktino gauti **administracijos nurodymai palankiai vertinti, kad ir kokią nesąmonę pasakytų ar padarytų studentas.** Dabar jie visi labai jautrūs ir gali pasiskųsti dekanui, rektoriui ar parašyti neigiamą atsiliepimą feisbuke. Todėl dabar negalima sakyti „Sėsk, du. Nusišnekėjai.“ **Dabar reikia sakyti „taip... gali būti ir tokia nuomonė“.** Dabar jei dėstytojas reikalauja žinoti bent pusę išdėstytos medžiagos, jis jau yra kirvis.

Iš kitos pusės, **yra sisteminė dėstytojų problema.** Tie patys kažkada padarę klaidingus specialybės pasirinkimus, buvę gabesni nei vidutiniškai, **bet per kvaili, kad įsitvirtintų darbo rinkoje, puikiai pritapo akademinėje bendruomenėje.** Ne visi, žinoma, bet tipažas dažnas. Nes **baigus kokias lyčių studijas juk daugiau nieko kito negali dirbti, kaip mokyti kitus apie lyčių studijas.** O nuoskauda dėl nerealizuotų materialinių lūkesčių su laiku tik auga. Ta nuoskauda dažnai perduodama ir įteigiama studentams. **Jaunas, kritinio mąstymo ir atsparumo nesąmonėms neturintis protas dažnai susigundo tuo, kas dabar skambiai vadinama progresyvumu.**

Ką daryti?

Matau dvi išeitis. Pirmoji galėtų būti valstybės specialistų poreikio formavimas ir finansavimas tik tų specialistų mokymo, kurių reikia. Aišku, dėl konkurencijos reikėtų šį skaičių galbūt patrigubinti. **Bet tikrai nereikia kepti kasmet po 30-50 naujų specialistų, kurių apskritai reikia dešimties.** Likusios programos galėtų būti apmokamos pačių studentų ir traktuojamos kaip hobis.

Kitas variantas būtų įstatymu įtvirtinti rinkos reguliaciją ir specialistų prognozes perkelti patiems universitetams.

Kitaip tariant, jei studentas baigęs universitetą **nepradedą dirbti pagal specialybę bent 3 metus, universitetas turi grąžinti to studento išmokslinimui skirtus pinigus.** Valstybei arba pačiam studentui, kaip kompensaciją už netikusias paslaugas. **Tokiu atveju universitetai ne tik planuotų specialybes ir nesiūlytų visokių nesąmonių,** bet ir stengtųsi neišleisti pusgalvių į rinką su nepagrįstomis viltimis, ambicijomis ir to universiteto vardu. O ir dėstytojui svarbiau būtų ne būti fainu ir talkovu, bet neprarasti darbo užmokesčio.

Išvada, **tingėjusiems skaityti viską nuosekliai: kol universitetai sieks ne mokslo kokybės vietoje studentų kiekio, tol komunistuojančių savęs nerealizavusių kairiųjų skaičiai augs.**

<http://www.propatria.lt/2021/01/sarunas-jasiukevicius-aukstoji-kairiuju.html>

Jonas Jasaitis. Vienintelė pasaulyje

Labai norisi tikėti, kad Sausio 13-osios 30-mečio sukaktis bent dalį tautiečių paskatino susimąstyti, kaip vertinti tai, kas vyko ir kas vyksta dabar. Tie, kurie tuo metu iš visų Lietuvos kampelių dar iki tos lemtingos nakties vykdavo budėti prie Aukščiausios Tarybos, puikiausiai suvokė, kad gina ne ką kitą, o ką tik atkurtą savo valstybę – mūsų pilietinės tautos namus.

Kitaip mąstė įtikėjusieji sovietinės imperijos teisėtumu. Vis dėlto, net ir daugelį metų Lietuvoje jau pragyvenusiems okupacinių struktūrų nariams buvo gerai suprantama, kad svetimas režimas net ir per tuos penkiasdešimt metų mūsų tautai liko svetimas. **Tie, kurie „tvirtai – iš principo“ nesimokė lietuvių kalbos, puikiausiai jautė, kad jie čia – taip pat svetimi.** Vienintelis jų argumentas buvo toks: „Mes jus užkariavome“ (taigi jūs esate mums priklausantis karo grobis). Kaip ir Karaliaučiaus kraštas, pavadintas sovietinio išgamos Ivano Kalinino vardu.

Gal tik iš Pskovo ar kitų vietovių atvežti kareiviai ne labai susigaudė, kur jie atsidūrė. Sovietinė imperija jiems tikriausiai atrodė gyvuojanti nuo neatmenamų laikų, o tų kraštų istorinė priklausomybė jiems buvo visiškai nežinoma ir jų net nedominanti. Kai lemtingų 1991 m. išvakarėse iš Vilniuje, „maršalo Krylovo“ gatve važiuusio sunkvežimio su užrašu „Liūdi“ (žmonės) pasigirdo pasityčiojantis jaunų bernų bliovimas: „**S Novym godom, gospoda fašysti!**“ neliko jokių abejonių, ko prigrūstos jų makalaulės, kokiai užduočiai jie čia ruošiami, koks šiurpus nusikaltimas gali būti įvykdytas artimiausiu metu.

Tačiau tarp civilių asmenų, atstovaujančių okupacinį režimą, net tarp visų „pašto dėžutėmis“ vadinamų įmonių personalo tuo metu jau **vis mažiau buvo kartojančių: „Mes jus išvadavome...“, nes absoliuti dauguma mus valdžiusių puikiausiai suprato, kad to, kas čia įvyko Antrojo pasaulinio karo metais, jokių išvadavimų nepavadinsi.** Juk nesakysi žmogui, kad „aš tave išvadavau“, jei iš tikrųjų užėmei jo kraštą, pasisavinai jo namus ir primetei jam svetimą tvarką. Tačiau jie buvo įsitikinę, kad užgrobtos teritorijos niekada nebeatgaus valstybinio

savarankiškumo ir kad jų vietiniai gyventojai su tuo seniai susitaikė. Todėl vos prasidėjus tautiniam išsivadavimo judėjimui – Sąjūdžiui, jie gerokai nustebę klausdavo: „Kodėl jūs norite atsiskirti?“

Per ilgus dešimtmečius viešpatavusio režimo propaganda buvo paveikusi atėjūnus, pasijutusias „vyresniaisiais broliais“. **Pastarieji labai aiškiai įsivaizdavo, kad jie yra pranašesni ir todėl turintys teisę „čiabuvius“ valdyti.**

Deja, ir daug vietinių gyventojų jau buvo įtikėję, kad tos svetimos jėgos niekas nenugalės. Kiekvieną dieną jie stebėjo čia nuolat vaikščiojančius kareivius, matė karinius miestelius, prigrūstus kovinės technikos. **Net užsukę į mišką grybauti neretai atsidurdavo prie karinės bazės (kokio nors „tankodromo“ ar „vododromo) tvoros su ginkluotais sargybiniais.** Už bet kurį priminimą apie tarpukaryje atkurtą valstybę grėsė pavojus atsidurti toli nuo Lietuvos.

Ir vis tik iš tautos atminties visko ištrinti okupantams nepavyko. Prisimenu, koks sukrėtimas ir mano, tuometinio jaunuolio sąmonėje įvyko, išvydus niekada dar nematytą Tėvelio, buvusio kario savanorio nuotrauką puošnia Lietuvos Pirmosios Respublikos kariuomenės puskarininkio uniforma. **Bet tada jo baimė buvo dar didesnė: nuotrauka dingo ir daugiau niekada jos nemačiau.** Liepė apie tai niekada niekam neprasitarti.

Bet juk mačiau ir kitus nepriklausomybės ženklus: vienais penketais (tuo metu aukščiausiais pažymiais) spindintį **Mamytės mokyklos baigimo pažymėjimą su Vyčiu, anų laikų moksleiviams skirtus žurnalus ir vadovėlius, iš kurių sklido visiškai kita, nepakartojama Lietuvos dvasia.**

O iš kitos pusės į sąmonę ligi šiol tebėra įsirėžę vaizdai su į kuklius mūsų namelius tuntais įsiveržiančių skarmalutų žmogystų, kurie, vos peržengę duris, reikalaudavo „kūšatj!“ (rus. valgyti). Jie neklausdavo, ar tu turi, vargšas kaimo žmogau, pats ko užkąsti. Jie REIKALAVO.

Kartą govėda samagonu trenkiančių skarmalių, greitosiomis neradusi nieko tinkamesnio, tiesiog nuo nuo krosnies pagriebė paršeliams skirtas smulkias bulves ir su visu verdančiu puodu tėsė ant stalo, kuris ką tik praėjusių Kalėdų proga buvo uždengtas balta staltiese.

Kai jie, suriję tas bulves, išsinešdino, vietoje padėkos keikdamiesi ir grasindami, kad kažkam mus, „buožes“ apskųs, ne tik staltiesės išdegęs lopas iškart iškrito, bet ir ant stalo liko nebepašalinamų degusių skritulys.

Liko ir kiti visam laikui įsirėžusio siaubo vaizdai, kai per pažliugusią pievą ankstyvą pavasario rytą riaumojo sunkvežimis, kuriame už nepilnos valandos jau susigūžę glaudėsi į tremtį išvežamų kaimynų vaikais. Tie patys, su kuriais dar vakar žaidžiau. Kai po kelių dienų išdrįsau užsukti į prišnerkštą ir baisiomis vokiško „trofėjinio“ sunkvežimio vėžėmis sudarkytą kaimynų kiemą, pamačiau tik atlapotas trobos duris ir ant kiemo išmėtytus sulaužytus rakandus.

Daugiau niekada ten nebeužėjau. Po geros savaitės iš-tremtųjų sodyboje buvo apgyvendinta iš kažkur atsibel-

dusi, niekada čia anksčiau nematyta apšėpusi kompanija. Ką tik buvę tvarkingi ūkininko pastatai greitai virto šiurpiu laužynu, kurį jau už kokio pusmečio pasiglemžė ten kilęs gaisras. Buvusios kaimynų sodybos liekanas vėliau užbaigė naikinti melioratoriai.

Kai iš Sibiro grįžo du broliai – ištremtųjų vaikai, jie jau nebesiryžo atkurti tėvų sodybos. O kai dar po poros dešimtmečių atsirado galimybė sugrąžinti jų tėvų turėtą žemę, namus jie pasistatė kitoje gimtojo kaimo vietoje. Buvusios sodybos vietoje taip ir liko tuštuma. Gal vaizduotėje tremtinių vaikai dar matė erdvę kažkada ten stovėjusį namą su cinkuotos skardos stogu, išpuoselėtą sodą, aukštus geltonžiedžius jurginus, nes naujose sodybose lyg ir bandė tai atkurti. Ūkininkauti jau buvo per vėlu.

Sąjūdžio aušra daugeliui mūsų įžiebė viltį. Nors anos Lietuvos vaizdinys buvo gana nepilnas, bet juk nėra didesnės laimės už sugrąžintą svajonę, už siekį gyventi taip, kaip tautai geriausia. Už galimybę patiems kurti savo ir savo vaikų bei vaikaitių ateitį. Tie ilgi 1991 metų mėnesiai, kai aplink Karoliniškių bokštą slampinėjo beveidžiai kareiviai, net karštą liepos dieną apmankšinti neperšaukamais „kombinezonais“, jie buvo labai panašūs į tuos, nuolat esti reikalaujančias pokario valkatas. Tokie pat buki klaidžiojantys žvilgsniai, bet jau su vis labiau matoma baime.

Tų, kurie tą Sausio naktį šaudė į beginklių žmonių minias, kurie daužė susirinkusių galvas, net nesuvokdami, ko tie žmonės čia susirinko ir nesiskirsto, net matydami, kad bokštas jau užimtas, čia jau nebebuvo. Žudikai buvo greitai išgabenti kitur. Tačiau tie, kurie čia dabar valkiojosi aplink bokštą, taip pat būtų šaudę, daužę ir traiškę, į viską žiūrėdami „varinėmis“, nežinia kuo apnuodytomis akimis, **jei tik būtų gavę įsakymą žudyti. Jie nebūtų net susimąstę, kokia tikroji kariuomenės paskirtis.**

Tačiau apie tai, žlungant rugpjūčio pučui, pradėjo mąstyti čia dislokuotų karinių dalinių vadai. Juo labiau, kai išgirdo apie aukščiausias pareigas užimančių asmenų savižudybes, netikėtus jų suėmimus ir tarsi atsitiktinius dingimus. **Tik tada dalis jų prisiminė, kad įsakymus žudyti beginklius davė politikai jokios kaltės sau neprisiims** („nes kietai miegojo“ ir pan.), o įvykiams pasisukus kita kryptimi, aiškina, kad kariškiai juos ne taip suprato.

Tačiau akivaizdu, kad ta valstybė, kuri 1991 metais į Lietuvą atsiuntė žudyti parengtus kareivius, dorovės ir sąžinės srityje iki šiol nepasimokė. **Jos vadeivos be mažiausio gėdos ir kaltės supratimo ir toliau meluoja visam pasauliui, veliasi į naujas avantiūras** (Ukrainoje, Sakartvele, Kalnų Karabache), bandydami sukiršinti amžiais greta gyvenančias tautas, gąsdindami, kad susidoro su užpultos valstybės prokurorais ar teisėjais. Jie kaišioja suklastotus dokumentus, finansuoja parsidavėlių kurpiamus romanus ir reikalauja palikti žiauriausią režimą šlovinančius paminklus.

Nereikia manyti, kad kokia nors „vanagaitė“ ar koks nors „ivaškevičius“ nesusigauja, kas tada vyko.

Nebūkime naivūs, įsivaizduodami, kad koks nors „šiamašius“ tik šiaip sau vežioja tepaluotą smėlį į Lukiškių aikštę, grūda ten komercinių firmų reklamas ir užrašus apie čia tykančius ryklius, vaizduodamas besirūpinantį miestelėnų laisvalaikį.

Neapsigaukime, kai iki šiol prokuratūroje tebekiurksantys sovietinių laikų „teisėsaugininkai“ arba apdairiai ten įtaisyti jų palikuonys vilkina sovietinių karinių nusikaltimų vykdytojų bylas, įžūliai aiškindami, kad anie veikė „pagal tuo metu galiojusius įstatymus“, kai jie persekioja net Kovo 11-osios Akto signatarus arba kitus laisvės kovų dalyvius, tampydami juos jau po atkurtos valstybės teismus. Kai tokios pat kilmės biurokratai vilkina piliečiams gyvybiškai svarbių reformų vykdymą arba priiminėja absurdiškiausius sprendimus. Kai Lietuvos radijas pasityčiojamai vadinamas „Irt radiju“.

Nėra jokios „globalios“ Lietuvos. Yra tik ta vienintelė, kurią visada privalome ginti. Taip pat besąlygiškai, kaip ir Sausio 13-osios naktį, ir dar ilgai, jai išaušus.

Autorius yra profesorius, laikraščio „Mokslo Lietuva“ redaktorius

Lukiškių aikštėje uždegtos žvakutės Laisvės gynėjams

Vidmantas Misevičius

Artėjant sausio 13-oios metinėms visuomenė, ištraukus neaišku kieno sugalvota ir su kokiais įvykiais sietiną neužmirštųjų simbolį, vėl buvo supriešinta. Daliai žmonių, kuri apie trisdešimties

metų senumo įvykius, geriausiu atveju, žino iš nuogirdų arba sisteminės spaudos gėlytės tapo madingu akcentu, tačiau kita dalis, puikiai prisimenanti, kas iš tikro vyko paskutinįjį dvidešimtojo amžiaus dešimtmetį, pasirinko kitą būdą paminėti tiek sausio 13-ąją, tiek kitu laiku dėl Lietuvos laisvės ir Nepriklausomybės žuvusių didvyrių atminimą.

Užteko tik paskatinti

Artėjant įsimintinai datai, Nacionalinio susivienijimo Vilniaus skyriaus valdyba kreipėsi į visuomenę, ragindama tuos, kurie gali uždegti žvakelę Vilniaus Lukiškių aikštėje.

„Uždekime padėkos, pagarbos ir meilės žvakeles istorinės mūsų sostinės vietoje, kurioje baigėsi daugelio iškilių Lietuvos laisvės gynėjų žemiškosios kovos kelias. Šitaip sutelktai ir prasmingai pagerbkime visų laikų Tautos ir Valstybės laisvę gynusių didvyrių atminimą. Mūsų žvakelės Lukiškių aikštėje turi tapti ne tik padėkos ženklų Sausio 13-osios didvyriams. Degdami jas išpareigosime neleisti,

kad Kovo 11-osios atmintį ir idealus pamynusi ir visaip trukdanti paversti šią vietą valstybės reprezentacine aikšte, senoji-naujoji nomenklatūra toliau niekintų kankinių kraują aplaistytą aikštę. Prisiminkime, jog **privalome ryžtingai kovoti, kad ši aikštė netaptų sąmoningai trinamos Tautos bei Laisvės kovų atminties ir nesibaigiančių patyčių iš Lietuvos valstybės ir ją gynusių patriotų vieta.** Ji buvo, yra ir amžiams išliks nepriklausomos ir laisvos Lietuvos valstybės simbolis“, - buvo rašoma į sąmoningą visuomenę orientuotame kreipimesi.

Nors kvietimas buvo palyginti abstraktus, į jį atsiliepė nemažai žmonių - vėlyvą antradienio vakarą kas poromis, kas su vaikais, kas po vieną žmonės traukė į Lukiškių aikštę, kurioje vis ryškiau žiebėsi visų laikų didvyrių atminimui skirtos žvakutės.

Suklastoti istorijos nepavyks

Su anūku Ignotu uždegti žvakučių atėjęs **vilnietis Gaudentas sakė, jog labai svarbu, kad žmonės nepamirštų, dėl ko prieš trisdešimt metų iš tikro buvo kovojama.**

„Aš su anūko tėčiu ir kitu savo sūnumi 1991-ųjų sausio mėnesį stovėjome prie tuometinės Aukščiausiosios Tarybos. Kaip dabar pamenu - kas segėjo Vytį, kas Gedimino stulpų simbolį, tad niekaip negaliu suprasti, iš kur ir kokiu tikslu buvo ištraukta nieko bendro su šia atmintina data dabar siejama gėlė, - garsiais svarstė solidaus amžiaus vyras. - Neieškau priešpriešų, tačiau manau, kad **žvakutės, skirtos ne tik sausio įvykių didvyriams, bet ir visiems, kada nors kovojusiems už Lietuvos laisvę, yra teisingesnis pasirinkimas, negu neaiškos kilmės gėlytė**“.

Išsakė Gaudentas ir savo požiūrį į tai, kas pastaruoju metu vyksta sostinėje.

„Tuomet visi draugiškai gynėme šalies Nepriklausomybę, o dabar pagrindinėje miesto aikštėje niekaip negalime Vyties pastatyti. Dar daugiau, **praėjusiais metais įrengęs pliažą, šiais meras Remigijus Šimašius žadėjo naujų staigmenų.** O kur dar keičiami gatvių pavadinimai ar slapta nuimamos, už Lietuvą kovojusių patriotų atminimui skirtos, paminklinės lentos. **Akivaizdu, kad kažkam labai kliūna Lietuvos nepriklausomybės kovos, tačiau mūsų tikroji istorija per daug sulaistyta krauju,** kad tokiais būdais ją pavyktų ištrinti. Esu tikras, kol liks gyvas bent vienas Lietuvos patriotas, bus išsaugota ir krašto istorija“, - sakė sausio 13-osios įvykių dalyvis.

Beje, nors valdžia seniai prarado visuomenės pasitikėjimą, vyras buvo įsitikinęs, jog pavojaus atveju žmonės vėl susivienytų.

„Politikai ateina ir, nepaisant to, ką būna pridarę, vėl iš-eina, o šalis ir paprasti žmonės visada buvo ir bus. Dabar pasigirsta abejonių - ar žmonės, matydami, ką išdaro valdžia, vėl susirinktų, jeigu reikėtų ginti Lietuvos Nepriklausomybę? **Manau, klaidinga tapatinti politikus su valstybe. Pirmieji seniai niekam nerūpi, o štai savo šalies ir jos laisvės tikrai stotų ginti ne vienas**“, - buvo įsitikinęs Gaudentas.

Žvakutės - mažas laužų simbolis

Lietuvos šaulių sąjungai priklausantis Audrius į žvakučių žiebigimą Lukiškių aikštėje buvo linkęs žiūrėti filosofiš-

kai.

„Lietuvių tauta per amžius didvyrių ar protėvių atminimui pagerbti naudojo laužus - ugnies simbolį. Sakyčiau, kad šiandieninės žvakutės yra tarsi sumažintas, tačiau tą pačią funkciją atliekantis, ugnies simbolis“, - pastebėjimais dalinosi šaulys.

Nieko labai blogo jis neižvelgė ir naujuosiuose simboliuose, tačiau atkreipė dėmesį į keletą niuansų.

„Laikai keičiasi, vieni simboliai ateina, kiti - traukiasi. Viskas būtų kaip ir nieko, jeigu ne keli esminiai momentai. **Pirmiausia žmogus turi suvokti, ką jis nešioja ir ką tas jo nešiojamas ženkliukas reiškia.** Taip pat naujų simbolių atėjimas neturi būti dirbtinas, būtina natūrali evoliucija. Galiausiai neturėtų būti to, kas aiškiai matoma dabar - simbolių supriešinimas“, - pabrėžė Šaulių sąjungos narys.

Visgi, nepaisant visuomenėje sklindančių prieštarų nuotaikų, jis išreiškė viltį, kad didvyrių atminimui uždegtos žvakutės niekam neužklius.

„Provokatorių ir provokacijų pasitaiko visada, tačiau kiek pamenu sausio 13-osios minėjimus, ten incidentų būdavo išvengiama. Tad labai tikiuosi, kad šiandien uždegtos žvakutės ramiai sudegs. Galų gale, kėsintis į jas būtų šventvagystė, tad nemanau, kad kas nors tam pasiryžtu“, - sakė Audrius.

Laisvė reiškia nebijoti

Su dukra žvakučių uždegti atėjusi Daiva neslėpė, jog apsilankyti Lukiškių aikštėje jas paskatino pagarba žuvusiems už laisvę, tačiau šiandieninė laisvė tikrai yra ne tokia, už kurią buvo kovojama.

„**Mano supratimu laisvė reiškia įsitikinimą, žodžio ir tikėjimo laisvę. Deja, šiandien to nebėra.** Lietuviams tenka įrodinėti, kad tie, kurie kovojo už tautos išlikimą, nėra naciai ar karo nusikaltėliai, **reikia bijoti garsiai išsakyti savo nuomonę apie peršamas 72 lytis,** nes paskui gali tekti atsiprašinėti ar net nukentėti. Visiška laisvė šiandien gali džiaugtis tik Laisvės partija ir jai prijuočiantys, o manantys kitaip priversti lysti į pogrindinį“, - nūdieną įvertino Daiva.

Mankurtai niekur neišnyko

Radikaliausiai šiandieninę situaciją įvertinto į žvakučių uždegimą atvykęs Nacionalinio susivienijimo pirmininkas, profesorius Vytautas Radžvilas.

„Priminsiu, kad bet kurios tautos ar visuomenės gyve-

nimui tiesioginę įtaką daro jose sklandančios idėjos. **Kas valdo visuomenės sąmonę, tas valdo ir pačią visuomenę.** Iš to kyla klausimas - visuomenė pati kuria idėjas, kuriomis remiamasi puoselėjant kultūrą ir prigimtines vertybes ar **dresuojama taip, kad priimtų tai, ką jai numeta šeimininkai?** Jeigu susiduriama su antruoju variantu, tai žmonės, patys to nesuprasdami, gali tapti ne tik paklusniais svetimųjų valios vykdytojais, bet ir vergais. **Sovietiniais laikais tokia situacijai apibūdinti dažnai buvo vartojamas terminas „mankurtizmas“.** Šiandien jis yra primirštas, tačiau mankurtai niekur neišnyko, jie tik kiek pasikeitė, - teigė profesorius.

Ypatingai, pasak jo, tai pasimato tokiomis progomis, kaip sausio 13-oji.

„Dabar visur akcentuojama, kad pagerbiamas laisvės gynėjų atminimas. O kas ta laisvė? Žmonija dėl laisvės termino nesutaria tūkstantmečiais, kiekvienas tą laisvę supranta savaip, tad, sakyčiau, tiksliau būtų sakyti, kad pažymima valstybės Nepriklausomybės gynėjų diena, nes **tuomet žmonės žuvo ne dėl abstrakčios laisvės, o dėl laisvos valstybės. Ir tikrai ne dėl tokios laisvės, kurią šiandien bandomą pateikti, kaip galimybę viešai rūkyti žolę,** - pastebėjimais dalinosi V.Radžvilas.

Sutikdamas, kad bet kuri tauta vis tiek turi būti valdoma, jis akcentavo, jog valdymas gali būti skirtingas.

„Vienu atveju tauta yra savivaldi, tai yra, pati save valdo, kitu atveju jai dirguoja kitos valstybės, transatlantinės korporacijos, bankai ir t.t. Kadangi tai bandoma padaryti ir su lietuvių tauta, ši diena ir jos paminėjimas, tampa dar prasmingesnis, nes mes, **degdami žvakeles, pagerbiame tuos, kurie kovodami už laisvę, siejo ją ne su naujo valdovo atėjimu ar krašto atidavimu svetimiesiems, o su savo tautos nepriklausomybe ir savarankiškumu.** Ir šito negalima pamiršti“, - apibendrina V. Radžvilas.

https://www.respublika.lt/lt/naujienos/lietuva/lietuvas_politika/vidmanto/

NS pozicija

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS DĖL LAISVĖS GYNĖJŲ DIENOS

2021 m. sausio 9 d.
Vilnius

Trisdešimt metų gyvename Laisvės ir Nepriklausomybės pažadu. Tolsta tos dienos ir naktys, kurių nepamiršime, kartu tolsta ir viltis, už kurią žuvo Laisvės gynėjai. Vis labiau įsigali biurokratinė, žmonėms svetima grupuočių valdžia, vienos tiesos diktatūra, valstybė tampa tarptautinių korporacijų ir geopolitinių galių valdoma, paklusnia provincija.

Tam, **kad žmonės susitaikytų su esama padėtimi, valdantieji daro viską, jog pamirštume savo siekius.** Kovo 11-sios atmintis yra trinama dar ciniškiau nei sovietmečiu buvo trinama Vasario 16-sios atmintis, pokario laisvės kovotojų atminimas ir R. Kalantos pasiaukojimo aktas. **Kuriami nauji simboliai, turintys pakeisti ženklus,** su kuriais žmonės mirė už savo vaikų ateitį. Metai iš metų pompastiškuose renginiuose diegiama žydra neužmirštuolė iš tiesų yra tik istorinės užmaršties, valdžios ir pseudoelito atstovų tarpusavio atpažinimo ir prisitaikėliško ženklo.

Kovo 11-sios Respubliką sukūrė paprasti žmonės, išėję kovoti už savo valstybę iš virtuvių, iš darbo vietų, iš patogaus abejingumo ir susvetimėjimo kiauto **Jie įveikė savo baimę, todėl buvome nenugalimi.** Dabar ir vėl bandoma mus izoliuoti ir paversti susiskaldžiusia ir paklusnia mase. **Net Laisvės gynėjų dieną esame bauginami ir verčiami sutikti ją kaip baudžiauninkai, susigūžę savo urveliuose ir su laidotuvių žvakele.**

Prisiminkim, kokie buvome tomis dienomis – ar būtume supratę mūsų šiandienines baimes? Ar mus suprastų tie, kurie stovėjo prieš tankus ir žuvo su trispalvėmis? Ar tik tokios pagarbos ir atminimo mūsų Laisvės gynėjai ir mes patys esame verti?

Išėikim iš savo virtuvių ir patogumų, išėikim iš savo atsiskyrimo ir užsimiršimų, išėikime iš savo baimių ir nepasitikėjimo. Visoje Lietuvoje uždekime žvakes vietose, kuriose stovėjom tą naktį, ant žuvusiųjų kapų, iš mūsų atimtoje Lukiškių aikštėje, prie paminklų, gatvėje, parke ar tiesiog savo kieme – patys savo širdyje susikurkime ir kitiems nušvieskime Laisvės ir jos gynėjų atminties pagerbimo vietą.

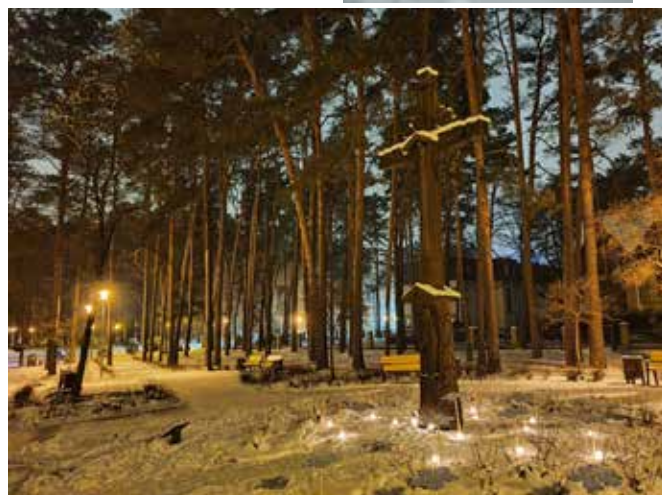
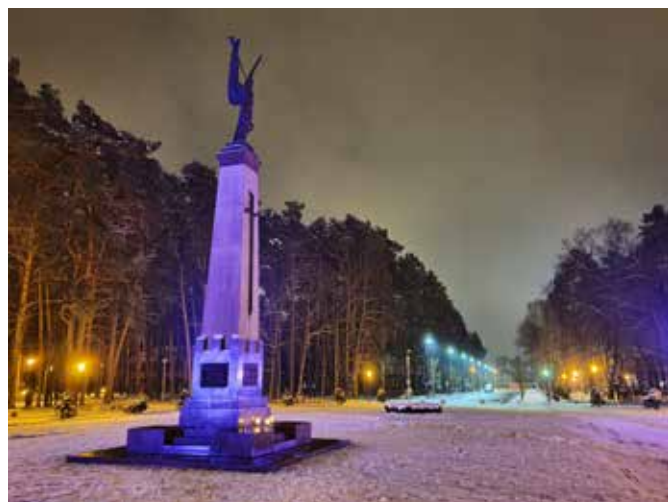
Tai bus asmeninis Meilės, Pagarbos ir Drąsos aktas mūsų valstybei, mūsų kritusiesiems, mūsų vaikams ir vaikaitiams. **Šito niekas mums neuždraudė ir niekada negali uždrausti.** Būkim drausmingi, nesibūriuokime, laikykimės atstumų ir kitų karantino reikalavimų, gerbkime kitus žmones. Išmeskime baimę ir išdrįskime uždegti savo Laisvės šviesą.

Taip parodysime visiems ir patys sau, kad kovota ne už „laisvę“ rūkyti žolę, o už išėjimą iš savo nelaisvės. Taip paliudysime, kad esame ta pati Tauta, siekianti tos pačios Nepriklausomybės, kaip prieš trisdešimt metų.

Nacionalinio susivienijimo valdyba.

<https://susivienijimas.lt/straipsniai/nacionalinis-susivienijimas-del-laisves-gyneju-dienos/>

Sausio 12 d. Nacionalinio susivienijimo sprendimu Vilniuje, Kaune, Ignalinoje, Alytuje, Plungėje ir kituose Lietuvos miestuose bei miesteliuose buvo uždegtos žvakutės Nepriklausomybės gynėjų aukoms atminti

Jurga Lago. Kaip galima nepasitikėti skiepais?

Iš esmės viskas gyvenime visada buvo, yra ir bus labai paprasta.

Iš žmogaus atsakymo apie covidą šiandien galima gana tiksliai nusakyti, kur jis dirba (valstybės tarnautojai labiau bijo covido. Yra, žinoma, išimčių, bet jos dažnai patvirtina taisyklę).

Pagal covido bijojimo laipsnį galima nusakyti ir žmogaus politines pažiūras, ir net už ką jis balsavo – Ispanijoje – kuo labiau į kairę, tuo covido baimė stipresnė. Pas mus, kadangi dešinieji yra kairieji, yra sunkiau susigaudyti.

Vakar supratau, kad kas benutiktų, kaip sakoma, *take it easy*, nes tai, ko nesugeba (o dažniausiai šiandien nieko niekur nesugeba) sutvarkyti politikai, tą susitvarko patys žmonės. Taip yra ir su covidu.

Vakar stebėjau TV apklausas – kur žmonių klausė, ar jie laikosi karantino Ispanijoje.

Niekas nebežinojo

Taip. Jau tiek kartų čia pradėjo-nutraukė-pradėjo karantinus, kad realiai visiems atsibodo ir žmonės ėmė gyventi savaip.

Kaip upė: jeigu sugalvosi ją užtvengti, ar pakreipti neteisinga vaga, **jį ras kelius ir vanduo pramuš akmenį**.

Vieni kalbintieji turėjo tikrus, kiti – netikrus leidimus kirsti sienas tarp regionų. Viskas visur dirba – vienur todėl, kad leidžia, kitur – todėl, kad neleidžia, bet reikia. Prie uždarytų durų, pagal susitarimą, kiti – atsidaro ištisais miestais. **Nes sveiko proto žmogui tris klases baigęs politikas nepaaiškina, kodėl stambus Carrefouras gali dirbti, o mažas verslas – ne**. Buvo vienas, kur net covido pasą jau nusipiešęs – žmonės visada randa išeitį.

Didžiausias skirtumas tarp Lietuvos ir Ispanijos?

Net pačioje covido pradžioje, kai dar visi buvo apimti isterijos, niekas niekur neįleido vietinių roko žvaigždžių ir visokių svarbių visuomenės veikėjų dirbti savanoriais į... ligonines.

Tas pats, rašėte, ir Italijoje, ir Lenkijoje, ir Japonijoje,

ir realiai visur. Nežinau, gal kokiam Konge dirba ištisi orkestrai, bet Lietuvoje priimtas naujas labdaros ir mokesčių lengvatų įstatymas įgalino ne tvarkyti medicinos sistemos problemas, o eilinį kartą TV šou “šok su žvaigžde” perkelti į valdiškas įstaigas. **Anksčiau visi važiavo į mokyklas – dabar į ligonines.**

Tai va. Tokių Ispanijoj nėra.

Bet yra kitokių

Politikų giminaičiams ir pažįstamiems išrasta masė naujų covid-pareigybių. **Tokios valdiškos korupcijos pasaulis nematęs, o su tuščiais europiniais atslenk dar didesnės problemos**. Kaip sakoma – nori sunaikinti priešą – apipilk jį neuždirbtais pinigais. Pamatysi, ko nematęs.

Kaip vakar juokėsi vienas jaunas pašnekovas: “šią dieną problemos auga tiesiogiai proporcingai jų finansavimui. Pasiilgom tų laikų, kai pinigai jas sprendė, o ne kūrė.”

Taigi. Kyšių, išsisukinėjimo, nepasitikėjimo ir už nieką prieš nieką neatsakančių politikų laikai. Kas galėjo numatyti, kad tokiu keliu pasuks Vakarai?

Ispanai juokauja, kad III Pasaulinis karas kils tarp valdininkijos ir ją išlaikančiųjų.

O paskui atsiranda apsimetančių apuokais, kur išpūtė akis ūkauja: “kaip galima nepasitikėti skiepais?”

<https://www.pozicija.org/jurga-lago-kaip-galima-nepasitike->

Kristina Zamarytė-Sakavičienė. Feminizmas – prieš vyrus, prieš šeimą... ir prieš moteris?

Kai buvau maža, turėjau naivią svajonę – nusipirkti didelį vežimėlį, į kurį suguldyčiau savo sesę, mamą ir tėtį ir vežčiau per pasaulį, kad jiems netektų patirti jokių vargų, negandų ir pavojų.

Vyrai ir moterys yra skirtingi

Didelė dalis mergaičių jau vaikystėje pajunta norą rūpintis ir globoti. Šis noras pirmiausia pildosi žaidimuose, o akivaizdžiausiai realizuojasi tada, kai moteris susilaukia

vaikų. Iš dalies ir įvairiose kitose sferose, pavyzdžiui, mokytojų, auklėtojų, slaugytojų, gydytojų ir panašiose profesijose.

Tai nėra taisyklė be išimčių, tačiau vertinant bendrai, **moterų ir vyrų psichologinės savybės skiriasi**, o tai lemia pomėgių ir interesų skirtumus. Moksliniai tyrimai **rodo didesnę moterų socialumą, ekstravertiškumą, teigiamą nusiteikimą** (agreeableness), **emocinį jautrumą, geresnę gebėjimą suvokti kito žmogaus emociją būkle** ir t.t.

Moterims labiau būdingos psichologinės savybės yra **susijusios su prigimtiniu polinkiu į motinystę**. Tyrimai **rodo, kad mamos ir tėčiai su vaikais bendrauja skirtingai**, ir tai svarbu vaiko raidai. Psichologinius skirtumus lemia **skirtinga vyro ir moters įvairių smegenų struktūrų veikla**. Tai patvirtina daugybė smegenų funkcinio magnetinio rezonanso, pozitronų emisijos tomografijos ir kt. naujausius neuromokslo metodus naudojančių tyrimų.

Išgalvotos nelygybės problemos

Nepaisant gausybės mokslinių duomenų, feminizmo ir kiti **ideologizuoti judėjimai mus bando įtikinti, kad skirtingus berniukų ir mergaičių žaidimus, profesinius pasirinkimus ir vaiko priežiūros pasidalinimą šeimoje lemia visuomenės primesti stereotipiniai vyrų ir moterų vaidmenys**. Šie stereotipai besą patriarchato struktūrinės moterų priespaudos įrankiai, todėl turi būti panaikinti.

Feminizmas prasidėjo nuo reikalavimo užtikrinti būtiną žmogaus teises moterims. Tačiau pasiekus teisinę lygybę, noras kovoti nepraėjo. Teko susikurti naujų problemų, kad toliau būtų galima mojuoti feminizmo kardais.

Paneigusios lyčių skirtumus, feministės atsisakė ir „stereotipinio“ lyčių papildomumo šeimoje: moterims vyras nereikalingas, tėvo figūra vaikui nebūtina, nesvarbu, kokios lyties asmenys kuria šeimą. Tačiau kartu jos **reikalauja lyčių kvotų** Vyriausybėse ir vadovaujančiose tarybose. **Lyg ne vaikai, o sprendimai gimtų iš skirtingų lyčių sąjungos**.

Labai ačiū feministėms, kad jos menkina tai, ką moterys dažniau renkasi daryti, bei dirbtinai siekia didinti moterų skaičių ten, kur joms dažnai tiesiog mažiau įdomu: labiau vyriškose profesijose, tiksluose moksluose, karinėse pajėgose, atitinkamose sporto rungtyse ir pan.

Moterims primetami nauji stereotipai, kurie nebūtinai joms atrodo prasmingi, naudingi ar patrauklūs. Tačiau „naujoji moteris“ negali mąstyti kitaip, turėti kitokių interesų nei diktuojami grupelės aktyvisčių, agresyviai kalbančių visų moterų vardu.

Ketvirtoji feminizmo banga putoja isterija dėl problemų, kurias lemia objektyvūs lyčių skirtumai, pvz., mėnesinių stigmatizavimas (*menstruation stigma*), kampas tarp kojų sėdint (*manspreading*), šlapinimasis atsistojus (*pee standing up*), išsilaisvinimas nuo liemenėlių (*braless*, *#freethenipple*) ir pan. Pradžioje siekta lygybės, o dabar jos neužtenka – žeminančiais šūkiais skelbiamas karas vyrams kaip antrarūšiams visuomenės nariams („*men are trash*“, „*kill all men*“ ir pan.). Šiame kare **baltaodžiai he-**

teroseksualūs vyrai kaltinami dėl visų globalių pasaulio negandų ir gali būti viešai be įrodymų ir be gailėsčio sudoroti dėl vieno sakinio, prisiminimo ar „pasikėsimo“, įvykusio vakar ar prieš porą dešimtmečių.

Iš kitos pusės feministės kovoja ir prieš „stereotipus“, kurie saugo moteris nuo seksualinio smurto ir priekabiavimo. „Kai moteris jums sako, jog patyrė smurtą – jos blaiumas, apranga, seksualumas – neturi jokios reikšmės.“ – tikina aktorė N.Kidman. Užuominas apie deramą aprangą ar elgesį, feministės vadina neleistinu pasileidėlių gėdiniu (slut-shaming).

Tiesa, kad smurtas yra siaubingas blogis ir niekas jo nepateisina. Bet ko feministės siekia tokiais pamokymais? **Jos sako, kad taip bando įgalinti moteris laisvai disponuoti savo seksualumu**. Atsiprašau, bet kaip spalvos yra į stebėtojo akis patekusių elektromagnetinių bangų sukeltas regėjimo pojūtis, taip ir seksualumas neegzistuoja be jo adresato. Todėl realiaime, o ne utopiniame, pasaulyje kova prieš padoraus elgesio ir išvaizdos stereotipus veikia taip: **provokuokit, nes jeigu smurto prieš moteris nebūtų, kam gi reikėtų feminisčių?** Kiek yra tokių nubudusių (*woke*), kurie palaikytų kovą už teisę sisioti atsistojus?

Kodėl taip atsitiko? Šalia praktinių priežasčių yra ir gilesnių. Kai šeima buvo paskelbta priespaudos ir smurto vieta, o Vakarų religiniai ir kultūriniai naratyvai – patriarchato sukurtomis išnaudojimo sistemomis, nebeliko ir žmogiškai egzistencijai būtinų prasmės dimensijos. **Prasmę reikėjo susikurti**. Moteriškai sąmonei prasmę lengva rasti rūpinantis, globojant ir nuo priešų ginant mažus, bejėgius ir nuskriaustus. Prasmė tuo didesnė, kuo didesnė grėsmė, kuo pavojų daugiau, kuo baisesnį priešai. **Todėl skriaudas ir kaltes pradėta tirštinti, o nesamas – išgalvoti**.

Stambulo konvencija ir visuomenės perauklėjimas

Į aršią kovą prieš patriarchatą stojama ne tik visuomeninėmis akcijomis, bet ir teisinėmis bei politinėmis iniciatyvomis. Viena iš ryškiausių – Europos Tarybos narėms atkakliai brukama Stambulo konvencija, deklaruojanti kovos su smurtu prieš moteris tikslą.

Smurto problema Stambulo konvencijoje vertinama per marksistinę klasių kovos paradigmą tarp išnaudojtojų (vyrų) ir engiamųjų (moterų): „smurtas prieš moteris yra istoriškai susiklosčiusių nelygių vyrų ir moterų galios santykių išraiška, kuri lėmė vyrų dominavimą moterų atžvilgiu bei moterų diskriminavimą ir užkirto kelią visavertei moterų pažangai“.

Nors be ideologinių prielaidų nėra jokių įrodymų, kad tai gali padėti kovoje su smurtu, Stambulo **konvencijos 12 str. įpareigoja naikinti papročius ir tradicijas**, grindžiamus „stereotipiniais moterų ir vyrų“ vaidmenimis, net jeigu jie niekaip nesusiję su moterų žemesne padėtimi ar smurtu. **Tai akivaizdžiai prieštarauja LR Konstitucijos 37 straipsniui**, kuris įtvirtina piliečių teisę puoselėti savo kalbą, kultūrą ir papročius.

Iš kitos pusės **Stambulo konvencija numato naujų „stereotipų“ diegimą**. Ji įpareigoja valstybes vadovautis ne biologinės, bet socialinės lyties (*gender*) samprata,

kuri, kaip žinia, pasižymi skystumu (*fluidity*). Konvencijos 14 str. reikalauja medžiagą apie „nestereotipinius lyčių vaidmenis“ **įtraukti į visas privalomo vaikų ugdymo programas bei piršti visuomenei per švietimo įstaigas, kultūros, sporto, laisvalaikio priemones ir žiniasklaidą.** Konvencija įvestų valstybės institucijų veiklos monitoringo, viešo ir privataus gyvenimo stebėjimo ir kontrolės sistemą, kuri pasitelktų politines galias, nacionalines ir tarptautines organizacijas tam, kad būtų perauklėjama visuomenė ir keičiamas gyventojų elgesys.

Tačiau tai, **ką vieni laikytų naikintinais stereotipais, kitiems gali būti svarbios kultūrinės tradicijos,** puoselėjančios tai, kas geriausia vyrų ir moterų prigimtyje. Skirtingai nei, pavyzdžiui, kai kuriose musulmoniškosiose šalyse, Lietuvoje moterys nelaikomos žemesnės padėties nei vyrai, o mušti žmoną nėra garbingas paprotys. Tiesa, kad yra moteris engiančių ar smurtaujančių vyrų, bet toli gražu ne visi. Ir ne tradicijos ar „stereotipiniai vaidmenys“ čia svarbiausias faktorius. Susikoncentravusi į ideologizuotas prielaidas, **Konvencija nuošalyje palieka Lietuvai aktualias smurto priežastis – alkoholizmą, skurdą, nedarbą, psichikos problemas, menką saviverbę ir kitą potrauminę visuomenės paveldą.**

Kovai su smurtu reikalingas konvencijos normas galime perkelti į nacionalinę teisę ir be jos ratifikavimo (tam įstatymo projektas jau parengtas). Savo šalies tradicijas ar stereotipus taip pat galime tobulinti patys. Be to, jiems neprivaloma paklusti, o ratifikuota konvencija turėtų aukštesnę galią net už Lietuvos įstatymus. **Taigi klausimas toks – ar norime, kad transnacionaliniai feministinių ir LGBT organizacijų tinklai diktuoūt, kurias kultūrinės normas mūsų šalyje reikia naikinti ir kokius vaidmenis be lyčių stereotipų diegti?**

Feminizmas kaip užgožianti motina

Tik tada, kai suaugau, kai jau pati auginau savo vaikus, supratau, kad mamos rūpestis negali būti begalinis – užgožiantis vaiko savarankiškumo vystymąsi; kad mama neturi vaikui sukurti visiškai saugios aplinkos; kad ne pasaulį turime adaptuoti prie vaiko, bet vaiką ruošti gyvenimui pasaulyje. Padėti tapti atsakingu, stipriu, drąsiu, galinčiu susidoroti su gyvenime neišvengiamais sunkumais ir pavojais.

Psichologijoje yra žinomas hiperglobos (overprotection) fenomenas. **Tai toks vaikų auklėjimas, kai protingą rūpestį dėl saugumo pakeičia liguistas noras viską kontroliuoti.** Garsus psichoanalitikas C. G. Jungas apibrėžė užgožiančios motinos (devouring mother) archetipą – tai motina, kuri saugo vaikus nuo realaus pasaulio. Ji myli vaikus egoistiškai, manipuliatyviai ir perdėta globa neleidžia jiems suaugti, kad visą gyvenimą būtų priklausomi nuo savo mamos. Ypač tada, kai šalia nėra atsveriančios tėvo figūros.

Kaip rašo archetipus nagrinėjanti amerikiečių autorė C. Myss, „**Užgožianti motina suvaratoja savo vaikus emocionaliai ir priverčia jaustis kaltais,** jei ją palieka ar tampa savarankiškais.“ Užgožianti motina elgiasi mylinčiai tik tuomet, kai vaikai daro tai, ko ji nori. Kai vaikai nepaklūsta, ji baudžia savo vaikus neapykanta ir žiaurumu.

Kai žiūri iš šalies moters ir mamos akimis, jauti, kaip stipriai paskutinė feminizmo banga yra persunkta išsikeleto ir išsikreipusio „motiniškumo“: troškimo rūpintis mažesniais, silpnesniais, o **kai paranku, dirbtinai nusilpnintais ir sumažintais; siekio perkeisti, perauklėti ir pritaikyti visuomenę,** kad „vaikams“ būtų saugu ir kad jie visada būtų priklausomi nuo saugumą užtikrinančios kontrolės; manipuliatyvaus rūpesčio, kai viena ranka glostomi paklusnūs, o kita be gailesčio baudžiami nusižengę „vaikai“.

Yra nuostabu, kai moterys svarbių politinių ar kitų vadovaujančių pozicijų pasiekia savo kompetencija ir darbu. Tačiau blogai, kai kvotų ir agresyvios retorikos keliu į valdžią plūsta užgožiančio motiniškumo banga, nešanti perdėtą, smulkmenišką gyventojų kontrolę, cenzūruojanti jų kalbą ir pažiūras, naikinanti laisvę ir savarankiškumą.

Blogai, kai ši kontrolė remiasi ideologija, kuri grubiai skirsto visuomenę į aukas ir engėjus – į bejėgius globotinius ir jiems pavojų keliančius priešus. Blogai, kai šios ideologijos pagrindu yra siekiama perkurti pasaulį.

Nes visa tai pasaulyje gimdo naują engėjų ir engiamųjų schemą: pažangieji žino, kokių stereotipų privaloma atsisakyti, kokių naujų laikytis, **todėl prievarta auklėja kitus, o atsilikėliai turi būti perauklėti arba nubausti ir išmesti į istorijos šiukšlyną.**

<https://laisvavisuomene.lt/feminizmas-pries-vyrus-pries-seima-ir-pries-moteris/>

Vytautas Sinica. Faktinis narkotikų legalizavimas

Kalėdų išvakarėse, gruodžio 22 dieną, Seimas po pateikimo pritarė pataisoms, **naikinančioms baudžiamąją atsakomybę už disponavimą nedideliais kiekiais narkotikų be tikslo parduoti.** Iki pataisų priėmimo likę dar mažiausiai du balsavimai, tačiau parama Seime joms tokia didelė, jog pagrįsta tikėtis pataisų sėkmės.

Vienas Laisvės partijos rinkiminių pažadų buvo narkotikų dekriminalizavimas ir konkrečiai kanapių legalizavimas. **Dekriminalizuoti žadėta narkotikų turėjimą**

nedideliais kiekiais, o kanapes – legalizuoti apskritai.

Skirtumas tarp dekriminalizavimo ir legalizavimo didelis, bet daug kas jį ignoruoja ir šiuos dalykus maišo. **Lietuvoje narkotikų laikymas be tikslo platinti nebuvo legalus, bet nebuvo ir baudžiamas pagal baudžiamąjį kodeksą, taigi už tai negrėsė kalėjimas.** Pastaroji valstiečių valdžia jį kriminalizavo (pradėjo grėsti kalėjimas) pagrįsė dėl praktinių priežasčių – **pagauti su nedideliais kiekiais prekeiviais vis išsisuka nuo baudžiamosios atsakomybės apsimesdami, kad narkotikus nešiojasi savo reikmėms.** Taigi nešiojantiems narkotikus nedideliais kiekiais be tikslo platinti liberalai pažadėjo naikinti baudžiamąją atsakomybę, bet palikti administracinę – baudas. Nešiojantiems kanapes pažadėjo visišką legalizavimą, nors po rinkimų Armonaitė nuo to tarsi ir atsitraukė, pradėjusi kalbėti apie kompromisus ir pirmiausiai dekriminalizavimą.

Dekriminalizavimo projektą Seime pristatė Morgana Danielė iš Laisvės partijos, jas teikė beveik 40 Seimo narių, tarp kurių buvo daugiausia – 15 – TS-LKD frakcijos atstovų. Daugiausiai balsų už projektą, trisdešimt, taip pat buvo TS-LKD. Tai buvo tris kartus daugiau balsų „už“ nei bet kurioje kitoje partijoje (Laisvės partija – 11 balsų „už“). Oponuojantys konservatoriai tilpo ant vienos rankos pirštų. Tiesa, net 12 jų balsavime nedalyvavo.

Pataisas pristačiusi Morgana Danielė teigė, kad pataisomis siūlomas naujas požiūris, kad valstybė tuo pereis nuo baudimo prie gydymo ir kad Lietuvoje toks pokytis labai reikalingas narkotikų problemai spręsti. Tačiau statistiškai **Lietuva neturi išskirtinės narkotikų problemos – pagal 15-34 metų asmenų statistiką, esame viena mažiausiai kanapes vartojančių tautų Europos Sąjungoje.** Žiūrint visą visuomenę, narkotikų vartojimas yra 2,5 karto mažesnis nei ES vidurkis. Grubiai tariant, mums nėra iki ko pasitempti, į ką lygiuotis ir kokią krizę spręsti. Narkotikų vartojimui baudimo ar pagalbos paradigma apskritai neturi didelės reikšmės – viena labiausiai baudžiančių už narkotikus Prancūzija yra pirma, bet viena liberaliausių Olandija – penkta pagal narkotikų suvartojimą.

Šiuo projektu Laisvės partija ir visi valdantieji vykdo savo rinkiminį pažadą labai įdomiu ir gudriu būdu. Nors formaliai tik naikinama baudžiamoji atsakomybė, faktiškai nėra grįžtama prie ankstesnių baudų. **Iki kriminalizavimo, už narkotikų turėjimą nedideliais kiekiais bausta 30-150 eurų bauda, nusižengus pakartotinai – 150-300 eurų bauda. Dabar baudos atitinkamai mažinamos iki 20-100 eurų pirmą kartą ir 100-200 eurų prasižengus pakartotinai.** Turint galvoje, kad nesant papildomų sunkinančių aplinkybių įprasta skirti mažesnes nei vidutinės galimas bausmės, pagrįsta manyti, kad **dauguma skiriamų baudų bus 20-50 eurų.** Tai reiškia, kad prie narkotikų įsigijimo kainos tereikia pridėti šią sumą ir turėsime faktinę legalaus narkotikų vartojimo kainą.

Pataisos apima ne tik kanapes, apie kurias dažniausiai kalbama ir kurių liberalizavimui daugiausiai žmonių pritaria. Pataisos apima visus natūralius ir sintetinius narkotikus. Suprantama, priklausomai nuo medžiagos, skiriasi tai, koks kiekis laikomas nedideliu. Visais atvejais nedideliu laikomas 4-5 to narkotiko vartojimo dozių kiekis. Sintetinių narkotikų atveju – 4-5 mirtinų dozių

kiekis.

Pataisose yra vienas pozityvus dalykas – įpareigojimas dalyvauti narkomanijos prevencijos ir kitokiose (pagal situaciją) reabilitacijos programose. Morgana Danielė akcentavo, kad iki šiol egzistavo problema, jog žmonės tik nubaudžiami ir nenukreipiami pagalbai. Tačiau kadangi pagal pataisas grįžtame prie administracinės atsakomybės, niekas negalės nuvesti į reabilitacijos programas prievarta, žmogus turės norėti eiti pats, blogiausiu atveju susimokėti taip pat neįsprendžiamą baudą. **Žinia, narkomanams patiems sąmoningai kovoti su savo priklausomybe sekasi sunkiai.**

Narkotikų dekriminalizavimo klausimas spėjo tapti „gero skonio“ ženklu šalies žiniasklaidoje ir politikoje. Seime neatsirado pasiruošusių argumentuotai tam oponuoti. Vienintelis pasisakęs prieš pataisas Valdemaras Valkiūnas vietoje to kėlė klausimą, **ar viešai prisipažinusi narkotikus vartojusi Morgana Danielė nėra nuo jų priklausoma, nevartoja jų ir dabar.** Geriau jokio nei toks oponavimas.

Real problema Lietuvoje yra ne bendras narkotikų populiarumas, bet plintantis narkotikų vartojimas mokyklose ir augantis nežinomų, sintetinių medžiagų vartojimas. Medikai skundžiasi, jog dažnėja atvejų, kai tiesiog neįmanoma nustatyti, nuo kokios medžiagos poveikio gydyti. **Narkotikai lengvai įsigijami internetu iš Kinijos, Indijos ir kitur.** Su tuo reikia dirbti ir tam niekaip nepadedada šis dekriminalizavimas ir dar baudų mažinimas.

Narkotikų laikymo kriminalizavimas įvedė ištis griežtas bausmes, tačiau praktikoje palengvino policijos darbą kovojant su narkotikų prekeiviais. Tai buvo plusų ir minusų turintis sprendimas, dėl kurio galima diskutuoti. Tačiau valdančiųjų pataisos mažina baudas, neįtikrina reabilitacijos priemonių, niekaip kitaip neprisideda prie kovos su narkotikų prekeiviais ir kaip visuma veda link oficialaus narkotikų legalizavimo. Tai žalinga kryptis. Kadangi kalbame toli gražu ne vien apie žolę, jeigu kalėjimas už vartojimą ir yra perteklinė priemonė, baudos turi būti atgrasančios, o visa narkotikų politika orientuota į paauglių apsaugą. Seimui liko dar du balsavimai dėl šių pataisų – nelikime jiems abejingi.

Pokalbį šia tema klausykite čia:

<https://youtu.be/8XdOIRZK4sk?list=PLYDTK-TMw-OZmZlmZ7bobw8sZ7GpuWG7Y>

<http://www.propatria.lt/2021/01/vytautas-sinica-faktinis-narkotiku.html>

Mikhail Taratuta. JAV rasinės atgailos aklavietė

Sausio dvidešimtoji – reikšminga diena Jungtinėms Valstijoms. Su valdžia atsisveikina Donaldas Trampas, šalis sutinka naująjį prezidentą – Džo Baideną. Kas atlydėjo Ameriką į šią dieną? **Esu pasirengęs tvirtinti, kad šiandien Amerika yra visai ne ta šalis, kokią ją pažinojome dar prieš dešimtį, o tuo labiau prieš dvidešimtį metų.** Tai, kas dešimtmečiais brendo universitetų miesteliuose, praėjusią vasarą sužydėjo visais žiedais miestų gatvėse, o dabar Jungtinės Valstijos pjauna savo derlių.

Šiandien liberaliosios publikos aplinkoje – o tai didelė Amerikos išsilavinusios klasės dalis – **būti baltuoju laikoma esant lyg ir truputį nepadoru.** Na, bet jei jau likimas lėmė pakliūti į šią rasę, rekomenduojama viešai pripažinti savo prigimtinių nuodėmingumą. Pripažinti, kad baltieji ne tik per amžius engė afroamerikiečius, bet kad ir šiandien tas engimas nėra pasibaigęs.

Pripažinti, kad visas gyvenimas Amerikoje yra persunktas sisteminio rasizmo – nuo mokslo iki meno, nuo išsilavinimo iki verslo, nuo policijos iki Holivudo ir toliau per visą sąrašą.

Pripažinti, kad visa visuomenė remiasi nepelnymomis baltosios rasės privilegijomis spalvotųjų gyventojų sąskaita. Šie prisipažinimai – tai lyg lojalumo sertifikatas vyraujančioms nuotakoms, lyg leidimas vystyti karjerą ir prieiti prie gyvenimo gėrybių. **Per pasakutiniuosius kelis dešimtmečius to mokė studentus daugelyje universitetų.** O dabar net ir mokyklose. Ir štai liberalioji publika jau skęsta isteriškoje atgailavimų už nepelnytą „baltųjų privilegijas“, už besitęsiančią juodaodžių amerikiečių spresdą stichijoje.

Tiesą sakant, statistika jų nepalaiko. **Išsilavinimo srityje sėkmingesni už kitus visai ne baltieji, o azijiečiai, iš jų 56% turi aukštųjų mokyklų diplomus.** Ypač išsiskiria kinų ir indų kilmės amerikiečiai – šioje grupėje aukštąjį išsilavinimą įgijo 62%. O kaip gi su „baltųjų privilegijomis“?

Baltosios rasės pasiekimai gerokai kuklesni

Baltosios rasės pasiekimai gerokai kuklesni nei azi-jiečių – tik 37%. Afroamerikiečių, tiesą sakant, reikalai dar prastesni – 23%, nors nuo 1991 metų šis rodiklis išaugo dvigubai. Panašus vaizdas ir su gyventojų pajamomis. Štai 2016 m. duomenys. Vidutinės metinės namų

ūkio pajamos tarp baltųjų buvo 67 865 doleriai. Tarp Indonezijos kilmės amerikiečių – 71 616 dolerių, filipiniečių kilmės – 84 620 dolerių, taivaniečių kilmės – 90 122 dolerių, indų kilmės – 110 026 dolerių.

Afroamerikiečiams ir čia prasčiau – 40 500 dolerių per metus. Bet tai vidutiniškai. **O jei konkrečiau, tai 36% afroamerikiečių metinės pajamos yra tarp 50 ir 150 tūkstančių dolerių.** Dar 25% – šeimos, kurių pajamos nuo 25 iki 50 tūkstančių dolerių. 13% – tai mažas pajamas turinčios šeimos, kurių pajamos nuo 15 iki 25 tūkstančių, ir 19% gyvena skurde, gaudami metinių pajamų mažiau nei 15 tūkstančių. Bet, tiesą sakant, 7% juodaodžių šeimų yra aukštesniajame vidurinės klasės sluoksnyje, gaudami pajamų 150 tūkstančių per metus ir daugiau. Tarp afroamerikiečių yra ir milijonierių.

Ką sako pateikti skaičiai? Pirmiausia tai, kad **problemos, apie kurias Amerikoje girdime iš už kiekvieno kampo – taip, jos yra, bet gerokai perdėtos.** O taip pat tie skaičiai kalba apie ką tik nori, tik ne apie baltųjų privilegijas. Bet dogma stipresnė už statistiką. „Mes, baltieji amerikiečiai“, – mušasi sau į krūtinę karingieji liberalai, – „naudojamės nepelnytomis privilegijomis. Ir su tuo reikia baigti“.

Rasiniai komisarai

Gerai, darykime prielaidą, kad baigti reikia. Bet kaip? Na, pirmiausia, teigia liberalai, reikia išplėsti besąlygiškas pirmenybes spalvotiesiems gyventojams moksle, kylant karjeros laiptais, gaunant valstybinius kontraktus. Lyg būtų mažai tų privilegijų, kurios egzistuoja jau daugiui nei pusę amžiaus, kai **universitetuose ir darbo vietose atsijoya tuos, kurie gali ir mokai, suteikdami pirmenybę spalvotiesiems, neatsižvelgiant į jų kompetencijas.** Bet tai tik oficialiai spalvotiesiems, o praktiškai visas šias privilegijas dažniausiai gauna afroamerikiečiai.

Bet jei anksčiau tarp liberaliosios publikos tai buvo laikoma tik progresyvia praktika ir geru tonu, tai dabar preferencijų dalyba juodaodžiams pačiose įvairiausiose srityse iš esmės tapo nauju visuomeniniu institutu. Praktiškai visur universitetuose, korporacijose ir **daugelyje valstybinių įstaigų įvesta atsakingų už rasinę įvairovę pareigybė,** kažkas per vidurį tarp kadrų inspektoriaus ir partorgo.

Į šių rasinių komisarų, gaunančių, beje, labai padorią algą, pareigas įeina visų pirma **skatinti juodaodžių amerikiečių priėmimą į darbą ar studijas.** Praktika rodo, kad iš tikrųjų tai vykdoma ne tik baltųjų, bet ir kitų rasių nenaudai. Teisingumo ministerija, pavyzdžiui, tiesiogiai apkaltino Jeilio universitetą, vieną iš labiausiai prestižinių JAV, tuo, kad pažeidžiant federalinę žmogaus teisių įstatymą universitetas diskriminuoja baltosios ir azijiečių rasės abiturientus.

Tuo tarpu **laisvų vietų užpildymas afroamerikiečiais – tai tik viena iš rasinių komisarų pareigų.** Ne mažiau, o gal net labiau svarbi jų darbo pusė – sekti jų rūpesčiui patikėto padalinio ideologinę būklę. O būtent – **ruošti naujos rasių teorijos mokymo programas.** Tai mokymas apie tai, kad sisteminis rasizmas prasismelkė per visas amerikietiškojo gyvenimo poras, kad pati šalis

buvo sukurta rasizmo idėjos pagrindu..

Tai mokymas apie tai, kaip baltieji išnaudojo ir toliau išnaudoja spalvotuosius gyventojus, ir kaip su tuo kovoti. **Tai kvietimas baltiesiems pripažinti, kad jie yra rasiškai nuo gimimo**, ir, atstatant rasinį teisingumą, atsisakyti nuo savo baltųjų privilegijų juodaodžių naudai.

Be to, **į rasinių komisarų pareigas įeina užkirsti kelią bet kokiai erezijai, bet kokiam nukrypimui nuo šios ortodoksijos**, gimusios ir prastuminėjamos kairiųjų, pilnai palaikant Demokratų partijos vadovybei. Komisarų valioje ne tik paprasčiausiai padaryti darbuotojui pastabą, pvz., už jo įrašą Facebook'e – atseit jis žeidžia kažkieno jausmus, ar pabarti mokytoją dėl gauto studento skundo po blogo pažymio, atseit įvertintas nepatenkinamai dėl rasinio priešiško – bet ir paveikti žmogaus karjerą. Komisarai gali stabdyti karjeros pažangą ir net net pasiekti prasižengusiojo atleidimo.

Rasinė isterija

„Baltųjų privilegijų“ ir „sisteminio rasizmo“ idėjos tapo tokios visuotinai priimtos, kad tie, kurie jas neigia, automatiškai įgyja rasisto etiketę. **Su šiomis sąvokomis išaugo visa industrija, kurios biudžetas vertinamas 8 milijardais dolerių.** Daugelyje korporacijų, universitetuose ir valstybinėse įstaigose studentai ir tarnautojai verčiami išklausyti „pasąmoningo šališkumo“, baltųjų turimo prieš spalvotuosius, kursą, kas dažnai pavirsta astronominėmis sumomis mokesčių mokėtojams. Pavyzdžiui, švietimo departamento Niujorke vadovas įvedė 75 tūkstančiams miesto mokyklų mokytojų privalomus „kovos su šališkumu“ mokymus, išlaidos kuriems sudaro 23 milijonus dolerių per metus.

O štai jau ir Niujorko filharmonijai rekomenduota atsisakyti aklų perklausų, kad **parenkant muzikantus būtų būtinai atsižvelgiama į rasę.** Dejuoja Holivudas, baltieji aktoriai ir režisieriai vis labiau praranda galimybes gauti vaidmenis ir užsakymus. Dabar į Snieguolės, Anglijos karalienės ir net mūsų Gorbačiovo vaidmenis visai tinka (ir net labiau pageidaujami) juodaodžiai aktoriai.

Vašingtono universiteto studentai reikalauja, kad **juodaodžiams studentams būtų atšaukti sunkūs egzaminai**, nes šie neturi laiko ruoštis, būdami labai užimti kova dėl savo teisių. Ir rektoratas su tuo sutinka. Universitetai neriasi iš kailio, viliodami studijuoti afroamerikiečius, kad padidintų spalvotųjų procentinę dalį. Kažkas panašaus vyksta ir valstybinėse įstaigose, ir privačiuose versluose. Kokių tik paskatinimų nesugalvojama, siekiant atsidurti pirmose kovotojų už rasinį teisingumą gretose.

Ryškiai išsiskyrė, pavyzdžiui, Kornelio universitetas. Pagal naujas taisykles, **studentai, nepasiskiepiję nuo Covid-19, nebus įleidžiami į universiteto biblioteką ir į kai kurias kitas studentų miestelio teritorijos vietas.** Bet! ...Šis draudimas nepalies spalvotųjų studentų, kurie dėl kokių nors asmeninių motyvų nusprendė susilaikyti nuo vakcinacijos.

Rasinė isterija pasiekė ir kovotojus su Covid'u. Geriausias būdas sumažinti mirtingumą nuo šio užkrato, manoma JAV Ligų kontrolės centre – tai pradėti masinę piliečių virš 65 metų amžiaus vakcinaciją, o po to jau

skiepyti pagrindinės infrastruktūros darbuotojus, o tada visus likusius. Taip Amerikoje ir būtų padaryta, bet rasinio teisingumo ekspertai išsakė prieštaravimą, laikydami tai eiliniu smūgiu juodaodžiams amerikiečiams. Jų argumentas – etninės mažumos yra nepakankamai atstovaujamos amžiaus virš 65 metų grupėje, nes **baltieji gyvena ilgiau už juodaodžius. Todėl vakcinaciją reikia pradėti nuo infrastruktūros darbuotojų, kurių etninė įvairovė žymiai platesnė.** Ir tik įtakingų žmonių įsikišimas leido pasiekti kompromiso: skiepyti pradės nuo tų, kuriems virš 75, o po to visus kitus. Jeigu taip tęsis ir toliau, tai ne ligonio būklė, o odos spalva taps lemiamu veiksnium, kam pirmam suteikti medicininę pagalbą, ką gelbėti, kam paskirti deficitinius preparatus ir t.t. Dabar jau **daugelis baltųjų amerikiečių, pirmiausia iš Trampo šalininkų stovyklos, kalba apie rasizmą jų atžvilgiu.**

Liberalūs aktyvistai kovoja už rasinį teisingumą ir kitame fronte, reikalaudami reparacijų už išnaudojimo šimtmečius išmokėjimo. Išmokėti grynais ir kitokiomis išmokomis, o taip pat nemokamu būstu, nemokamu mokslu, nemokama medicina, nemokamais abortais ir lyties keitimo operacijomis. Tame pačiame pakete reikalaujama nutraukti persekiojimą dėl narkotikų ir prostitucijos, sumažinti policijos finansavimą, o dar geriau – ją paleisti, pakeičiant liaudies draugove. **Visos šios išpūdingos idėjos pagimdė naują sąvoką – woke, rasiškai nubudęs.**

Kaip „nubudęs“ progresyvus pilietis ir padorus išsilavinusios klasės atstovas jūs privalote įgyti supratimą, kad Amerikos istorija prasideda ne nuo puritonų atvykimo į Ameriką XVII amžiuje ir jų svajonių sukurti Dievo karalystę žemėje, „švytintį miestą kalno viršūnėje“, ne nuo puritoniškų darbo ir moralės principų. Ir net ne nuo Konstitucijos priėmimo 1776 metais, ne nuo 13 suverenių valstijų, išsilaisvinusių nuo britų karūnos, susikūrimo. Visai ne. Kaip „nubudęs“ pilietis, jus tiksliai žinote, kad iš tikrųjų Amerika prasideda nuo 1619 m. įvykusio pirmojo laivo su belaisviais atvykimo. Ir nei minutei nebejojate tuo, kad nebuvo nieko svarbesnio už tą įvykį per visą Amerikos istoriją, nes Amerikos istorija – tai išnaudojimo istorija.

Naujoji kairuoliškai liberalioji ortodoksija

Jei jūs visą tai **suvokiate, tai, žinoma, suprantate visą judėjimo „Juodaodžių gyvybės svarbios“** (santrumpa anglų kalba – BLM) teisingumą. Jūs suprantate, kad jų organizuojami protestai – tai protestai dėl teisingo tikslo, už rasinį ir socialinį teisingumą, prieš išnaudojimą ir policijos žiaurumą, prieš kapitalizmą, kuris gimdo nelygybę ir skurdą. Jei savo progresyviose pažiūrose jūs esate pajėgus žengti dar vieną žingsnį, tai taip pat **suprantate, kad padegimai, prievarta, parduotuvių plėšimai – visa tai ne nusikaltimai**, o tik dar viena protesto forma. Kad nėra nieko blogo, kad išgrobstytos lentynos, nes jie nusipelnę reparacijų, teisingo gėrybių perskirstymo. Maždaug į šitą bendrais bruožais susiveda naujoji kairuoliškai liberalioji ortodoksija, išgalėjusi didelėje išsilavinusios klasės dalyje, tos klasės, kuri balsuoja už demokratą. Bet jei anksčiau su panašios ar bet kokios kitos idėjos laisvai sklandė visuomenėje, kuri nepripaži-

no nei vienos iš jų diktato, tai šindien naujoji ortodoksija užtvirtinama kaip vienintelė teisinga, o nukrypimas nuo jos gali sukelti nemalonumų.

Saugant vyraujančią dogmą, šalyje atsirado socialinė cenzūra. Skirtingai nuo mums pažįstamos praktikos, kai cenzūra būdavo nuleidžiama iš viršaus, **įvedama valdžios, Amerikoje cenzūra ateina iš apačios**. Kažkaip staiga, lyg iš niekur atsirado superjautri publika, kurios jausmai užgaunami... na, bet kas gali užgauti jų jausmus, net ir tai, kokią knygą jūs pagyrėte savo Facebook'e. Todėl, kad net „Haryje Poteryje“ jie išigudrina įžvelgti „baltųjų privilegijas“.

Ši itin įžeidi „nubudusi“ publika su didžiuliu entuziazmu **ėmėsi savanorių cenzorių, pasiruošusių pirštu parodyti į jus ar į bet ką kita mažiausio įtarimo, kad nukrypta nuo jų priimtos ortodoksijos, vaidmens**. Taip iš mokyklinių programų imta šalinti knygas, tokias kaip „Dėdės Tomo trobelė“ ar „Tomo Sojerio nuotykių“. Už kokią nuodėmę? Pasirodo, ten neteisingai nušviesta rasinė problema. Dėl tos pačios priežasties **nebenuomajama eilė filmų, iš meno galerijų ekspozicijų šalinami paveikslai, išigudrinama įžvelgti rasizmą „Gulbių ežerė“**, skelbia Bethoveno muziką ar matematiką tarnaujant baltajai rasei.

Tie „nubudusieji“ toli gražu nėra geručiai. Jų pastangų dėka šalyje atsirado taip vadinama „draudimų kultūra“, kai draudžiamais ėmė tapti ne tik knygos, televizijos programos, filmai ir animaciniai filmai, bet ir svarbiausia – žmonės. **Jų sukurti skundai – dažniausiai publikacijos socialiniuose tinkluose – tuoj pat pavirsta kolektyvinėmis patyčiomis** ir gali nelaimėliams kainuoti ne tik nervų, bet ir karjeras, sulaužytus likimus. Nieko keisto, kad 62% amerikiečių nedrįsta išsakyti savo pažiūrų atvirai, o tik namiškių ir labai artimų draugų rate.

BLM nariai didžiąja dalimi chuliganai ir plėšikai

Ir štai net ta baltoji publika, kuriai visa tai visai ne prie širdies – atskiri žmonės ir verslai – pradeda prisitaikyti prie naujų tendencijų, tikėdamiesi išvengti baudžiančio kairiosios ortodoksijos sargų kardo. Vieni sklaidosi įvairiose tribūnose ar masinės informacijos priemonėse, dažnai visai nuoširdžiai, apie būtinybę kovoti su sisteminiu rasizmu. **Kiti socialiniuose tinkluose rašo skundus apie bendradarbius ar kaimynus**. Treti išstato kieme priešais savo namą plakatus, palaikančius BLM ir yra pagal pirmąjį pareikalavimą pasiryžę patvirtinti, kad būtent juodaodžių gyvybės svarbios. Ne, dvasioje jie įsitikinę, kad svarbios visos gyvybės, kad šalyje nėra jokio sisteminio rasizmo, o BLM nariai didžiąja dalimi chuliganai ir plėšikai, bet aplinkybės reikalauja – žmonės turi šeimą, vaikus, o pensija dar toli...

Verslai irgi turi rūpesį – išvengti boikoto iš „nubudusiųjų pusės“ arba, priešingai, jų sąskaita padidinti savo klientų skaičių. Ir štai jau ištisos korporacijos ir universitetai išleidinėja memorandumus apie savo paramą BLM, mušasi į krūtinę, **įsipareigoja išgyvendinti bet kokius rasizmo pasireiškimo atvejus ir „baltųjų privilegijų“ praktikas**.

Liberali publika tarytum užmiršo siaubingo meto, kai

sudalyvavimas kairiųjų mitinge, **parašas po peticija ar paprasčiausiai neatsargus žodis galėjo kainuoti žmonių karjeras, makartizmo pamokas**.

Pamiršo apie atsiradimą ištisos „tylios baimės kartos“, gerai įsisavinusios, kad politinis aktyvumas veda prie nemalonumų, ir tik konformizmas gali tapti saugiu uostu. Kartos, kuri vengė svarstyti su studentais prieštaringas temas, statyti prieštarigus filmus, vesti prieštaringas diskusijas televizijoje ar radijuje. Liberalai lyg užmiršo tą laiką, kai šalis ilgiems metams į priekį tapo intelektualiai apiplėšta.

Tarp kitko, **daugiau nei 100 intelektualų – įžymių rašytojų, publicistų, režisierių, susirūpinę dėl kairiosios ortodoksijos diktato, šią vasarą publikavo atvirą laišką, išsakantį nerimą dėl spaudimo, verčiančio žmones mąstyti vienodi**.

Bet jų susirūpinimas paskendo „nubudusiųjų“, skelbusių, kad vienintelis tikras visų, kas rašo, tikslas gali būti tik palaikyti afroamerikiečių reikalus, kairiosios minties triumfe. Jei ne tai, tai ir prasmės rašyti nėra. Visi tie „nubudusieji“, vedami moralinio pranašumo jausmo, neišvengiamai tampa karingai nepakantūs bet kokiems oponentams.

Karas su paminklais – būtinas žingsnis siekiant transformuoti visuomenės sąmonę

Nėra ko stebėtis. Moralinis pranašumas panašus į narkotiką, jis sukelia pripratimą ir tampa būtinu dopingu palaikant savivertę. Tie, kurie įpuola į moralinį pranašumą, negali apsieiti be savo antipodų, moralinių pabaisų, kuriuos mato kiekviename, kuris su jais nesutinka. Jie teikia išskirtinę moralinę svarbą bet kokiam klausimui, todėl nesutinkantys jiems nėra tiesiog neteisūs, jie jų laikomi pačio blogio įsikūnijimu. **O taip pat ir visiškai idiotais, kas leidžia aukštai vertinti savo pačių protą**.

Bet bėda yra ta, kad visi tie „nubudę“ – ne egzotiška fanatikų sekta, stebinanti praeivius savo ritualais miesto aikštėse. „Nubudusieji“ – **tai didelė liberalios publikos dalis, įsitaisiusi pačiose įvairiausiose pareigose, tarp jų ir vadovaujančiuose, praktiškai visose srityse**. Masinės informacijos priemonėse, korporacijose, universitetuose, valstybinėse įstaigose, Holiivude, šou versle – visur. Toji armija jau pajėgi primesti šaliai ne tik savo įsitikinimus, bet taip pat ir diktuoti likusiems gyvenimo taisykles.

Ne atsitiktinai visa ši banga, užplūdusi Ameriką, su tapo su masine kova prieš paminklus. Griovėjai pradėjo su kovos prieš pietinių valstijų vergvaldžių, konfederatų, atminimą vėliava, bet jau labai greitai **persimetė į kovą prieš paminklus tėvams – įkūrėjams, kitų ypač gerbiamiems asmenims, kol galų gale nepasiekė tradicinio Kristaus atvaizdo su baltu veidu**.

Ir čia jau varta susimąstyti. Smūgis suduotas ne tik ryškių istorinių asmenybių atminimui. **Vandalai pakėlė ranką prieš sakralias šios šalies figūras, daugeliu atžvilgiu apibrėžiančias šalies identitetą**. Nepagailėjo net Linkolno, paties ryškiausio kovotojo už vergijos panaikinimą, atseit jis negrus traktavęs ne kaip žmones, o kaip nuosavybę.

Bet iš kur tas poreikis naikinti praeitį? **Seniai pastebėta, kad karas su paminklais – būtinas žingsnis siekiant transformuoti visuomenės sąmonę.** Visas žinomas revoliucijas lydi praeities paveldo naikinimas, o paminklai gauna pirmąjį smūgį. **Tai būtinas naujos valdžios, naujų idėjų ir idealų įtvirtinimo simbolizmas** masių sąmonės pertvarkymo eigoje. Revoliucinis momentas taip pat reikalauja viešos atgailos už nedorybes iš tų, kurie kaltinami prespaua. **Tuo ypač buvo pagarsėjusi kinų Kultūrinė revoliucija.** Bet dabar panašiai vyksta Amerikoje kiekvieną dieną.

Protestai, apiplėšimai, pogromai, išpūstos atgailos dėl baltosios rasės nuodėmių, socialinė cenzūra, draudimų kultūra, vertimas mąstyti vienodai, paminklų griūtis ir naujos istorijos konstravimas – visa tai susideda į vientisą vaizdą, kurio vardas – Kultūrinė revoliucija. Bet tai ypatinga revoliucija – į jos sukūrį pasinėrė daugiausia dideli miestai pakrantėse, kur vyrauja liberali publika, balsavusi už demokratų. O štai kitą Ameriką – nedidelių miestų ir kaimo vietovių, tą, kuri palaikė Trampą, pernai revoliucija aplenkė ar tik užkabino pačiu kraštelio.

Bet situacija ėmė keistis po to, kai į Kapitolijų tuo metu, kai įstatymų kūrėjai tvirtino rinkimų rezultatus, įsibrovė grupė provokatorių (ar jie buvo dešinieji, ar kairieji radikalai, jau nebeturi reikšmės). O paskui jų nutiestu keliu jau be jokio policijos pasipriešinimo į Kongreso pastatą suplūdo protestuotojų minia. Daugelis iš jų net neįtarė, kad daro nusikaltimą. Žmonės vaikščiojo po pastatą lyg ekskursijoje, darė asmenukes istorinio interjero fone, vykdė tiesioginę transliaciją savo bloguose.

Įvykis, be abejo, netinkamas, bet geresnę dovaną Trampo priešininkams sunku būtų buvę sugalvoti. Demokratai pasinaudojo juo, kad užbaigtų tai, ko jiems niekaip nepavykdavo padaryti per pakutiniuosius ketverius metus – sunaikinti Trampą kaip politinį priešininką. O kartu su juo ir jo palaikymo judėjimą – trampizmą.

Įsiveržimas į Kongreso pastatą buvo paskelbtas maištu. Visi protestuotojai – maištininkais. O patį Trampą paskubomis suorganizuoto impyčmento metu apkaltino maišto kurstymu. Kurstymą, jų nuomone, sudarė tai, kad Trampas savo kalboje mitingo metu jau kelintą kartą sakė, kad rinkimai buvo pavogti, kad demokratai klastojo balsavimo rezultatus. Ir kažkuriuo momentu pasakė susirinkusiems eiti link Kapitolijaus, kad parodytų Kongreso nariams, kokia didžiulė armija žmonių nepasitiki įvykusiais rinkimais.

Posėdį dėl impyčmento demokratai pravedė pagreitintu tempu per porą valandų, praktiškai be svars-tyimų, prastūmę sprendimą savo daugumos Kongreso žemesniuosiuose rūmuose dėka. Trampo priešininkai skubėjo, net nemėgindami sudaryti regimybės, kad vyksta objektyvus nagrinėjimas – Trampo įgaliojimų laikas turėjo baigtis už savaitės. Na ir kam tas objektyvumas, jei gavus savo žinion Baltuosius rūmus ir abejus Kongreso rūmus atsivėrė tokia erdvė, tokia laisvė priimti bet kokius sprendimus, kad net nėra reikalo rūpintis tuo, kad iškelti Trumpui kaltinimai kertasi su Konstitucija.

O tuo tarpu Aukščiausiasis teismas dar 1969 m.

nustatė, kad net jėgos panaudojimo propagandą gina Konstitucijos nuostata apie žodžio laisvę, išskyrus tikslingo neteisėtų veiksmų kurstymo atvejus. Tai yra, **jei Trampas būtų kvietęs eiti prie Kapitolijaus ir šturmuoti pastatą – tada tai, žinoma, būtų buvusi nusi-kaistama veika.** Bet jis, priešingai, kalbėjo apie taikų protestą. O jau vadinti kurstymu Trampo pareiškimus apie rinkimų klastojimą tai visai juokinga. Tie jo tvirtinimai – tai tik jo nuomonė (teisinga ji ar ne), kurią taip pat gina Pirmoji Konstitucijos pataisa.

Kur jie buvo, kai chuliganai ir plėšikai iš BLM būrių griovė policijos būstines?

Demokratai aiškiai pajuto kraujo skonį ir yra rimtai pasiruošę dideliame politinio lauko valymui, iki kolektyvinių bausmių tiems, kurie palaikė Trampą. Būtent tam kviečia daugelis politikų, žurnalistų, aktorių, o ir eilinė liberali publika. Tam tikru mastu tai jau ir daroma.

Tai daroma sudarinėjant sąrašus galimai liustra- cijai visų, kurie dirbo Trampo komandoje, o taip pat ir daugybinių skundų apie jo šalininkus pavidalu socialiniuose tinkluose. Šių skundų pagrindu darbdaviai, kas dėl nuoširdaus trampizmo atmetimo antplūdžio, o kas apsidrausdamas nuo galimų kaltinimų simpatizavimu opo- zicijai, jau ėmė atleidinėti Trampo šalininkus.

Kitos kompanijos pasiryžusios nesuteikti jiems kreditų, kitų banko paslaugų, nenuomoti būsto, neso- dinti į lėktuvą, suorganizuoti jiems „skaitmeninį mirties nuosprendį“. Pirmasis ant „skaitmeninio ešafoto“ užlipo Donaldas Trampas – pradžioje vykdyta dalinė cenzūra, o dabar jau pilnas jo paskyrų pašalinimas iš visų pagrindi- nių socialinių tinklų.

Po jo sekė ir jo šalininkai. Jų pašalintų paskyrų skai- čiai jau skaičiuojami tūkstančiais. Po to sunaikino mini socialinį tinklą „Parler“, populiarų tarp konservatyvių pažiūrų amerikiečių. Savo veiksmus technologijų gigan- tai aiškina tuo, kad jų buvimas internete kelia įtampą vi- suomenėje ir gali vesti prie smurto. Bet **kur jie buvo, kai visą praėjusią vasarą 40-yje didžiausių miestų chuli- ganai ir plėšikai iš BLM būrių griovė policijos būsti- nes,** plėšė mašinas, padeginėjo pastatus? Kodėl nebuvo uždarinėjamos paskyros tų, kurie organizavo šias riaušes, jau nekalbant apie jų dalyvius?

Viskas paprasta: **technogigantų supratimu, riau- šės gali būti teisingos ir neteisingos. Apple, Google, Facebook, Youtube, Amazon – visi jie įgijo milžiniš- ką, beveik monopolinę įtaką visuomenės sąmonei.** Ir jau ėmėsi pagrindinių politinių cenzorių vaidmens, stum- dami kairiąją ideologiją ir imdamiesi žingsnių atimti iš konservatyviai mąstančių amerikiečių (o tai beveik pusė šalies!) galimybes išsakyti savo požiūrius. Jei tai vyksta prie Trampo, tai kas bus prie Baideno?

Tam tikri kontūrai ima matytis jau dabar. Panašu į tai, kad dabar, kai visi valdžios svertai atsidūrė demokratų rankose, **prasideda kova ne su tiesiog konservatyvio- mis idėjomis, bet ir su tų idėjų nešėjais.** Kultūrinė re- voliucija peraus į kažką didesnio. Tačiau augant poli- tinėms represijoms radikalizuosis ir Trampo šalininkai, kas su didele tikimybe gali išsiliesti į gana griežtą opozi- ciją demokratams. Bet kaip gi galėjo nutikti, kad „rasinis

prabudimas“ (woke culture) iš subkultūros, būdingos, kaip buvo manoma, daugiausia universitetų miesteliams, pavirto dominuojančia didžiųjų miestų liberaliosios aplinkos kultūra?

Kaip galėjo nutikti, kad laisvę mylinčią Ameriką ėmė temdyti naujojo makartizmo, naujos kovos su kitaminčiais ir naujų pastangų užslopinti opoziciją šešėlis? Ir koks galutinis tikslas tų, kurie stumia šalį į šią krizę?

Bet tai jau kita istorija kitai analizei.

iš rusų kalbos vertė Daiva Jakubonienė

<http://www.propatria.lt/2021/01/mikhail-taratuta-jav-rasines-atgailos.html>

Algimantas Rusteika. Totalitarizmo pradžia

Masinės idėjos todėl ir masinės, kad yra primityvios. Išdėstytos keliais sakiniais, kur visi turi būti kalti ir tau skolingi, tu - nekaltas ir auka, sprendimas paprastas, susidedantis iš 5 sakinių ir tau pačiam nieko nereikėtų daryti. **Nenormalumas turi tapti norma, tada normalumas tampa nenormaliu ir yra persekiojamas.**

Komunizmas buvo klasikinė primityvizmo stadija, įvesta jėga iš apačios. Laisvė ir visos teisės daugumai, mažuma turi paklusti. Atimti ir pasidalinti, dirbk kiek užsimanai ir gausi kiek tik nori - milijonams tinginių ir debilų tai patiko ir jie nušlavė senąjį pasaulį.

Nenormalumas tapo naująja norma, tačiau normalumas komunizme dar netapo nenormaliu - viskas buvo paremta išorine prievarta ir žmonėse dar per daug buvo likę nesunaikintos tikrojo gyvenimo tiesos. Pasiiekti pergalės daugumos širdyse, **tapti lemiančiu gyvenimą įsitikinimu komunizmui, nepaisant didžiulių aukų ir pastangų, niekada nepavyko.**

Homunizmas - kita primityvizmo stadija, išvirkščias komunizmo variantas postkomunistiniame pasaulyje, įvedamas jėga iš viršaus. **Laisvė ir visos teisės mažumai, dauguma turi paklusti.** Dirbk kiek nori, bet galima

ir nedirbti, tik reikia būti lojaliu, paklusniu sraigteliu ir gausi išmokas, pašalpas ar „sraigtasparnio pinigus“ - milijonams tinginių ir debilų tai patinka, jie atsisako savęs ir pritaria senojo pasaulio griovimui.

Nenormalumas ne tik tapo norma, bet ir normalumas jau darosi nenormaliu, nes **viskas paremta vidutinybės prisitaikymu ir užvaldytos valstybinės bei privačios žiniasklaidos totaline propaganda.** Homunizmui aukų nereikia, jis paremtas ne išorine prievarta ir nugali masiniu įsitikinimu, kad reikia būti šiuolaikišku, kad vardan šventos ramybės vyksmo nebepakeisi ir reikia tiesiog gyventi toliau.

Štai, JTO generalinis sekretorius **Davose praneša pasauliui, kad didžiausia per 100 metų pasaulinė ekonomikos krizė jau prasidėjo, tačiau mūsų „sisteminės“ medijos apie tai tyli.** Visokie masiuliai ir kiti bankų žiopčiotojai prognozuoja - viskas kils, tik truputį sumažės gerėjimo tempai. Gal viešbučiams ar kaimo sodyboms, įrengtoms už europinius tugrikus, bus blogai, bet tai niekatokia!

Tai kas, kad trilijonais spausdinami tušti pinigai kaupiasi nepanaudoti įmonių ir žmonių sąskaitose? Tai kas, kad iki neįsivaizduojamų aukštumų didėja valstybių skolos, tai kas, kad žlunga verslai, šeimos, lobsta korporacijos ir naikinama vidutinioji klasė?

Sakot, kad po pandemijos nerealizuoto vartojimo pinigai sukels masinę paklausos padidėjimą ir stimuliuos ekonomiką? Bet tada pasakykit ir tai, kad ta tuščių pinigų masės sukelta didžiulė paklausa neišvengiamai sukels ir kolosalią infliaciją, nuvertins žmonių santaupas ir sužlugdys biudžetus. O gal užgesim gaisrą naujais pinigų everestais, kaip 2008-siais?

Taip, **ekonomikos modelis**, paremtas JAV Federalinio Rezervo tuščių dolerių trilijonais, senstančia ir ištvirtusia visuomene, gaivinama emigrantų ordomis, pensijų fondų ir bankų finansinėmis manipuliacijomis **išsisėmė, o naujo niekas neturi.** Pasibaigus dviejų sistemų lenktynėms, liko tik globalių galių karas dėl įtakos ir elitų kova dėl esamos padėties išlikimo, kur stiprieji negalvoja apie žmones, niekas negalvoja apie kitus ir moralė negalioja - apie ją tik rūpiama.

Pandemijos šansą ir galimybes jie išnaudos iki galo ir niekada neleis grįžti prie to, ko norime, nes tai jau praeitis. Pasaulis grįžta prie naujoviškesnio, viršūnių kitiems organizuoto laukinio korporacijų kapitalizmo, kur viskas, išskyrus jų interesus, yra parduodama ir perkama, lemia tik jėga ir visi susitarimai yra laikini. Laimės stiprieji, iki kraują „kovodami“ už mažiukų teises.

Kada karantinai pasibaigs ir grįšim prie normalaus gyvenimo? Niekada, atsako Klausas Schwab'as, Pasaulio Ekonomikos Forumo, kur kasmet sureikia pasitarti faktiniai pasaulio šeiminkai, įkūrėjas. **Lygiai taip karantinai ir pandemija nesibaigs ir mūsų europinėje kolonijoje.** Nes reikia padaryti tai, kas sumanyta ir prasideda.

Parengtas ne tik Lietuvos Respublikos (?) **įstatymas dėl partnerystės ir įvaikinimų, parengtas ir dėl „neapykantos kalbos“** ir artimiausiu metu bus pradėti svars-

tymai. Tai reiškia, kad visi, kurie kalbės ar rašys, kaip nereikia valdžiai ir apsišaukėlių pseudoelitui, **bus ne tik dergiami viešai ar nutylimi už mūsų pinigus išlaikymoje „žiniasklaidoje“, bet baudžiami ir teisiami.** Tai totalitarizmo pradžia.

Jie labai bijo žmonių, kurie jų irgi bijo. Todėl karantiną, draudimus važiuoti „į kitą savivaldybę“ ir „būriuotis“ tęs tol, kol įstatymai bus jų kontroliuojamoje purvasklaidoje „apsvarstyti“ ir priimti, kad tik nebūtų protesto akcijų, mitingų ir demonstracijų. Tą labai nesunku padaryti - virusų pilna kur tik spjausi, padidinsi testavimą - padidės ir „atvejų“.

Istorijoje būna lemtingi metai, tik ne visi tą suvokia, kaip ir 1939-siais, kai gyvenimas mūsų gatvėse virė ir atrodė, kad nieko neatsitiko. Gyvename vėl tokiu laiku, kai kasdieniniai įvykiai nulems kitus ir kelio atgal be kančios ir didelės kainos nebebus.

Pasauliniu mastu nebėra jokios kairės ir dešinės, komunizmo ir kapitalizmo, visa tai tik mažai reikšmingos detalės, **dabar vyksta lemiamą kovą tarp globalizmo ir nacionalinių valstybių ir tautų interesų.** O šalies viduje - kova tarp žmonių ir jų neaiškiais būdais, nesąžiningose rungtynėse išrinktos valdžios, kuri juos jau kitą dieną pamiršo.

Mums niekas nepadės nei danguje, nei žemėje. Jokie gelbėtojai, jokios opozicijos, jokie „antisistemininkai“ - jie gali būti tik proceso katalizatoriai. Didžioji permaina prasidėjo ir visi esam istorijos dalyviai. **Jie eis iki galo, tiek, kiek jiems leisim ir viskas dabar priklauso nuo žmonių.** Tie, kurie ant sofų laukiate gelbėtojo, galit jį nesunkiai pamatyti - nueikit į vonią ir pažiūrėkit į veidrodį.

https://www.respublika.lt/lt/naujienos/nuomones_ir_komentarai/bus_isklausyta/algimantas_rusteika_totalitarizmo_pradzia/

Prof. Rasa Čepaitienė. Kargo kultas

Per pastaruosius kelerius metus JAV vykstančių sociopolitinių procesų aiškinimai ir vertinimai buvo tiek polarizuoti, kad net sunku atsikratyti įspūdžio, jog komentatoriai kalba apie skirtingus, o ne apie tuos pačius asmenis ir reiškinius. Dar svarbiau, kad įvyko kardinalus tikrovės ir jos interpretavimo išsiskyrimas, kas tiesiog pribloškia savo mastais ir kelia klausimą apie tiesos, fikcijų, sąmokslų teorijų, **atviro melo ir propagandos proporcijas naujienų sraute, kaip ir auditorijos galiu mybes juos atskirti...**

Kas teisus – oficialioji žiniasklaida, per visą D. Trumpo kadenciją unisonu apie jį nepasakiusi nei vieno gero žodžio, o jo šalininkus nuolat pravardžiavusi kvailiais, tamsuoliais, retrogradais, arba tiesiog nusikaltėliais, neonaciais, „kraštutine dešine“, ar negausūs „alternatyvūs“ politologai ir apžvalgininkai, kurių, nepaisant mūsų viešosios erdvės ideologinio monopolizavimo, **vienas kitas vis dar pasitaiko ir kurie bando ieškoti gilesnių**

trampizmo reiškinio šaknų vengdami dėlioti išankstines etiketes ir skambius epitetus?

Tačiau didžiojoje žiniasklaidoje sveiką protą, abejoję, šaltą analizę, skepsį, kritiškumą, nešališkumą ir visų perspektyvų matymo sieki **vis labiau išstumia rėksmingi, kategoriški ir iki banalybės supaprastinti, niekuo, išskyrus manipuliacijas ir emocijas, neparemti teiginiai** apie vieno prezidento absoliutų „blogumą“ ir „niekingumą“, o kito – kone tobulą „gerumą“.

Antai net „mados tendencijų prognozuotoja“ sugebėjo pareikšti, kad, lyginant pirmųjų damų per inauguraciją dėvėtas sukneles, dabartinė, žinoma, pasipuošusi elegantiškiau ir skoningiau nei anoji, nes... hm... nes... nes tiesiog taip yra, ir taškas! O bet kokie priekaištai ar protestai dėl viešosios erdvės propagandinio užvaldymo, nuomonių įvairovės gniaužimo ir prie intelektualinės visuomenės degradacijos vedančio bukinimo atsainiai atmetami kaip neišmanymas, piktavališkumas, klaidėsiai...

Vyresnieji dar pamena panašų juodai baltą pasaulio vaizdą, be perstojo sklidusį iš „Tiesa“ pavadinto laikraščio ir daugybės kitų „tieselių“, iš radijo imtuvų ar tuomet dažnai mirguliuusių ir mėgusių gęsti „taurų“ ir „šilelių“... Nors akivaizdu, šiandien tai daroma žymiai įžūliau bei primityviau.

Viduramžiais žmogaus vertė buvo matuojama jo priklausymu tam tikram luomui. Dabar irgi skaitomo teksto autoriaus ar žiūrimo pokalbio dalyvių patikimumas sveriamas ne jų ekspertiniu ar moraliniu autoritetu, aptariamo dalyko išmanymu, galiausiai to, kas ten parašyta ar pasakyta pagrindimu loginiais argumentais ir analize. Ne, pasirodo, **žymiai reikšmingesnis, kone vienintelis, tiesos kriterijus šiandien – KAS tai parašė ar pasakė ir KUR tai buvo paskelbta...**

Kai vasarą vaikų minia buvo parklupdyta prie JAV ambasados, kad pagarbintų neaiškiomis aplinkybėmis mirusį amerikiečių narkomaną ir recidyvistą, **paprastai savo studentų baltarusių pakomentuoti, kas gi, jų nuomone, čia įvyko, nes gal jau nebesuprantu šiuolaikinio jaunimo...**

Jie tai paaiškino kaip vaikų ir jaunimo informacinį gravitavimą į vakarietiško medijų vandenį, visiškai prarandant distanciją ir kritinį santykį su jomis, **tačiau tampant abejingiems vietos problemoms.**

Tokiu atveju nereikia stebėtis, kad imama sirgti svetimomis ligomis (genderizmu, menama kova su rasizmu), nepajėgiant tame atpažinti ideologijos ir propagandos manipuliacijų. Tuomet ir gauname keistus efektus, kai į posovietinę šalį, dar neišsigydytą totalitarinės praeities traumų, nejučia **importuojama ir čia jaunojoje kartoje lengvai prigyja tik nauju žodynu ir simbolika apsirėdžiusi neokomunizmo bacila.**

Ir kurie čia nuoširdesni – minėti pažangieji vaikučiai, Kauno **Jėzuitų gimnazijos auklėtiniai, jau atvirai propaguojantys komunizmą kaip atsvarą mūsų politinės pelkės veidmainystei, prisitaikėliškumui ir ideologiniam melui**, ar visi tie naujosios valdžios buklaurai (ačiū vienai fb draugei už puikų naujadarą), kurie vis įžūliau diegia genderistinę tapatybių politiką, „cancel culture“ ir dargi, sako, **nuo užpakalinės sėdynės narkomafijos sumaniai vairuojamą dienotvarkę, nors žadėjo TIK dekriminalizuoti žolytės rūkimą?**

Ir tie, ir tie tik vėl pasišovę „pasaulį seną išardyti“. Ir tie, ir tie **tik veikia be jokių skrupulų, kaip kažkada ir jų pirmtakai bolševikai, nes tikslas juk pateisina bet kokias priemones.** Ir tie, ir tie bemat išsitrauks persekiojamos aukos kaukę, jei tik sulauktų bent menkiausio pasipriešinimo... Tačiau tai jiems nesutrukdys be gailėsčio triuškinėti priešų. Priešų, nes **šioje pasaulėžiūroje nebelieka oponentų, o abejones ir nuomonių įvairovę vėl keičia vienintelė tiesa.**

Komunizmo šmėkla vėl klaidžioja po pasaulį ir Europą ir nesugebame jos atpažinti tik todėl, kad esame įpratę jos tikėtis ir bijoti ateinant iš Rytų.

Paradoksas, „tie“ Rytai šiuo metu mažiausiai panašūs į komunizmo bastioną, nors sovietmetį menančio skurdo, betvarkės, valdymo nekompetencijos ir ciniškiausiai demonstruojamos valdžios korupcijos išvarginti jų gyventojai ir šauktųsi Stalino, kaip įsivaizduojama, galinčio be ceremonijų susitvarkyti su įžūliąja Kremliaus kleptokratija...

Tuo tarpu pergalė Šaltajame kare ir socialinę atskirtį auginančio neoliberalizmo triumfas Vakaruose pažadino ir alternatyvų kapitalistinei tvarkai paiešką, kuri, kiek modifikuota marksistinės ideologijos forma, veikiai buvo integruota bei inkorporuota ir į pačią visuomenės valdymo ir kontrolės sistemą, ir tapo valdančiojo politikos ir verslo elito pasaulėžiūros pagrindu, tad ilgainiui neišvengiamai ima pačias JAV sprogdinti iš vidaus, ką šiandien ir matome pasiekus apogėjų kovoje tarp trampestų ir baidenistų.

Ne, **naujoji radikalioji kairė šįsyk atžygiuoja iš pažangiųjų Vakarų – iš prestižinių universitetų auditorijų, iš megakorporacijų ofisų, iš visų tų nesuskaičiuojamų įvairiausio plauko išsilaisvinimo grupių ir grupelių, besišaukiančių sutriuškinimo išnaudotojams bei engėjams, kad ir kas jais būtų paskelbti – WASP, rasistai, sek-sistai, homofobai ir pan. ir t.t. Išties keistas sąjungininkų konglomeratas...**

Šios, **antifa, grupės jau vis atviriau veikia ir čia, įžūliai prisipažindamos, kad sieks lietuvių kalbos likvidavimo, kitaminčių sudorojimo.** Kol mūsų elfai ir kitas konservatorių aktyvas kovoja su savo kritikais,

visiems, drįstantiems suabejoti teiginiu, kad Prezidentas Landsbergis ne tik išvadavo Lietuvą iš sovietinės okupacijos, bet netgi (matyt, pats vienas) sugriovė ir Sovietų Sąjungą, lipindami „kremlinų“ ir „vatnikų“ etiketes, Naujosios visuomenės ir Naujojo žmogaus kūrėjai jau darbuojasi išsijusę.

Ir būtent tai, o ne visiškai nusivažiavusio Seimo rietenos, **yra didžiausias dabarties iššūkis mūsų moraliai ir politiškai užsnūdusiai visuomenei**, besirūpinančiai vien asmeninio gerbūvio reikalais. Nes ji dar galėtų prisiminti, kuo šios visuotinės laimės ir lygybės utopijos, pasišovusios išnaikinti visą joms sukurti trukdantį blogį, vienąkart jau baigėsi.

Motyvų ir siekių pasikartojimas tiesiog pribloškia. Antai, LRT ir 15 min. jau senokai normalizuoja bei idealizuoja ne tik LGBT gyvenimo būdą, bet ir vis dažnesniuose interviu supažindina mus su poliamorija – daugmelyste.

Daugmeiliai šiuose rašiniuose ar interviu pasirodo esą tokie šaunūs, neveidmainiai, nesavanaudžiai ir nepavydūs, atviri sau ir besistengiantys kurti visaverčius santykius su daugiau nei vienu partneriu.

Jie svajoja ar netgi mėgina kartu gyventi kelio-mis šeimomis, kartu auginti vaikus, kurti komunas. Šiuolaikiška, patrauklu, pažangu?

Betgi visa tai jau buvo. Porevoliucinėje Rusijoje, kur išsilaisvinęs proletariatas dar ir kaip eksperimentavo su savo seksualumu, kur buvo įteisintas homoseksualizmas, veikė nudistų judėjimas ir gatvėse buvo rengiami nuogalių paradai, kur abortas buvo tapęs kasdieniu, plačiai paplitusiu, reiškiniu, o architektai projektavo namus-komunas, kuriuose visa buvo bendra ir koridoriais lakstė bendri vaikučiai, pavadinti skambiais revoliuciniais vardais.

Vėliau prie komunalinio gyvenimo grįš „gėlių vaikai“ – hipiai, „paskaninę“ savo spalvingą ir nerūpestingą bendrabūvį narkotikų kvapu.

Todėl viso to nešimas į mūsų Lietuvėlę šiandien dvelkia veikiau naftalinu, nei naujausių mados vėjų šuoru...

Ech, juk dar senoliai sakė, kad istorijos neišmanantys amžinai lieka vaikais. Bet ką tu mūsų kaip tas reklamos kiškutis energizuotiems pažanguoliams įrodysi... Nebent priminsi, kad toks vakarietišku madų vaikymasis nukreipia į dar vieną Žemės regioną. Melanezijos salas, kur po Antrojo pasaulio karo gimė vėliau antropologų nesyk aprašyta viena keisčiausių pasaulio religijų – kargo kultas. T.y. dėl baltųjų atvykėlių (iš pradžių japonų, vėliau amerikiečių kariškių) ir vietinių sąveikos gimęs vakarietišku prekių bei technologijų garbinimas ir imitavimas „parankinėmis priemonėmis“, tikintis, kad dievai vėl atsiųs baltuosius žmones su visomis jų civilizacijos gėrybėmis.

Kulto išpažinėjai statė „lėktuvus“ iš medžio, tiesė „aerodromų takus“ iš karčių, nešiojo „radistų ausines“, pagamintas iš kokoso riešuto, mėgdžiojo nusi-žiūrėtus svetimšalių ritualus.

Argi kai kurie šiandienos reiškiniai Lietuvoje nepri-mintų kargo kulto? Juk beždžioniaujant kitur vykstančius

procesus, retoriką ir simbolius, kurie su mumis neturi nieko bendra, argi nesitikima taip pavirsti tais „geraisiais“ ir „pažangiaisiais“, nesuvokiant, kokius išties tai komiškus efektus sukuria.

Bet būtų juokinga, jei nebūtų graudu, net nyku. **Refleksyvumo ir kritiškumo savanoriškas atsisakymas, nenoras kurti savą valstybę ir savą kultūrą, plačiai išplitusios įvairių pavidalų tuščiažiedės ir lėkštos vakarietiško mimikrijos bei imitacijos vardan iš dangaus turinčių nukristi svetimųjų gėrybių galiausiai prisišaukia ne jas, o... naująjį bolševizmą.**

*Pasaulį seną išardysim
Iš pačių pamatų!
Ir dar senesnį atstatysim!
Kas buvo buks ir liks buku!*

<http://www.tiesos.lt/index.php/tinklarastis/straipsnis/rasa-cepai-tiene.-kargo-kultas>

Almantas Stankūnas. Didysis Perkrovimas ir Nauja Pasaulio tvarka. Ko tikėtis?

Autorius yra verslo konsultantas, Nacionalinio susivienijimo valdybos narys

Kai 2020 m. pavasarį kolektyvinės ES pastangos kovoti su COVID-19 akivaizdžiai patyrė fiasko, daugelis sakė, kad štai pamoka, kuri paskatins valstybes vėl susigrąžinti ES deleguotas galias, atkurti gyvybiškai būtinų prekių gamybą nacionaliniu mastu ir pasipriešinti planams federalizuoti bei apskritai stabdyti globalizmo plėtrą.

Atsako neteko ilgai laukti. **Tačiau tai buvo tik iliuzija. Juk Pasaulio valdymo centralizavimas yra neoliberalizmo, susiliejančio su neokomunizmu, taigi dviejų šiuo metu pasaulyje įtakingiausių ideologijų šerdis.**

Pasaulio Ekonomikos (Davoso) Forumo vieno iš pagrindinių architektų Klaus Schwab ir Thierry Malleret jau po poros mėnesių išleista knyga „COVID-19: Didysis

Perkrovimas“ pranešė apie planus kuo greičiau įvesti naują tvarką pasaulyje.

Dėl jos autorių įtakos ir knygos pobūdžio bei turinio **ją dera laikyti programine, o ne šiaip moksline pasaulio raidos tendencijų analize.** Toliau aptariami knygoje paminėti daugiausia klausimų keliantys teiginiai.

Nepaisant palyginti su bet kokia kita pandemija nedidelio COVID-19 sukeltų mirčių skaičiaus, **šiai epidemijai suteikiamas vos ne epochinės reikšmės įvykio rangas** – skiriama era iki COVID ir po jo (BC - Before COVID ir AC – After COVID).

Teigiant, jog XIV a. maras Europoje paskatino Apšvietos ir modernaus žmogaus kūrimo pradžią, **vedama prie minties, kad COVID-19 yra panašiai epochinis įvykis ir gali būti Naujo žmogaus tolesnio konstravimo prielaida.** Be argumentų pranašaujama, kad COVID-19 pasekmės bus nepalyginamai didesnės negu Ispaniško gripo, Didžiosios depresijos JAV, kitų epidemijų ar 2008 m. finansinės krizės padariniai.

Knygą sudaro trys pagrindinės dalys – Makro perkrovimas, Mikro perkrovimas (verslas ir pramonė) ir žmonių perkrovimas. Jų išskyrimas ir pavadinimai yra savaiminės nuorodos, kad siekiama ir esmės perkeisti pasaulį.

Pirmojoje dalyje pabrėžiamas poreikis spartinti politikų atsaką į tokius įvykius kaip ši pandemija ir patariama to siekti atsisakant įprasto demokratinio valdymo. Siūloma sukurti kompleksinį pasaulinį panašių į COVID-19 susirgimų stebėjimo ir informavimo tinklą, bet nei žodžiu nepriekaištaujama Kinijai, jog ji slėpė informaciją apie COVID-19 pradžią, ir nesvarstoma, kaip bus užtikrinta, kad diktatūros neslėptų informacijos ateityje.

Pandemijos įtaka ekonomikai vertinama kaip didžiausia per 100 metų ir prognozuojama bedarbystė, prilygsianti Didžiosios Depresijos metams JAV. Teisingai pastebima, kad BVP šiuolaikinėje ekonomikoje nebėra tinkamas visuomenės gerovės matas, tačiau nesvarstomas alternatyvių rodiklių pagrįstumas. **Minima būtinybė apriboti vartojimą,** atsižvelgiant į ribotus planetos gamtinius išteklius, ir naujos vertybės, kaip pagarba aplinkai ar atsakingas valgymas, kurios turėtų tapti naujomis socialinėmis normomis. Jų diegimas – „švelnus“ per socialinį spaudimą arba „kietas“ prievartinis – knygoje neaptariamas. Keliamas klausimas dėl BVP augimo, tiesiogiai susieto su gamyba, sustabdymo ar net raginama siekti, kad jis mažėtų atitinkamai perorientavus veiklas. **Tačiau nesvarstoma, kaip bus sprendžiama problema, kai stabdant gamybą, didžioji dalis Pasaulio gyventojų neturtingose šalyse taip ir liks menkai materialiai aprūpinti.**

Knygoje įvardijamos jau ne kartą įvardytos problemos, nutylimi seniai žinomi klausimai, kurių sudėtingumas iki šiol ir sulaiko nuo permąstymo įgyvendinimo.

Pateikiama dėmesio verta schema, kaip **turtingos šalys gali didinti savo skolas iš centrinių bankų ir vėliau jas nurašyti.** Taip tų šalių rinkėjai įgyja lūkesčius, kad politikai, jeigu tik panorės, galės duoti papildomų pašalpų ir stimulų ekonomikai nedidindami mokesčių ir

ribojami tik galimos infliacijos. Taip pat vis minima **galimybė įvesti vadinamuosius „malūnsparnio pinigus“** – pašalpų dalinimą žmonėms už nieko nedarymą, tačiau ir vėl neminimos neigiamos tokių sprendimų socialinės pasekmės.

Taip pat akcentuojamos nelygios šalių galimybės pigiai ir praktiškai be apribojimų skolintis papildomas lėšas ir **kritikuojamas demokratinio rinkimų proceso ydingumas**, kai politikai gali tapti netvarių rinkėjų lūkesčių vykdytojais. Prognozuojama JAV dolerio kaip pagrindinės Pasaulio rezervinės valiutos pabaiga ir perspektyviausia alternatyva jam laikoma skaitmeninė valiuta. Taip pat yra pabrėžiama, kad D. Trumpo politika didina riziką JAV dolerio dominavimui, leidžiant suprasti, kad būtina keisti JAV Prezidentą.

Logiška tokio dėstymo išvada yra, kad reikia:

- a) suvienodinti visų šalių galimybes skolintis;
- b) eliminuoti visuomenės įtaką politikams dalijant pinigus;

- c) pirmuosius tikslus realizuoti įvedus vienintelę pasaulinę valiutą ir globalų visos Planetos mastu tiesiogiai nerenkamą politinį lygmenį, kuris priimtų sprendimus dėl to, kiek, kada ir kam reikia padalinti papildomų pinigų bei kontroliuotų jų panaudojimą.

Visuomeninio perkrovimo skyriuje be svarių argumentų teigiama, kad **nuo pandemijos labiausiai nukentėjo ryškiai neoliberalios anglosaksiškos šalys**, o neokomunistinių šalių (kaip Ispanija) nesėkmės nutylimos. Viliamasi, nelygybė sumažės, nes visuomenės negalės pakęsti esamo neteisingo atlygio paskirstymo. **Tam būtinai masiniai protestai, ypač anglosaksiškose šalyse** (JAV ir JK), kur nelygybė esą ryškiausia. Neapleidžia jausmas, jog tai neramumų kurstymas ir spaudimas valdžiai šiose šalyse.

Nurodoma, kad neišvengiamai augs mokesčiai ir didės valstybės kontroliuojamas sektorius. Pabrėžiami būtini pokyčiai, kaip kompanijų nacionalizavimas arba valstybės tapimas jų akcininkais, tačiau ne būtinybė užkardyti „mokesčių rojus“.

Įsidėmėtinas knygoje iškeltas siūlymas atnaujinti šalių socialinį kontraktą su visuomenėmis, **įtraukti į jį visuotinį sekimą, kai to reikia kovai su pandemijomis, klimato kaitos stabdymą, lyčių lygybės didinimą ir LGBT reikalavimų įgyvendinimą.** Nurodoma, kad jaunimo organizacijos bus šių pokyčių reikalaujantis avangardas

Autorių teigimu, būtina žymiai padidinti išlaidas socialiniai apsaugai, tačiau neminama kaip tą darant išlaikyti konkurencinį patrauklumą kapitalui tarptautiniu mastu. Logiškas tokios problemos sprendimas būtų **viršnacionaliniu lygmeniu įvesti privalomas mokesčių grindis**, tačiau be pigaus skolinimosi ir skaidraus viešųjų finansų naudojimo trečiojo pasaulio šalys socialinės apsaugos negalės sukurti. Turint omenyje korupcijos mastus daugelyje tokių šalių, **tampa neišvengiama įvesti jose tiesioginį viršnacionalinių institucijų valdymą.**

Toks kelias kol kas neakcentuojamas, bet minimas visuomeninių organizacijų vykdomas socialinis spaudimas – užuominos apie naujųjų komunistų chunveibinų susi-

dorojimą su neoficialių reikalavimų nenorinčiais vykdyti privačiais verslais.

Geopolitinio perkrovimo skyriuje **konstatuojama, kad JAV praranda pasaulinio valdymo hegemoniją ir būtina sustiprinti viršvalstybinio valdymo struktūras ir kuo glaudžiau bendradarbiauti su Kinija**, kurios grėsmė taip sumenkinama. **Išpėjama, kad Europą vėl užplūs imigrantų banga.**

Autoriai prognozuoja, kad pandemija **smarkiai paspartins visų gamybos ir paslaugų sektorių robotizavimą**, kuris trumpins tiekimo grandines ir mažins gamybos priklausomybę nuo tiekimo iš tolimų šalių. Nors tai prieštarauja bendrai knygos globalizacijos skatinimo tendencijai, šis niuansas nesvarstomas.

Ypatingo dėmesio vertas autorių teiginys, kad **žmonių sekimas ir stebėjimas svarbus pandemijos suvaldymui, kad tuo efektyviai pasinaudojo pirmiausia Azijos šalys.** Esą įvedus tokias priemones grėsmės akivaizdoje, vėliau jos gali tapti priimtinos visuomenei. „Kaip jau nutiko Kinijoje“ – galima pridurti.

Nors aptariamai niūrūs visuotinio sekimo scenarijai, šios temos aptarimas baigiasi nuraminimu, kad **po pandemijos žmonės labiau rūpinsis saugumu nuo pavojingų ligų ir todėl sekimas visą laiką bus aktualus.** Kad tą darant nebūtų pažeidžiamos teisės, turės pasirūpinti valdžia. Jokia valdžia šių dalykų nėra suderinusi su visuomene, nes tai iš principo neįmanoma, nebent tiesiog paskelbiant, kad sekimas yra demokratiškas.

Jei tikėsime autoriais, **stiprės privataus sektoriaus valstybinis reguliavimas, vyks dalinis jo nacionalizavimas dėl išaugusios valstybės paramos.** Prognozuojami apribojimai atleisti darbuotojus, išpirkti akcijas, išmokėti premijas vadovams ir dividendus akcininkams, didesnis verslo apmokestinimas, svarbiausių prekių tiekimo perdavimas valstybei, politikų spaudimas didinti atlyginimus ir darbuotojų garantijas. Kaip minėta anksčiau, nėra aptarta, kaip bus suderintas verslo kaštų didinimas su konkurencija globalioje ekonomikoje dėl kapitalo.

Knygoje įdomiai teigiama, kad jau niekas neprieštarauja, jog įmonių tikslas turėtų būti ne vien tik pelnas ir akcininkų interesai, bet visų susijusių šalių interesai. Toliau paaiškinama, kad įmonės negalės mokėti didelių dividendų, premijų vadovams, **ignoruoti aplinkosaugą, socialines garantijas, GENDER politiką ir t. t., nes kitaip jas spaus įvairios rūšies aktyvistai.**

Tokią neokomunistinį verslo reguliavimą autoriai laiko savaime suprantamu, įprastų mokestinių reguliavimo būdų net nesvarsto. Įdomu, kad jų **siūlomo verslo reguliavimo apraiškų gausu Kinijoje, kuri knygoje nekritikuojama**, tad gali būti sektinas pavyzdys kitoms šalims.

Knygos išvadose skiriamas ikipandeminis ir popandeminis pasaulis. Pirmojo iššūkiai buvo didėjanti nelygybė, stiprėjantis neteisybės jausmas, geopolitinių priešpriešų gilėjimas, politinė poliarizacija, didėjantys valstybių finansų deficitai ir augančios skolos, perteklinė finansializacija, neefektyvus ar neegzistuojantis globalus/pasaulinis valdymas, blogėjanti aplinkosauuginė situacija. Toliau svarstoma, kad COVID-19 dar labiau visa tai užaštrino

ir, pasak knygos autorių, **ši pandemija gali būti išpėjimo signalas prieš didelę audrą, kad skubiai imtume veikti, kol Pasaulis nepatyrė didelių sukrėtimų. Todėl teigiama, kad yra reikalingas Didysis Perkrovimas.** Nors jis gali būti nemalonus, bet yra absoliučiai būtinas.

Pripažįstama, kad COVID-19 tikrai yra nepalyginamai mažiau grėsminga negu bet kuri kita pandemija per pastaruosius 2000 metų, tačiau teigiama, jog jos poveikio efektas yra labai didelis dėl knygoje paminėto kompleksinio poveikio kitoms sritims. Iš čia kylanti būtinybė peržiūrėti socialinius kontraktus su visuomene, atšildyti atlyginimų kėlimą, saugoti aplinką ir tinkamai panaudoti visuomenės gerovei sparčiai vystomas technologijas.

Kaip absoliučiai būtina sąlyga Didžiajam Perkrovimui nurodomas daug didesnis bendradarbiavimas tarptautiniu lygmeniu. Taip pat būtina peržiūrėti ir iš esmės keisti nepasiteisinusius procesus, taisykles, idėjas ir institucijas. Pokyčiams įgyvendinti kviečiama pasitelkti visuomeninius judėjimus, tačiau neminama, kokius, ir kaip jie turi būti pasitelkti.

Kaip pagrindinės grėsmės pasauliui įvardijami branduolinis karas, klimato kaita, resursų išeikvojimas ir socialinė atskirtis.

Taip pat rašoma, kad tarptautiniai judėjimai (autoriai neįvardija, kokie) vis garsiau reikalauja geresnės ateities ir kad BVP augimą galima sumažinti dėl didesnės bendros gerovės.

Svarbu atkreipti dėmesį, kad išvadų skyriuje yra nutilėta dalis pagrindinėje knygos dalyje paminėtų kontraversiškų idėjų, todėl tinkamam knygos įvertinimui būtina skaityti visą tekstą.

Didelę knygos dalį sudaro svarstymas apie iš tiesų aktualias problemas: socialinę nelygybę, visuomenės nusikurdimą, aplinkosauginius ir resursų iššūkius, tarpvalstybinių ir šalių viduje kylančių konfliktų grėsmę, sveikatos/pandemijų ir kitas problemas. Taip yra formuojamas kuo geriausių knygos autorių intencijų išpūdis, auga pasitikėjimas. **Tačiau tikrosios intencijos pradeda skleistis tik išgilinus į siūlomus sprendimus:**

1. **Viršnacionalinių institucijų pertvarkymas ir sustiprinimas;**

2. Nacionalinių interesų gynybos ir klasikinių verslo valdymo priemonių siekiančių politikų pakeitimas kitais (D. Trump JAV ir kt.)

3. Kolektyvinio visuomenės elgesio išaukštinimas prieš individualistinį, **tačiau ne laisvu visuomenės narių pasirinkimu, bet prievartiniu elgesio primetimu. Demokratinio valdymo siaurinimas, sukuriant galimybes be didelių kliūčių įvesti diktatūrinį valdymą.**

4. **Tolimesnis neokomunistinės ideologijos įtvirtinimas – GENDER ideologija, mažumų teisės ir pan.**

5. Verslo elgesio (mokesčiai, socialinių garantijų suteikimas darbuotojams, investicijos į žaliąją politiką ir pan.) motyvavimas pasitelkiant neaiškių užkulisinių jėgų valdomus visuomeninius judėjimus. **Tų judėjimų pobūdį galima nuspėti pagal teigiamą požiūrį į BLM ir Antifa veiklą 2020 m. JAV**

6. **Visuotinio žmonių sekimo ir stebėjimo įgy-**

vendinimas;

7. Tolimesnėje perspektyvoje **naujos vienintelės Pasaulio valiutos įvedimas** ir galimybė vykdyti jos emisiją neribojant išskolinimo dydžio, bet tik atsižvelgiant į infliacijos lygį. Šios valiutos skolinimasis viršnacionalinių institucijų sprendimu turėtų būti prieinamas visoms šalims, o jos emisija ir skolinimu turėtų rūpintis tiesiogiai nerenkami viršnacionalinių institucijų atstovai. Tai kartu galėtų reikšti ir ketinimą **finansinių instrumentų pagalba parklupdyti ant kelių viršnacionalinių institucijų politikai nepritariančias šalis** ir/arba įvesti daugelyje šalių, kurios negeba tinkamai tvarkyti viešųjų finansų, tiesioginį valdymą.

Didžiojo Perkrovimo gilesniam supratimui svarbu pažymėti ir tai, kas nėra minima bei siūloma:

1. Aplinkybė, kad robotizacija ir gamybos saugumo didinimas, mažina globalaus ekonominio bendradarbiavimo mastą;

2. Užkardyti turtingiausiems žmonėms galimybes vengti mokesčių per lengvatinio apmokestinimo šalis ir šitaip išspręsti lėšų socialinėms reikmėms trūkumo dėl per mažai surenkamų mokesčių problemą;

3. **Nėra jokių užuominų į žmogaus prigimtį ir ja grindžiamą Bendrojo Gėrio apibrėžimą;**

4. Nėra minimos augančios problemos **dėl prigimtinių šeimos ardymo, lytiškumo sutrikimų didėjimo**, kritinio gimstamumo sumažėjimo dalyje šalių;

5. **Nutylimos migracijos sukeltos problemos;**

6. Neapartamos problemos, kurias kelia iš esmės diktatoriški Kinijos ir kiti panašūs režimai;

7. **Nėra jokių užuominų apie religijų, ypač krikščionybės indėlį gerinant psichinę sveikatą** ir didinant visuomenės narių solidarumą pandemijos ar kitų iššūkių akivaizdoje. Vyriausybių, visuomeninių organizacijų santykis su religinėmis bendruomenėmis taip pat neapartamas. Tai rodo, kad šio klausimo nagrinėjimas nėra parankus šiuo metu, nes **religinių bendruomenių laikysena neatitinka Didžiojo Perkrovimo dienotvarkės.** Tikėtina, kad šis klausimas, pasiūlant kitą naujos epochos dvasingumo modelį, bus keliamas vėliau, kai visuomenė bus labiau tam parengta.

Sudėjus šiuos dalykus greta, galima apibendrinant teigti, kad:

1. **COVID-19 pandemija pasirinkta kaip pretekstas spartinti Didįjį Perkrovimą dirbtinai išpučiant epidemijos sukeltas neigiamas pasekmes.**

2. **Perkrovimo tikslas – naujo žmogaus sukūrimas** ir nauja globali tvarka, besiremianti neokomunistine ideologija, kuri numato **nedidelės elito grupės vykdumą nužmogintų masių valdymą** ir privataus, tačiau nuo valstybės visiškai priklausomo, verslo bei turtingo elito buvimą.

3. Naujos tvarkos pirminiu modeliu gali būti pasirinktas Kinijos režimas.

Atsižvelgiant į tai, kas paminėta, ir ypač į knygos autorių ir Davoso forumo vaidmenį pasaulyje, yra svarbu atlikti išsamias ir įvairiapuses šios knygos studijas, sekti, ką jau pasiūlė po knygos publikavimo ir toliau siūlys Davoso forumo remiami veikėjai ir kaip į tai bus reagu-

jama pasaulyje.

Apskritai skaitant šią aktualią ir įdomią knygą neįmanoma atsikratyti įspūdžio, kad jos autorius įkvėpimo ir idėjų sėmėsi iš jau egzistuojančių jo siūlomos Naujosios pasaulio tvarkos prototipų. Šie realūs prototipai – pirmiausia yra šių dienų Kinija ir Rusija.

Pasaulinė pandemija neabejotinai yra didelė grėsmė, su kuria būtina rimtai kovoti. Tačiau K. Schwabo **knygą derėtų atidžiai skaityti ir vertinti kaip savalaikį įspėjimą**, kad ištrūkusi iš piliečių vykdomos demokratinės kontrolės, ta kova gali virsti kova su pačia žmonija ir žmogaus laisve bei tiesti kelią į totalitarinį globalaus elito viešpatavimą ir į pasaulio istorijoje dar neregėtą didžiosios žmonijos dalies vergovę.

Po 2020 m. sausio 6 d. JAV ir palaipsniui kitose Vakarų šalyse nematytą mastą įgaunantys žodžio laisvės ribojimai ir konservatyvių pažiūrų politinių oponentų persekiojimai akivaizdžiai patvirtina, kad **Didysis Perkrovimas yra skubiai įgyvendinamas**.

<http://www.propatria.lt/2021/01/almantas-stankunas-didysis-perkrovimas.html>

NS pozicija

NACIONALINIO SUSIVIENIJIMO KREIPIMASIS Į VISUOMENĘ

DĖL PADARINIŲ, RATIFIKAVUS STAMBULO KONVENCIJĄ

2021 m. sausio 29 d.
Vilnius

Nacionalinis susivienijimas pareiškime „Dėl naujosios Vyriausybės ir Lietuvos valstybės ateities“ 2020 m. gruodžio 1 d. akcentavo po 2020 m. Seimo rinkimų prasidėjusį Lietuvos politinės raidos lūžį. Stebime **valdančiųjų atsinaujinusias pastangas diegti neokomunistinę genderizmo ideologiją**, kaip tiesioginį pasirengimą ratifikuoti Stambulo konvenciją Seime.

Atvirai prieštaraujant Lietuvos Respublikos Konstitucijos nuostatoms siekiama įdiegti neoliberalistinių, genderistinių žmogaus socialinės būties ir socialinių vaidmenų modelį. Vienareikšmiškai yra atsisakoma lyčių biologinės diferenciacijos principo, kuris yra kiekvienos visuomenės fizinio gyvybingumo, tęstinumo ir išlikimo pamatinė sąlyga. **Stambulo konvencijoje įtvirtinta socialinės lyties doktrina akivaizdžiai prieštarauja sveiko proto maksimumams**, yra nesuderinama su tradiciniais prigimtiniiais vyro ir moters socialiniais vaidmenimis.

2020 m. rugsėjo 18 d. ES Komisijos pirmininkė U. von der Leyen pranešime apie Europos Sąjungos padėtį, pareiškė, jog **atėjo metas pokyčiams, t. y. metas įtraukti į nusikalstamų veikų sąrašą neapykantą kurstančias kalbas, įskaitant seksualinį aspektą**. Šį siūlymą sukonkretino Europos Komisija lapkričio 12 d. pristačiusi pirmąją lesbiečių, gėjų, biseksualių, translyčių, interseksualių ir queer (LGBTIQ) asmenų lygybės ES strategiją, kurioje **inicijuojamas privalomas tos pačios lyties asmenų partnerystės tarpusavio pripažinimas valstybės narėse**.

Atsiliepiant į šią iniciatyvą, 2020 m. gruodžio 10 dieną Nacionalinio žmogaus teisių forumas surengė diskusiją „Kokia žmogaus teisių vieta Lietuvos politikoje?“, kurioje naujai paskirta Socialinės apsaugos ir darbo ministrė Tėvynės sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų partijos (TS-LKD) atstovė Monika Navickienė užtikrino, jog **pritaris Stambulo konvencijos ratifikavimui**. Ministrės ryžtą palaikė Vytauto Didžiojo universiteto profesorė dr. Milda Ališauskienė, kurios nuomone, **Stambulo konvencija buvo Lietuvos bilietas į Europos Tarybą ir į Europos Sąjungą**. Šiai pritarė Seimo Žmogaus teisių komiteto pirmininkas, LGBT aktyvistas Tomas Vytautas Raskevičius, kurio nuomone, **politikams trūksta ryžto** priimti nepopuliarius, bet reikalingus sprendimus. O pastarojo išsakytą požiūrį parėmė Vilniaus universiteto Tarptautinių santykių ir politikos mokslų instituto docentas Liutauras Gudžinskas, pasak kurio, **Stambulo konvencija užtikrina žmogaus teisių plėtrą, o siekdamas išpūsti jos reikšmę pridūrė, jog šios konvencijos ratifikavimas yra svarbi šalies saugumo strategijos dalis apsisaugant nuo Rytų kaimynų agresijos**.

Nacionalinis susivienijimas pažymi, kad pastangos Lietuvos nacionalinį saugumą sieti su neokomunistinės totalitarinės genderizmo ideologijos primetimu šalies visuomenei ir valstybei **kelia nuostabą ir vertintinos kaip primityvi genderizmo propaganda**.

Atkreipiame dėmesį, kad Seimo patvirtintoje Nacionalinio saugumo strategijoje nėra nė užuominos į šią konvenciją, o **tarp svarbiausių grėsmių nacionaliniam saugumui akcentuojamos socialinė ir regioninė atskirtis, skurdas – socialinės atskirties didėjimas** tarp regionų bei aukštas atskirų socialinių grupių skurdo lygis (14,10). Suprantama, kylant naujoms grėsmėms saugumo strategija turi būti atnaujinama. Tačiau **Nacionalinio žmogaus teisių forumo deklaruojamos vertybės** (tinklalapis <https://nzt.lt/>), kurias daugiausia reprezentuoja LGBT aktyvistai ir lygių galimybių bei lyčių lygybės ideologizuoti „ekspertai“, **ne tik nestiprina nacionalinio saugumo, bet kelia jam tiesioginę grėsmę**. Ši genderistinio judėjimo aktyvistų ir ideologų grupė, palyginti su kitomis organizacijomis, **disponuoja didžiuliais materialiais resursais, tačiau turtinės nelygybės, skurdo ir socialinės atskirties klausimai jai nerūpi**. Ši specifinė asmenų grupė labiausiai angažuota lyčių lygybės ar lyties tapatybės ir lyčių įvairovės klausimais. Todėl, turint galvoje, kad ypač didelius ateities planus dėl lyčių lygybės ir lyties keitimo puoselėja Teisingumo ministrė Evelina Dobrovolska, neturėjo kilti abejonių, kad **nauoji Seimo valdančioji dauguma dabar ryžtingai spartins Stambulo konvencijos ratifikavimą**. Jų pozicijas stiprina Teisingumo ministrės Evelinos Dobrovolskos ne kartą išsakyta pozicija ir jos profesinė patirtis lyčių lygybės ir lyties keitimo klausimų srityje.

Ir štai, prasidėjus 2021-siems metams Socialinės apsaugos ir darbo ministerija **pranešė, jog pavasario sesijoje Seimui teiks svarstyti atnaujintą Stambulo konvencijos įstatymo projektą**, t. y. sieks, kad Seimas ratifikuotų Stambulo konvenciją. Tokiu būdu TS-LKD narė ministrė M. Navickienė sąžiningai ketina **įvykdyti TS-LKD partijos nepagarsintus pažadus visam laikui iš savo programos ištrinti krikščioniškas nuostatas ir vertybes**, nutraukti valdžiai pabodusias visuomenės diskusijas dėl konstitucinės šeimos apsaugos (šeima kuriama laisvu vyro ir moters susitarimu), skubant įtvirtinti šalies teisinėje sistemoje daugybę žmogaus lyčių. Tokią viltį, portalo delfi.lt teigimu, **nuosekliai puoselėjo buvusi prezidentė D. Grybauskaitė ir tam unisonu pritaria Seimo kontrolierius A. Normantas**, kuris tyrimais neva nustatė, jog pagalba smurto aukoms yra neprieinama, o Stambulo konvencija gali ne tik suteikti pagalbą, bet ir išspręsti visas Lietuvos socialines problemas – skurdą, socialinę atskirtį, nedarbą ir su tuo susijusį masinį girtavimą bei alkoholizmą – būtent tariamai pašalinti priežastis, kurios gimdo smurtą artimoje aplinkoje ir dėl kurių moterims reikia tokios pagalbos.

Nacionalinis susivienijimas primena, kad Lietuvos vardu **Stambulo konvenciją 2013 metais pasirašė sovietmečiu pasižymėjęs komunistiškai auklėjant jaunimą buvęs Lietuvos užsienio reikalų ministras Linas Linkevičius**. Jos ratifikavimu aktyviai rūpinosi Lietuvos socialdemokratų ir Lietuvos liberalų partijos bei įvairiausias „išlaisvinimo“ idėjas, tarp jų ir genderizmą, propaguojančios nevyriausybinių organizacijos (Žmogaus teisių stebėjimo institutas, Žmogaus teisių centras ir kt.). Šių „išlaisvintojų“ gretas gausiai papildė **TS-LKD partijos nariai**, tariamai atstovaujantys konservatyvių pažiūrų rinkėjams ir oficialiai save skelbiantys krikščioniškų vertybių saugotojais bei nacionalinių tradicijų puoselėtojais.

Pažymėtina, kad **ankstesnių kadencijų Seimo nariams pakako teisinės nuovokos suprasti, kad šios konvencijos ratifikuoti negalima**. Pirmiausia todėl, kad Stambulo konvencija, dar vadinama Europos Tarybos konvencija dėl smurto prieš moteris ir smurto šeimoje prevencijos ir kovos su juo, **savo turiniu yra skirta ne moterims nuo smurto apsaugoti, o keisti visuomenės sąmonę, taip pat įtvirtinti teisinius mechanizmus**, įgalinančius valdžios institucijas savavališkai, pasitelkus visą iš sovietmečio laikų pažįstamą atviros ir paslėptos moralinės, psichologinės, ideologinės-propagandinės, o galiausiai politinės ir teisinės prievartos priemonių arsenalą „**perauklėti**“ visą visuomenę pagal naujosios totalitarinės ideologijos kanonus ir iš pagrindų pertvarkyti šimtmečiais besiformavusias ir laiko patikrinimą išlaikiusias Tautos ir absoliučios daugumos šalies piliečių pripažįstamas ir gerbiamas fundamentaliausias dvasines ir moralines žmoniškumo normas.

1. Dėl socialinės lyties (gender) politinio konstrukto Stambulo konvencijos 3 straipsnyje vyro ir moters **lygybė reiškia visišką vyro ir moters socialinių vaidmenų sutapatinimą**, taip pat atsisakymą biologinės lyčių diferenciacijos principo, aiškinant vyro ir moters socialinius vaidmenis. Nors konvencijos teksto, kurį pristato Europos Sąjungos taryba (Tarpinstitucinė byla: 2016/0063 (NLE) 1 straipsnyje pamatiniu konvencijos tikslu paskelbiamas iš pažiūros didingas politinis siekis prisidėti prie visų formų moterų diskriminacijos panaikinimo ir skatinti realią moterų ir vyrų lygybę, be kita ko, įgalinant moteris, tačiau konvencijos 3 straipsnio originaliame angliškame tekste smurtas prieš moteris suprantamas ne kaip **biologiškai skirtingų vyro ir moters harmoningų privačių ir socialinių santykių griovimas**, o kaip visuomenėse dominuojančių vyro ir moters socialinių vaidmenų klaidingų ir represyvių stereotipų nulemtas ir socialinės lyties pagrindu atsirandantis smurtas (*gender-based violence*). Taip pat keliamas reikalavimas valstybėms konstruoti tokius **vyro ir moters socialinių vaidmenų modelius, kurie būtų vienodai būdingi tiek vyrams, tiek ir moterims** (*appropriate for women and men*), t. y. mėginama įpareigoti Europos Sąjungos tautas, valstybes ir visuomenes teisiškai pripa-

žinti ir įstatymuose **įtvirtinti absurdišką ir nusikalstamą genderizmo ideologijos dogmą**, kad šiuolaikinio mokslo kruopščiai tirti ir plačiai atskleisti objektyvūs fiziniai ir psichologiniai skirtumai **tarp vyro ir moters biologinių lyčių ne tik yra visiškai nereikšmingi**, bet faktiškai net priversti pripažinti, jog jie yra tik tariami ir **iš tikrųjų neegzistuoja**.

2. Konvencijos 4 straipsnis įpareigoja valstybę prisiimti įsipareigojimus nediskriminuoti asmens dėl „socialinės lyties“ (*gender*), „seksualinė orientacijos“, „socialinės lyties tapatybės“ (*gender identity*) arba kito socialinio statuso. Tai reiškia, kad ratifikavus Stambulo konvenciją, Lietuvos valstybė **privalės ne tik imperatyviai pripažinti vienos lyties asmenų teisę kurti šeimą ar netgi tuoktis, bet ir, kaip naliečiamą vertybę, į Konstituciją privalės įtraukti socialinės lyties konstrukta, įgalinanti deklaruoti ne dvi, kaip iki šiol, o kelias ar net keliasdešimt žmogaus lyčių** (tokia patirtis yra kai kuriose JAV valstijose, Kanadoje ir kitur). Ši neįprasta teisės norma, jeigu bus įtvirtinta, suponuos valstybės pareigą teisės aktuose nustatyti pasekmes asmenims, „smurtauojantiems“ dėl asmens socialinės lyties ir lyties tapatybės, kurią sukels lyčių įvairovė.
3. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 38 straipsnio antra ir trečia dalis socialinius visuomenės narių vaidmenis aiškiai sieja su lyčių biologinės diferenciacijos principu, t. y. **su vyro ir moters santuoka**, su motinyste ir tėvyste. **Konstitucijos 38 straipsnio trečia dalis akivaizdžiai nenumato vienos lyties asmenų santuokos**, o ketvirta dalis akivaizdžiai nenumato ne tik vienos lyties, bet ir skirtingų lyčių partnerystės valstybinės registracijos. **Valstybė registruoja tik santuoką, gimimą ir mirtį**. Taigi Lietuvoje **Stambulo konvencijos ratifikavimas gali būti teisėtas, tik prieš tai pakeitus ir papildžius Konstitucijos 38 ir kitus straipsnius** taip, kad Lietuvos konstitucinėje vertybių skalėje atsirastų vietos neutraliai lyčiai ar vienos lyties asmenų santuokoms bei registruotai partnerystei.
4. Jei Stambulo konvencijos vienintelis ir pagrindinis tikslas būtų moters apsauga nuo smurto, tai dėl šios apsaugos ir dabar Lietuvoje galioja LR Lygių galimybių įstatymas, LR Moterų ir vyrų lygių galimybių įstatymas, Apsaugos nuo smurto artimoje aplinkoje įstatymas, Baudžiamojo kodekso nuostatos ir kt., įgalinančios kovoti su smurtu prieš moteris bei užtikrinti smurto prevenciją. Todėl įtvirtinus teisinėje sistemoje lyčių daugetą, **valstybėje pirmiausia bus ginamos ne moterų, o gėjų, lesbiečių, transvestitų ir kitų dėl lyties tapatybės neapsisprendusių visuomenės grupių teisės**, t. y. asmenų, kurie turi daugiausia problemų dėl lyties tapatybės. Todėl sąžininga būtų neklaidinti visuomenės ir įvardinti tikruosius Stambulo konvencijos tikslus.
5. Konvencijos siekius atskleidžia 11 straipsnis, įpareigojantis valstybę remti socialiai konstruojamų vaidmenų mokslinius tyrimus, susijusius su socialinės lyties sampratos įtvirtinimu. Konvencijos 12 straipsnis įpareigoja skatinti vyrų ir moterų socialinio ir kultūrinio elgesio modelio pokyčius **siekiant išnaikinti prietarus, papročius, tradicijas bei visą kitą praktiką**, grindžiamą tariamai stereotipiniais moterų ir vyrų vaidmenimis, įtraukti į formaliojo švietimo ir mokymo programas socialinės lyties, lytinės orientacijos, lyties tapatybės ar kito statuso aspektus. Tai reiškia, kad ratifikavus konvenciją, **tradicinio požiūrio į vyrus ir moteris, kaip nepageidautinų papročių ir tradicijų, naikinimas taps kertiniu valstybės ir valdžios uždaviniu**, kuris visiškai nedera su lietuvių Tautos ir Lietuvoje gyvenančių tautinių mažumų nacionalinių, kultūrinių, istorinių ir dvasinių vertybių puoselėjimu.
6. Minėtas uždavinys **nedera ir su demokratijos samprata bei asmens pažiūrų ir įsitikinimų laisve**. Jis **nedera su konstitucine piliečių teise nevaržomai rūpintis vaikų** ir globotinių religiniu ir doroviniu auklėjimu pagal savo įsitikinimus (Konstitucijos 26 straipsnis), nes valstybė, nepažeisdama piliečių konstitucinių teisių, negali įtvirtinti jiems prievolės mokytis ir nagrinėti socialinės lyties, lytinės orientacijos, lyties tapatybės ar kito statuso aspektus.
7. Seimo valdančioji dauguma gali mėginti pakeisti šalies Konstituciją, kurią Tauta priėmė referendumu, **nors dar neaišku, koku būdu ji tai gali padaryti**, ir, apskritai, ar Konstitucija bus keičiama. Tačiau akivaizdu, kad Seimui ratifikavus minėtą konvenciją be aiškiai išreikštos Tautos valios referendume, visuomenei bus pademonstruota, jog nebegalioja konstitucinė piliečių teisė svarbiausius Valstybės bei Tautos gyvenimo klausimus spręsti referendumu (Konstitucijos 9 straipsnis). Todėl tikėtina, kad siekdama išlaikyti bent dekoratyvų veiksmų konstitucingumą, Seimo valdančioji dauguma **gali kreiptis į Konstitucinį Teismą (KT)**, kuris, kaip įprasta, **gali išaiškinti, kad šalies Konstitucijos normos absoliučiai atitinka neokomunistinės ideologijos reikalavimus**, kad būtent tokias nuostatas ir parengė Konstitucijos kūrėjai, o piliečiams pagal jas privaloma keisti savo pažiūras ir įsitikinimus vienintele „teisinga“ liberalkomunistinės ideologijos propaguojama linkme.
8. Tikėtina, kad **KT gali nurodyti, jog privalomas vaikų mokymas mokyklose apie keliasdešimt žmogaus lyčių ir galimybė jas laisvai rinktis neprieštarauja** tėvų ir globėjų teisei auklėti vaikus pagal savo įsitikinimus.
9. Tokiame „išaiškinime“ gali atsirasti imperatyvių nuorodų, kad tokios normos **neprieštarauja religijos laisvei**,

o specifinis asmenų poreikis lyčių įvairovei – krikščioniškam mokymui apie vyro ir moters pareigas šeimai ir visuomenei.

- 10. Gali būti išaiškinta, kad Konvencijos normos negriauna konstitucinių šeimos kūrimo teisinių pagrindų,** nustatančių, kad santuoka sudaroma vyro ir moters laisvu susitarimu (Konstitucijos 38 str.), kadangi šeima yra neutrali lyčiai (tai KT jau išaiškino 2019 m sausio 11 d. nutarime), kas reiškia, jog net nepakeitus teisės aktų ir Konstitucijos, šeimas teisiškai galės registruoti ir tos pačios lyties poros, nes asmenys yra laisvi pasirinkti lytį (reikalui esant vyras gali tapti moterimi ir atvirkščiai), o lyties tapatybė nebus leidžiama abejoti, nes apie tokias įžeidžiančias abejones (emocinį ar psichologinį smurtą dėl lyties tapatybės) bus privaloma pranešti teisėtvarkos institucijoms (Konvencijos 27 str.), o pastarosios abejojančioms asmenims privalės taikyti baudžiamąsias ar kitokias teises sankcijas už priešišumą lyties tapatybei (Konvencijos 40 str.).

Nacionalinis susivienijimas kreipiasi į visuomenę dėl šių galimų pražūtingų „išlaisvintojų“ veiksmų Lietuvos valstybei:

- **ratifikavus Konvenciją**, didžiausias valstybės dėmesys būtų skiriamas **ne prigimtinei (tradicinei) šeimai, o seksualinių mažumų gyvenimo kokybei** gerinti, mažinant materialinę valstybės paramą vienoms ir didinant kitoms;
- lyčių daugeto intervencija į šalies teisinę sistemą neišvengiamai paveiks šalies demografinę būklę – **skatins naujų šeimos formų atsiradimą bei poligamiją**, nes, anot KT, „konstitucinė šeimos samprata grindžiama šeimos narių tarpusavio atsakomybe, supratimu, emociniu prierašumu, o šių santykių išraiškos forma konstitucinei šeimai sampratai esminės reikšmės neturi“ (KT 2011 m. rugsėjo 28 d. nutarimas);
- **skatins prigimtinių šeimos instituto degradavimą**, dėl ko sparčiai daugės vaikų be tėvų, vienišų tėvų ir motinų;
- **valstybės paramos prigimtinei šeimai mažinimas** lems vaikų gimstamumo mažėjimą, kuris ir šiuo metu nebeužtikrina kartų kaitos;
- tušėjančiuose Lietuvos miestuose ir kaimuose **apsigyvens į Europos valstybes plūstantys imigrantai** iš trečiųjų šalių, bloginsiantys vietinių gyventojų ekonomines ir socialines sąlygas (imigrantams išlaikyti skiriami vietinių gyventojų mokesčiai);
- **masinė imigracija neišvengiamai pakeis lietuvių tautos gyvenimo būdą**, naikins šimtmečiais puoselėtas nacionalines tradicijas, išstums lietuvių kalbą ir kultūrą, versdama Lietuvos kraštą perėjūnų teritorija;
- Konvencija **radikaliai pakeis piliečių teises, eliminuodama įsitikinimų ir saviraiškos laisvę**, bus skatinami piliečių įskundimai (taip buvo sovietmečiu), nes kiekvienas asmuo privalės pranešti kompetentingoms organizacijoms arba institucijoms apie bet kokias apraiškas emocinio ar psichologinio smurto, kurį sunkiausia apibūdinti (Konvencijos 27 str.);
- **dėl skatinamų įskundimų šalyje padaugės nusikaltimų**, kuriems užkardyti bus pasitelktos valstybės represinės struktūros;
- **bus taikomas baudžiamasis persekiojimas remiantis vien gautu skundu** (aukos pareiškimu). Valstybės institucijos privalės tęsti persekiojimo procesą, tarp jų ir baudžiamąjį persekiojimą, net tuo atveju, jei skundėjas (auka) atsiimtų savo skundą. Taigi skundėjo ir skundžiamojo susitaikymas nebepriklausys nuo šalių valios (Konvencijos 55 straipsnis pavadinimu Ex parte ir ex officio);
- Lietuvos teismai **bus saistomi su kitų valstybių teismų praktika**, todėl priimdami nuosprendžius jie privalės atsižvelgti į kitose šalyse priimtus ir įsiteisėjusius nuosprendžius (Konvencijos 47 str.);
- „**Neapykantos kalba**“, kurią bus siekiama įtvirtinti įstatymu, **draus piliečiams garsiai reikšti abejones ne vien kito asmens lyties tapatybe**, bet ir siauros asmenų grupės pažiūrų teisingumu, nes viešas priešinimasis išlaisvinimo ideologinėms nuostatoms („išlaisvintojams“) bus suprantamas ir vertinamas kaip neapykantos nusikaltimas, nukreiptas prieš minėtos grupės asmenis, o už neapykantos kalbą, kaip ir lyčių įvairovės nepripažinimą, tokiems asmenims grės baudžiamasis persekiojimas (ES lesbiečių, gėjų, biseksualių, translyčių, interseksualių ir queer (LGBTIQ) asmenų lygybės strategija);
- **cenzūruojama žiniasklaida, viešas piliečių elgesys ir maldos namų veikla**, suvaržyta tėvų teisė auklėti vaikus pagal savo religinius įsitikinimus ir kt.

Kopijos siunčiamos: Lietuvos Respublikos Prezidentui, Lietuvos Respublikos Seimo frakcijoms, Lietuvos Respublikos Seimo nariams, Lietuvos Respublikos Ministrui Pirmininkei, Lietuvos Respublikos Teisingumo ministerijai, Lietuvos Respublikos Socialinės apsaugos ir darbo ministerijai

Vytautas Radžvilas. Kultūros „darbo žmonės“ piktinasi ir smerkia

Vytautas Radžvilas, VU profesorius, filosofas, Nacionalinio susivienijimo pirmininkas

Perskaičius kultūros atstovų kreipimąsi dėl Petro Gražulio darbo Seimo Kultūros komitete atmintis tarsi laiko mašina akimirksniu nunešė į, atrodytų, prieš tris dešimtmečius turėjusią visiems laikams išnykti praeitį. Savaiame toje atmintyje atgijo prieš daug metų **Vilniaus Darbo raudonosios vėliavos ir Tautų draugystės ordinų valstybiniame Vinco Kapsuko universitete** priverstinai studijuojant KPSS istoriją ir „mokslinį komunizmą“ reikalauoto skaityti „Komunistų partijos manifestą“ pirmieji žodžiai: „šmėkla klaidžioja po Europą – komunizmo šmėkla“.

Tai ne paprasta, o daugiausiai pasaulio istorijoje – dešimtis, o gal ir šimtus milijonų (nurodyti tikslų skaičių ir šiandien sunku, nes **nusikaltimų pėdsakai tebėra kruopščiai slapstomi, o žudynių mastai sąmoningai menkinami**) nekaltų gyvybių nusinešusi politinė ir ideologinė šmėkla.

Kreipimasis – tik dar vienas ženklas, kad kartą **tarsi jau išvyta, ši šmėkla nepastebimai, žingsnis po žingsnio, mėgina sugrįžti**.

Kad nebūtų vietos nei menkiausiai dviprasmybei, tenka kalbėti be užuolankų: ši istorija verta dėmesio tik dėl politinės jos reikšmės. **P. Gražulis nuoširdžiai pasistengė, kad prarastų daugybės žmonių pasitikėjimą ir pagarbą.** Taip pat vargu ar kas nors labiau padėjo sukompromituoti pasipriešinimą iš tiesų neokomunistinės ir totalitarinės genderizmo ideologijos sklaidai ir stiprėjimui Lietuvoje nei primityvi ir teatrališka, primenanti pigų cirką, šio veikėjo „kova“ su šios ideologijos apraiškomis. Šio „kovotojo“ poelgiuose ne kartą buvo įžvelgiami net sąmoningo provokatoriaus veikimo stiliaus bruožai. Vien šito pakaktų, kad norėtųsi tik tylėti.

Bet tylėti neišeina matant, kad net 700 (!) niekieno neįgalėtų ir niekam neatstovaujančių „kultūros atstovų“ kolektyviniu laišku pareikalauja pašalinti P. Gražulį iš Seimo Kultūros komiteto. Būtent kolektyvi-

niu, bet visai nesusitarę, niekieno nepamokyti ir nepaliepti? Tarsi kažkokia aukštesnė dvasia tą pačią akimirką būtų apšvietusi visų jų protus.

Atidžiai įsiskaitykime į jų pareiškimą, ir iš karto atsiskleis jo esmė ir tikrasis tikslas. Šis pareiškimas – **mišlotomis frazėmis menkai pridengtas politinis kaltinimas**, kad smerkiamas asmuo vadovaujasi „neteisingomis“ vertybėmis.

Labai pažįstama – ar ne? Juk lygiai taip pat Sibiro naftininkai, Tolimųjų Rytų medkirčiai, Donbaso šachtininkai, Kazachstano avių ir kupranugarių augintojai, Uzbekistano medvilnės rinkėjai, **Pabaltijo kolūkiečiai siuntė kupinus pasipiktinimo laiškus SSKP CK, „Pravdos“ ir „Krasnaja Zvezda“, „Tiesos“ ir „Komjaunimo tiesos“ redakcijoms. Reikalavo griežtai pasmerkti idėjinius atskalūnus ir nevykusius rašėivas B. Pasternaką, M. Zoščną, A. Solženyciną ir daugelį daugelį kitų.**

Nesvarbu, kad dauguma nebuvo jų ne tik skaitę, bet net negirdę ir vardų. **Bet staiga juos sužinojo ir didžiai pasipiktino stebuklingu būdu išgirdę „atsakinių partinių ir tarybinių darbuotojų“ aukštuose kabinetuose ar pasitarimuose dažnai tartą frazę: „YRA NUOMONĖ...“**

Bet juk P. Gražuliui iki šių kūrėjų – kaip iki Andromedos ūko? Tikrai toloka. Bet reikalo esmė glūdi visai kitur: **tas pats „kolektyvinio pasipiktinimo ir smerkimo“ mechanizmas vienodai traukė tiek genijų, tiek paprastų, bet „neteisingai“ ką nors pagalvojusių ir neatsargiai leptelėjusių apie gyvenimą komunistiniame „laisvės ir lygybės“ rojuje „tarybinių žmonių“ likimus. O kalbant dar tiksliau – „organizuotai spontaniškai“ kolektyvinis ujas ir pjudymas dažnai tapdavo fizinio susidorojimo įžanga.**

Tai štai – **visas šis sovietinis brudas sugrįžta į Lietuvą.** Trisdešimtaisiais tarsi atgautos laisvės metais. Iš pažiūros nekaltų kultūros „darbo žmonių“ kolektyvinių laiškų pavidalu. Sąjūdis ir Kovo 11-osios Lietuvos valstybė, už kurią – o ne kažkokią abstrakčią „laisvę“ – buvo kovojama ir net mirštama, buvo ir tebėra tam, kad niekas net nedrįstų pamėginti vėl šio brudo sugrąžinti.

Gyvenusieji okupacijos laikus ir kovojusieji už demokratišką ir laisvą Lietuvą puikiai prisimena ir supranta: **tokie „kolektyviniai darbo žmonių laiškai“ buvo ir visada bus vienas svarbiausių susidorojimo su „neteisingai mąstančiais“ įrankių ir neatskiriamas totalitarinio valdymo elementas.** Nesvarbu, kaip vadinsis santvarka, kurioje klesti ir yra sąmoningai puoselėjamas „apačių pasipiktinimą“ imituojančių ir kurstančių laiškų gamybos menas. Štai kodėl, užuot šypsojusių prisimenant visas P. Gražulio išdaigas ir kvailiojimus, atėjo metas pažvelgti tikrovei į akis ir išdrįsti pasakyti sau ir kitiems: tai šliaužiantis ir nepastebimai sugrįžtantis totalitarizmas.

Nesunku įsivaizduoti, kad paskutinis sakinyss įžiebs daug atlaidžių šypsenų arba ne vieną veidą iškreips nevaldomo pykčio grimasa. Kaip galima šitaip bjauriai juodinti ir šmeižti liberalią demokratinę laisvos Lietuvos politinę santvarką? Tuo stebėtis neverta – kitaip negali

ir būti politiškai neraštingoje visuomenėje. **Todėl reikia pasakyti: laikas permąstyti ir iš esmės keisti viešųjų diskusijų erdvėje veikiančias žaidimo taisykles.** Mat visas ne tik sveiko proto, bet ir paprasčiausios valstybės savisaugos ribas peržengęs ir tapęs nevaldomas bei savo mastais sovietmetį pranokstantis ideologinis propagandinis šalies piliečių smegenų plovimas ir mulkinimas daro si egzistencinę Lietuvos išlikimo problema.

Šio nuolatinio ir masinio „apdorojimo“ iniciatoriai, įkvėpėjai ir vykdytojai nesupranta to paties, ko niekaip neįstengė suvokti jų sovietiniai pirmtakai ir mokytojai. Jie pasiekė daug. **Baigiantis okupacijai didžiulė dalis Lietuvos gyventojų jau buvo įtikinti, kad Molotovo–Ribentropo paktas buvo SSRS saugumo poreikių padiktuota būtinybė, kad nebuvo jokių teritorinių dalybų, kad 1940 m. įvyko ne okupacija, o „taiki socialistinė revoliucija“, kad miškuose kovojo ne partizanai, o banditai ir marodieriai, o galiausiai – „nors būta perlenkimų tremiant, bet į Sibirą be reikalo neveždavo“.**

Tačiau ne be pagrindo puikuodamiesi savo laimėjimais šie „ideologinio propagandinio fronto kariai“ neįvertino vienos aplinkybės. Jiems taip ir nepavyko apmulkinti ir „perauklėti“ visų. Nepaisant titaniškų pastangų, pavergtoje šalyje liko žmonių, kurie nieko nepamiršo, įvairiais būdais palaikė trinamą tautos istorinę atmintį ir valstybinę jauseną. Jų buvo nedaug – negausi mažuma. Bet jų pakako rasti Sąjūdžiui. O šis paskelbė: mes nebe-norime ir nesutinkame toliau gyventi mele. Ir ilgai rėstas ideologinio propagandinio smegenų plovimo rūmas per kelis mėnesius subyrėjo it kortų namelis.

Istorija kartojasi. O tai reiškia, kad ir šių dienų Lietuvoje esama ir vis daugėja žmonių, kuriems uoliai klijuojamos net iš sovietinės įjudamosios propagandos arsenalo nesigėdinant perimtos „marginalų“, „populistų“, „nacionalistų“, „radikalų“ ir kitos „liaudies priešus“ turinčios padėti lengviau atpažinti šmeižikiškos ir niekinamos, ideologiškai smerkiančios etiketės. Pamirštant, kad daugelis tų žmonių, kaip ir anos okupacijos laikų nepuolusi padlaižiauoti santvarkai visuomenės dalis, savo išsilavinimu, istorinio, kultūrinio ir politinio akiračio platumu keliomis galvomis pranoksta ideologiškai ir politiškai „pažangius“ bei „teisingai mąstančius“, o iš tikrųjų, išskyrus retas išimtis, mažaraščius propagandininkus.

Būtų gerai, o ir pats metas atsigręžti į realybę ir suprasti, kad nors kiek politinę filosofiją, socialinių ir politinių idėjų ir politikos istoriją išmanančiam žmogui seniai nedaro įspūdžio šabloniškai propagandos kartojami ritualiniai burtazodžiai „demokratija“, „laisvė“, „tolerancija“, „įvairovė“, „žmogaus teisės“ ir kiti šamanų ištarmes primenantys ideologiniai užkeikimai. Ir ne todėl, kad išsilavinęs žmogus tų dalykų nevertina ar juos neigia. Jis tiesiog žino, kad užuot buvai kartojus šiuos žodžius, derėtų paaiškinti, ką jie iš tiesų reiškia.

Laisvė, Lygybė, Brolybė – kaip gražiai skamba. Bet ar ne šiais šukiais buvo įkvėptas ir teisinamas pirmasis pasaulio istorijoje sisteminis ir masinis politinis teroras, kai per Prancūzijos revoliuciją šiems idealams įgyvendinti prireikė pasitelkti net tokį nuostabų išradimą

kaip giljotina, o paprasčiau – galvų kapojimo mašina? Mat įprastais kirviais mosavę budeliai nebespėjo atlikti savo darbo. O komunistų žadėtasis sovietinis iš kapitalistų vergijos išvaduotų laisvų, lygių ir laimingų darbo žmonių rojus stebuklingai virto didžiausiu kada nors Žemėje gyvavusiu kalėjimu.

Trumpas ekskursas į politinę istoriją turėtų būti supras-tas kaip **įspėjimas pernelyg nesistebėti išgirdus apie Lietuvoje atgyjančias totalitarines praktikas.** Kultūros atstovų kolektyvinis raštas Seimui – tik viena iš jų. Prieš dešimtmetį paskelbtas šių eilučių autoriaus tekstas apie šliaužiantį totalitarizmą buvo sutiktas nepatikliai, bet dabar blaivios nuovokos nepraradusiems skaitytojams jis turėtų nebekelti šypsenos. Ypač po didžiųjų socialinių tinklų atvi-ro mėginimo įvesti neregėto masto, faktiškai pasaulinę (turint omenyje šių tinklų aprėptį) ideologinę ir politinę visų „politiškai neko-rektiškų“ pažiūrų cenzūrą.

Trumpai apibūdinant šią tendenciją galima pasakyti, kad naudojant šliaužiančią „žingsnis po žingsnio“ taktiką, iki šiol buvusiam gana laisvame Vakarų pasaulyje nuosekliai ir kryptingai diegiamas totalitarinis valdymas. Po įvykusių rinkimų prie tokio valdymo slenksčio pavojingai priartėjo ir JAV, kadaise laikytos ir iš inercijos vis dar vadinamos pasaulinės demokratijos tvirtove.

Neigti šias realijas, toliau žaidžiant nuvalkiota skirtimi „demokratija vs totalitarizmas“, yra beviltiška ir juokinga. Juk seniausiai žinoma, kad esama įvairių demokratijos formų, tarp jų – totalitarinė demokratija, teoriškai pagrįsta jau J.–J. Rousseau veikaluose. Niekada apie ją negirdėjusiems arba klausiantiems, ar tokia demokratija nėra tik karščiuojančios vaizduotės pramanas, patartina paskaityti monumentalų ir pranašiską 1952 m. paskelbtą J. L. Talmono veikalą „Totalitarinės demokratijos ištakos“ (The Origins of Totalitarian Democracy), kuris akimirksniu išsklaido visas galinčias kilti abejones.

Be abejo, tai nėra senasis, mums gerai pažįstamas sovietinis komunistinis totalitarizmas. Tai nauja, specifiškai vakarietiška horizontaliojo totalitarizmo forma. Čia trumpai galima pasakyti tik tiek, kad iš principo galimos dvi – vertikaliojo ir horizontaliojo – totalitarizmo formos.

Pirmoji teoriškai pagrįsta Th. Hobbeso, antroji – liberalizmo „tėvo“ J. Locke'o politinėje filosofijoje. Ji kur kas pavojingesnė, nes sunkiau atpažįstama. Tai ypač stebina, nes ši Vakaruose įsivyraujanti „visuotinės laimės“ totalitarizmo forma aprašyta seniai – 1932 m. išleista A. Huxley knyga „Puikus naujas pasaulis“ yra ne kas kita, o literatūrinis tada dar tik būsimų, o dabar jau esančių tik „norinčių džiaugtis“ nužmogintų vergų biomasės paveikslas. Norint atremti kylančią tokio demokratinio totalitarizmo bangą ir stabdyti jo pergalingą žygį, **būtina sąlyga yra atpažinti,** o tiksliau – perprasti jo viešąją politinę kalbą ir veikimo būdą grindžiančią mąstymo struktūrą.

Jos branduolį sudaro kai kurios pamatinės idėjos, kurių tiesioginės ištakos – K. Marxo komunistinės revoliucijos doktrina. **Keblumas čia tas, kad tos pačios**

komunistinės idėjos gali būti įvelkamos į vis naujas, besikeičiančioms sąlygoms pritaikytas ir todėl patrauklias formas. O pasakant trumpai – šiek tiek modifikuojamos pagal „laiko dvasią“ ir „supakuojamos“ į vis atnaujinamą ideologinį ir politinį žodyną taip, kad esmę paslėptų „demokratinio vertybių“ retorika, sąsajos su antihumaniška ir žudikiška komunizmo doktrina taptų sunkiai atsekamos, o tikroji kilmė keltų kuo mažiau įtarimų ir būtų pamiršta.

Atidžiai perskaičius „kultūros darbo žmonių“ raštą dėl P. Gražulio, nesunku tiksliai rekonstruoti jį sukursio asmens ar asmenų mąstymo struktūrą ir būdą. Tai – tobulas „tarybinio žmogaus“ mentaliteto gyvybingumo ir tvarumo pavyzdys. Kreipimosi esmė ir paskirtis – ideologinis ir politinis kaltinimas nukrypimu nuo teisingų pažiūrų. Įprastas sovietmečiu kaltinimas, bet ir šiek tiek kitoks – ne visai atviras, o mėginamas pridengti kilnaus susirūpinimo Lietuvos kultūros plėtra ir šviesia ateitimi šydu. Tačiau šydas nukrenta, atverdamas žvilgsniui tipiską sovietiniams laikams politinio susidorojimo braižą.

Iš kreipimosi sužinome, kad Seimo narys yra apdovanotas viršžmogiškomis galiomis. Mat jo veiklos masas ir įtaka tokie, kad „užkerta kelią bet kokiai tolimesnei kultūros plėtotei“. Jaudinamai pažįstama. Juk lygiai taip pat sovietmečiu budriam kokios nors socialistinio lenktyniavimo planų nevykdančios gamyklėlės kolektyvui demaskavus slaptą liaudies priešą ir diversantą – kokį nors inžinierių ar cecho viršininką – **netrukdamo paaikškėti, kad sabotuotojo kenkėjiška veikla iš tikrųjų griovė visos šalies ūkį ir padarė neišmatuojamą žalą pasaulinio proletariato ir komunistinės revoliucijos reikalui.**

Galbūt paprasčiausias būdas įsitikinti, koku mastu kultūros atstovų kreipimasis persmelktas neblėstančios homo sovieticus dvasios – rekonstruoti šį dokumentą grindžiančią mąstymo struktūrą ir persakyti jo prasminę šerdį sudarančios svarbiausios pastraipos teiginius, išverčiant juos į sovietmečio „kolektyvinių darbo žmonių smerkiamųjų laiškų“ atitikmenis. Tai padarius išryškėja ir tampa akivaizdžios konkrečios mąstymo ir kalbėjimo struktūrinės ir prasminės analogijos (citatos tekste išskiriamos kursyvu): „*Jo veikla, pasisakymai, vieši konfliktai su policijos pareigūnais, [aklos ideologinės neapykanta tarybinei santvarkai išraiška tapo net atvirai asocialus elgesys, prasiveržęs smulkaus chuliganizmo pavidalu – nevaldomu priešišku ir nepagarba ramų tarybinių piliečių gyvenimą ir darbą saugantiems mūsų šauniosios milicijos pareigūnams] nepagarba prigimtiniame kiekvieno asmens orumui ir saviraiškai, [neslapiamas priešiškas naują ir šviesų rytojų kuriančių tarybinių žmonių gyvenimo būdai ir idealams] deklarujamos vertybės ne tik neturi nieko bendro su kultūros sąvoka. [atgyvenusios klerikalinės, nacionalistinės ir reakcingos šios mūsų visuomenės atplaišos pažiūros yra visiškai nesuderinamos su humanistine absoliučios daugumos tarybinių žmonių išpažįstama komunistine pasaulėžiūra ir pažangiąja socialistine kultūra]. Bet priešingai – skaldo visuomenę, didina atskirtį ir užkerta*

kelią bet kokiai tolimesnei kultūros plėtotei. [kurstytojiškos ir ardomosios šio atskalūno veiklos tikslas – **sėti tarybinių žmonių protuose ir širdyse abejones milžiniškais socialistinės visuomenės kūrimo laimėjimais,** kurstyti priešiskumą kilniems komunizmo statybos idealams, pakirsti naują gyvenimą entuziastingai kuriančios tarybinės liaudies tikėjimą išmintinga komunistų partijos ir tarybinės vyriausybės politika ir šviesia didžiosios tarybų šalies ateitimi] *Mūsų, menininkų, nuomone, šio Seimo nario idėjos neatitinka mūsų idėjų bei vizijos apie kultūrą.* [Mūsų darnus kolektyvas pareiškia, kad šio tarybinės tikrovės nekeitė ir juodintojo šmeižikiškos kalbos ir ekstremistiniai išpuoliai yra svetimi mūsų, tarybinių žmonių, komunistinei pasaulėžiūrai ir giliausiems įsitikinimams, **griežtai smerkiame šio atskalūno ir pašlėmėjo ilgametę antitarybinę veiklą** ir manome, kad jam ne vieta ne tik mūsų kultūroje – šio garbingą tarybinio žmogaus vardą šlykščiais išpuoliais žeminančio ir teršiančio retrogrado ir reakcionieriaus ardomoji veikla turi būti ryžtingai užkardyta, o jis pats privalo būti patikimai izoliuotas nuo visuomenės].

Štai kodėl skaitant šį kultūros atstovų kreipimąsi į Seimą taip lengva pajaušti grįžtančių postmodernių NKVD ir Gulago vėjų stiprėjantį dvelksmą. O šių vėjų išsiilgusiems ir skubantiems gaivinti net nespėtus dorai primiršti kolektyvinio „nukrypusių nuo teisingos linijos“ asmenų ujimo ir susidorojimo su jais įgūdžius lietuviškosios kultūros korifėjams belieka priminti: kas sėja vėją – pjaus audrą. Paversti didžiule kaina Laisvę išsikovojošios Lietuvos neokomunistiniu kalėjimu nebus leista ir nepavyks.

<https://www.lrt.lt/naujienos/pozicija/679/1328570/vytautas-radzvilas-kulturos-darbo-zmones-piktinasi-ir-smerkia>

Vytautas Sinica. 5 punktai apie Rakutį, Tapiną ir Holokaustą

1) Holokausto aukų atminimo dieną Seimo istorinės atminties komisijos pirmininkas istorikas **profesorius Valdas Rakutis** parašė tiek dalykinio, tiek pilietinio

niu požiūriu aukšto lygio straipsnį, ne tik apmąstantį Holokausto atminties problemą Lietuvoje, bet ir kviečiantį ieškoti jo priežasčių supratimo (<https://www.lrt.lt/naujienos/pozicija/679/1329389/valdas-rakutis-tarptautine-holokausto-diena-ir-istorine-atmintis>). Ir prasidėjo.

2) Ideologinė Lietuvos sąžinė - **Andrius Tapinas** - **parašė pasibaisėjimą-pasmerkimą** Rakučio straipsniu, nes tokią dieną, trumpai tariant, reikia ne galvoti ir jau tikrai ne leisti į niuansus, o tiesiog atgailauti. **Užsiminimas apie tai, kad Holokauste dalyvavo ir patys žydai** (judenratai - plačiai žinomas faktas), o lietuvius į jį įtraukti labai padėjo dalies žydų kolaboravimo su SSRS patirtis (ką mini iš esmės visi amžininkai) **Tapino ir pasekėjų supastas kaip Holokausto menkinimas**.

3) Rakučio partiečiai jau pradėjo viešus atsiprašymus ir atsižadėjimus, nors objektyviai žiūrint, **Rakučio tekste nėra visiškai nieko, nuo ko sąžiningas istorikas** (ar tiesiog pilietis) **turėtų atsižadėti**. Tikrai nenustebčiau, jeigu būtų nusirista ir iki kokių nuobaudų profesoriui svarstymo, spaudimo patraukti jį iš pareigų. Veikėjai kaip **Haroldas Mackevičius** ar **Paulius Gritėnas** tą jau viešai siūlo. **Gabrielius Landsbergis** skelbia atgailas ir Rakučių vadina neadekvačiu. O **Zingeris** net pasitraukia iš Seimo istorinės atminties komisijos (kur šiaip skleidė intrigas ir sąmokslų teorijas prieš partizanus Vanagą, Daumantą ir kitus, tad ne praradimas). Matom, kaip vienas Tapinas Lietuvoje sukuria didesnę spaudimą bestuburiams politikams negu 700 kultūros atstovų. Nors ne tik jis - **peržengdamas visus diplomatinis įgaliojimus, pasmerkimus politikui išsako ir JAV ambasadorius Lietuvoje** (<https://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/jav-ambasadorius-rakucio-komentarai-apie-holokausta-sokiruoja-ir-yra-gedindgi.d?id=86340189>).

4) **Valdas Rakutis, nors yra suliberalėjusioje partijoje, yra vienas sąžiningiausių ir solidžiausių karą ir rezistenciją tyrinėjančių istorikų Lietuvoje**. Maža jam lygių šioje srityje specialistų, jau nekalbant apie Seimo narius. O tuo įsitikinti labai gerai galite pasižiūrėję šią puikią ir išsamią vos mėnesio senumo laidą apie istorinę atmintį, propagandines grėsmes ir visus susijusius iššūkius su Valdu Rakučiu (https://www.youtube.com/watch?v=NTVF_QTuB70&feature=youtu.be).

5) kai tokie pasisakymai kaip Rakučio tampa neva Holokausto neigimu ar net antisemitizmu, suprantanti, kad **šie žodžiai praradę bet kokią reikšmę ir vertę**. O tai savaime praradimas tiesos ieškančiai visuomenei.

<http://www.propatria.lt/2021/01/vytautas-sinica-5-punktai-apie-rakuti.html>

Vytautas Radžvilas. Po susidorojimų: atidavus Sukilimą, nebereiks ir Genocido centro

Tai, ką pasakė prof. Rakutis ar V. Valiušaitis, dabar jau visai nesvarbu. Reikia, kad būtų kuo skubiau adekvačiai suvokti ir įsisąmoninti to, kas įvyko juos likviduojant, padariniai.

Visiškai nesusimąstoma, ką apskritai reiškia tai, kad tapo tokie svarbūs D. Stancikas ir V. Valiušaitis bei jų atlikti tyrinėjimai. Sąmoningai atsiribokime nuo jų mokslinės vertės, nes esmė glūdi kitur: jie kaltinami, esą nėra tos srities profesionalai. Bet ką tai reiškia? Ogi tai, kad **daugybę istorikų kasmet parengiančioje Lietuvos valstybėje neįmanoma rasti net minimalaus skaičiaus tos valstybės interesus norinčių ir nebijančių ginti Istorijos fakultetuose studijavusių istorikų, todėl tai yra priversti daryti formalūs mėgėjai**. t. y. žmonės, atėję iš kitų sričių.

Nėra abejonės, kad Dalius Stancikas ir Vidmantas Valiušaitis savo įtaką ir autoritetą dideliu, jei ne lemiamu mastu įgijo dėl parodytos pilietinės drąsos ir paprasčiausios ištikimybės valstybei. Todėl, kad ir kokie būtų jų tyrimų trūkumai, **skundas prieš juos visuomenėje bus suvoktas kaip sugrįžusio sovietmečio recidyvas, kai bailiai ir konformistai panašiai susidorodavo su savo kolegomis – iš dalies dėl profesinio pavydo**, bet dar labiau todėl, kad išnyktų fonas, kuriame ypač krisdavo į akis jų kolaboravimas ir padlaižiavimas šeimininkams.

Tačiau **nuolatinis priminimas, kad Stancikas ir Valiušaitis ne istorikai, turi ir grynai politinę potekstę**. Pastangos juos diskvalifikuoti yra mėginimas išstumti už akademinės istorikų bendruomenės ribų ir jų darbus traktuoti kaip menkavertę profanų ir šarlatanų rašliavą. Perkelti juos į Gedgaudo ir Statkutės de Rasales lygą. „Iš LGGRTC išmesti diletantai ir nemokšos“, – tokia, jei pasiseks šio plano autoriams, bus nuolatos klijuojama etiketė. O tada jau „tikrieji“ istorikai prabils dar drąsiau.

Apskritai stebint kaip tyli istorikų bendruomenė

kyla asociacijos su Povilaičiu ir Skuču, kurie buvo atiduoti sovietams reikalaujant, guodžiantis, kad juos „teis savi“...

Keli ir kurie iš 17 istorikų skundo autorių jau prilaiko namuose Rusijos trikolorą ir apsirūpinę Putino portretais, kad atėjus valandai X turėtų po ranka? Tai nebeturi jokios reikšmės. Aišku viena - **tai žingsnelis link tos dienos, kai Centras rašys pažymą, kad metas statyti paminklus Abai Kovneriui, Faniai Brancovskajai, J. Vitui ar G. Zimanui.** Tiesiog įdomu, ką sąžiningesni Centro darbuotojai darys, kai bus paskelbta, jog K. Škirpa ir J. Noreika – kuo tikriausi naciai? **Kai jiems patiems teks dėti parašus po tokia išvada?**

Daugelio Lietuvos istorikų bėda ta, kad jie vis nori rašyti „nepolitizuotą“, tariamai objektyvią istoriją, tarsi nesuprasdami, kad **visi mokslai tarnauja praktiniams tikslams. Idėjinė kova dėl Sukilimo interpretacijos ir vertinimo – ne intelektualinės pratybos, o labai praktinis klausimas.**

Norint ką nors užpulti paprastai rūpinamasi išsaugoti veidą surandant kilnius agresijos motyvus. **Jeigu per Škirpos ir Vėtros, o gal ir Brazaičio pripažinimą naciais visas Sukilimas virs Hitlerio pakalikų ginkluotu maištu, tai bus neatšaukiama.** Net jeigu pasikeitus laikams toks pripažinimas būtų anuliuotas.

Bizantijos diplomatijos ir politikos tradiciją paveldėjusi imperija tuo ir skiriasi nuo artojių ir dainorėlių tautos vos prieš šimtmetį sukurtos valstybės, kad ji supranta tokių žaidimų reikšmę ir kainą.

Ne veltui Gorbačiovas tūžmingai keikiamas už Molotovo-Ribentropo slapųjų protokolų pripažinimą. Žvelgiant iš Rusijos perspektyvos, tai buvo siaubinga klaida ir valstybės išdavystė. **Be to pripažinimo Kovo 11-osios Akto statusas ir svoris būtų buvę visai kitokie. Kur kas menkesni.**

Rusijos triumfo perrašant istoriją akimirka tad kaip niekada arti. Išgavę tai, ko reikia dėl Škirpos, Vėtros ir Sukilimo, jie ištriūbys visam pasauliui: matote, litovcai patys pripažino, kad yra prigimtinių nacistų ir žydšaudžių tautelė, o **Rusijos šventa pareiga – išgydyti ją nuo to genetinio defekto.** Po to atšaukinėk neatšaukinėjęs – tai bus kova su vėjo malūnais.

Molotovo-Ribentropo pakto pripažinimas buvo triuškinantis smūgis SSRS idėjinėje-politinėje plotmėje, jo reikšmė sužlugdant imperiją turbūt net deramai neįvertinta. **Taigi galima tik įsivaizduoti, kas lauktų Lietuvos**

atidavus grobio laukiantiems šakalams Sukilimą.

Abejotina, ar po to LGGRTC išliktų, nes jo veikla taptų beprasmiška. Nebent būtų pertvarkytas į Kovos su nacionalsocializmu ir fašizmu Lietuvoje tyrimų centrą.

<http://www.propatria.lt/2021/01/vytautas-radzvilas-po-susidorojimu.html>

Sausio mėn. NS valdyba:

- *Paskelbė pareiškimą „dėl nepaprastosios padėties“.
- *Paskelbė pareiškimą „dėl Laisvės gynėjų dienos“.
- *Sausio 12 d. vakare pagerbė Nepriklausomybės gynėjų aukų atminimą Vilniuje, Kaune, Ignalinoje, Alytuje ir kt. šalies vietose.
- *Paskelbė kvietimus registruotis į partijos veiklos komitetus.
- *Inicijavo naujų partijos skyrių steigimą nuotoliniu būdu.
- *Paskelbė reikalavimą „dėl šalies teismų ir teisėtvarkos institucijų pertvarkos“.
- *Išplatino kreipimąsi į visuomenę „dėl padarinių, ratifikavus Stambulo konvenciją“.

Sausio mėn. NS Vilniaus skyrius:

- *Patvirtino NS Vilniaus skyriaus komitetus.
- *Įsteigė NS Vilniaus skyriaus kultūros komitetą.
- *Nutarė, kad komitetams vadovas koordinatoriai.
- *Nusprendė pasiruošti valstybinių švenčių (Kovo 11-osios ir Vasario 16-osios) paminėjimams.
- Dalyvavo Sostinės savivaldybės tarybos komisijų posėdžiuose

Sausio mėn. NS kiti skyriai:

- *Sprendė dėl naujų narių priėmimo.
- *Sausio 12 d. vakare uždegant žvakutes pagerbė Nepriklausomybės gynėjų aukų atminimą įvairiose šalies vietose.

**NACIONALINIS
SUSIVIENIJIMAS**

Redakcijos adresas: Kalvarijų g. 280-37, LT-08317 Vilnius
Platinamas elektroniniu paštu.

Parengė Nacionalinio susivienijimo komunikacijos skyrius

Laisvės pr.60, LT-05120 Vilnius.

El.paštas: info@susivienijimas.lt; vradzvilas@yahoo.uk.co; www.susivienijimas.lt